KEIGO HIGASHINO

Nguyễn Hải Hà dịch

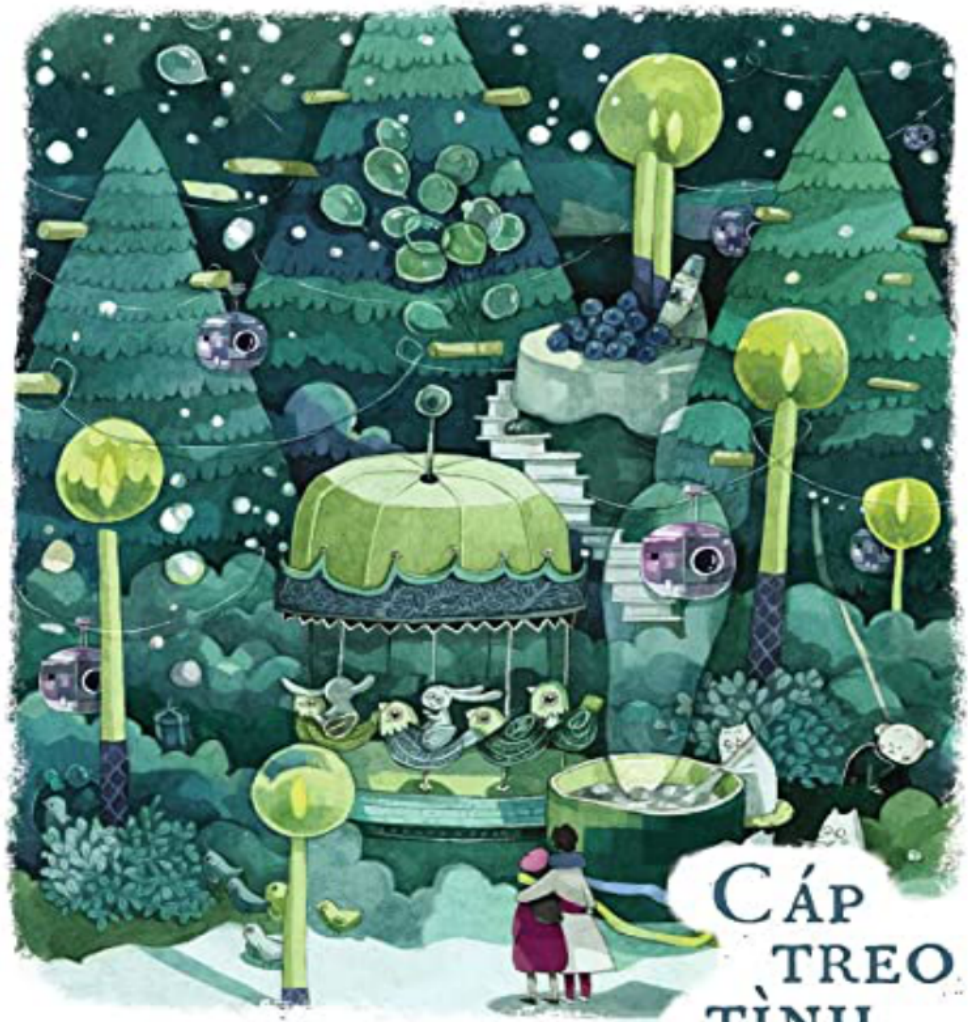

CÁP TREO TÌNH YÊU

Minbooks

Nhà xuất bản Hà Nội

Cáp treo cabin

[1]

Sau khi trượt tuyết được một hiệp, Kota quay trở lại trạm lên cáp treo. Ở đây, người ta đang xếp thành một hàng dài, hơn cả những gì anh tưởng tượng. Vừa tháo đai trượt tuyết khỏi giày, Kota vừa tặc lưỡi.

"Sao mà đột nhiên đông người thế không biết?"

"Không phải bây giờ là lúc xe buýt chở khách du lịch đi theo đoàn đến sao?"

Momomi đã tháo xong giày và đang ngồi trên tuyết. Cô ôm ván trượt, từ từ đứng dậy.

Cô mặc một chiếc áo jacket kẻ trắng, hồng kết hợp cùng quần màu xanh lá cây. Theo như lời Momomi thì bộ quần áo này gợi cho ta liên tưởng tới một cây đào.

"À, cũng có thể. Chẹp, đen quá. Đúng lúc anh lại đang có hứng."

"Anh vội gì chứ? Em thấy có sao đâu nhỉ. Ta cứ thong thả mà trượt thôi."

Kể ra thì Momomi nói cũng đúng. Bởi vì mục đích chuyến du lịch lần này của Kota không phải là việc tận hưởng những cú bay người tuyệt đẹp trên tuyết bột hay cú rẽ cắt ngang bề mặt lớp tuyết phủ dày bằng mép ván, mà quan trọng nhất vẫn là việc được trải qua quãng thời gian vui vẻ cùng với Momomi.

"Anh có vội gì đâu. Nhưng anh không nghĩ Momomi lại trượt giỏi đến thế này nên anh đang thấy rất phấn khích."

"Ôi, cũng bình thường thôi mà. Anh Kota mới siêu ấy. Ban nãy, anh vừa trượt xoay ngược ván phải không? Cả xoay ván một trăm tám mươi độ nữa."

Kota phổng mũi vì những lời khen ngợi của Momomi. Hình như Momomi đã rất chăm chú dõi theo màn biểu diễn trổ tài kỹ thuật trượt ván của anh.

"Mấy thứ đó có là gì đâu em."

"Ôi, vậy ư? Em thì lại nghĩ nó điêu luyện tới mức người thường không thể làm được đâu."

"Em cứ nói quá. Ai mà chẳng làm được. Ngay cả Momomi, chỉ cần luyện tập một chút cũng sẽ trượt được ngay thôi."

"Có thật thế không?"

"Anh đã nói được là được. Lần tới, Momomi thử sức xem sao."

"Ối, em không làm được đâu."

“Không làm được là thế nào? Em nên biết thách thức bản thân mình. Ta sẽ không nghỉ cho tới khi thực hiện được nó.”

“Ôi, chiến binh quả cảm!” Momomi nói với vẻ thích thú. Đương nhiên, Kota cũng thấy thú vị không kém.

Hai người họ cùng ôm ván trượt và đứng xếp vào cuối hàng. Ngay lập tức, có một nhóm những cô gái từ đâu đến đứng nối ngay sau Kota và Momomi. Đám người đó khá là ồn ào nhưng nó khiến cho bầu không khí xung quanh trở nên sôi nổi hơn. Nghe nói hằng năm số lượng khách tới trượt tuyết ngày càng giảm đi, vậy mà riêng hôm nay có vẻ khu trượt tuyết lại náo nhiệt hơn thường lệ.

Mặc dù khách đứng xếp hàng rất đông, nhưng mọi người vẫn tiến về phía trước, từng chút một.

“Dù sao thì chúng ta cũng đã thật may mắn vì điều kiện khá thuận lợi.” Momomi nói. Kota nhìn thấy được nụ cười dịu nhẹ của Momomi hiện ra giữa kính trượt tuyết và lớp khăn quàng cổ giữ ấm rất dày.

“Đúng thế nhỉ. Anh không nghĩ tuyết lại đẹp đến vậy. Thật tốt biết bao khi điều mà dự báo thời tiết nói đã không xảy ra, tại vì anh đã nghe người ta bảo là có thể có cả mưa nữa.”

“Trời mưa sẽ chán lắm anh nhỉ?”

“Thế thì thật khủng khiếp. Gì chứ đừng có mưa vì lần này, từ đầu đến chân anh toàn đồ mới hết.”

“A, đúng rồi.”

“Thực sự chúng ta quá may mắn.”

Kota mặc chiếc áo jacket màu xanh thẫm và chiếc quần màu xám. Nói thật thì anh đã mua chúng để dành riêng cho ngày hôm nay, buổi hẹn hò trượt tuyết lần đầu tiên với Momomi. À, đâu chỉ có thế. Cả ván trượt, giày trượt, thậm chí đến cả chiếc mũ len màu vàng, anh cũng mua nó vì hôm nay.

Dòng người vẫn chậm rãi tiến về phía trước. Cuối cùng họ cũng tới được chỗ có mấy bậc thang. Mọi người vừa phải để ý chân nhau, vừa tiến lên từng bậc.

“Anh này, ở đây có tiệm mì tantanmen[1] rất nổi tiếng phải không?” Momomi nói.

“Chuẩn đó em. Có cả rau Nozawana[2] trong bát mì nữa. Ngon khỏi phải nói. Lần nào anh cũng phải ăn một bát đó.”

“Vậy ư? Em muốn ăn thử!”

“OK. Vậy trưa nay chúng ta ăn ở đó nhé. Tiệm mì nằm ngay phía dưới của khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Hinata.”

“Anh giỏi quá. Anh Kota chắc rành về khu trượt tuyết này lắm nhỉ?”

“Thì bởi vì năm nào anh cũng tới đây mà.”

“Anh giỏi ghê!” Momomi nhắc lại thêm một lần nữa.

“Tuyệt vời thật.” Kota nhâm nhi niềm sung sướng vì anh được tới đây để trượt tuyết - sở thích lớn nhất của mình, và được tận hưởng giây phút cùng với cô gái mình yêu trong không gian chỉ có hai người. Kể từ hôm nay, anh và Momomi sẽ ở bên nhau suốt hai ngày liền. Nơi nghỉ ngơi là một khách sạn nằm ngay cạnh khu trượt tuyết. *Không biết mình và Momomi sẽ cùng nhau trải qua một đêm nồng cháy như thế nào đây?* Trí tưởng tượng của Kota cứ bung nở không giới hạn. Chỉ có điều, nếu cứ thổi phồng lên những ý nghĩ đó thì chẳng còn gì là cái thú khi đi trượt tuyết nữa, thành thử Kota sẽ cố kìm nó lại.

Cuối cùng, bọn họ cũng leo lên hết các bậc thang. Kota với tay ra lấy hai chiếc túi đựng ván trượt đã được để sẵn trong giỏ, một chiếc anh đưa cho Momomi và giúp cô cho chiếc ván vào túi đựng vì Momomi đang phải vất vả với nó. Mỗi lần leo lên cáp treo ở bất kỳ khu trượt tuyết nào, Kota vẫn luôn trăn trở rằng tại sao mấy chiếc túi đựng ván trượt lại khó dùng đến thế? Rằng người ta chẳng thể cải tiến để nó tốt hơn lên hay sao?

Họ sắp đến được gần trạm lên cáp treo.

“Xin lỗi, đề nghị quý khách ngồi ghép với các đoàn khác.” Cô nhân viên với tông giọng cao vút thông báo.

Đó là tình huống chẳng mấy thú vị đối với Kota, người đang nung nấu ý định sẽ được ngồi riêng với Momomi trong một cabin cáp treo. Nhưng hành khách đông đến mức này thì anh cũng chẳng thể buông được lời phàn nàn nào cả, bởi vì cabin cáp treo ở đây thuộc loại to, chứa được tối đa mười hai người.

Đã tới lượt của Kota và Momomi. Chiếc cabin trống từ từ tiến lại gần. Anh để Momomi lên trước rồi mới leo lên sau. Kota chọn vị trí đối diện với Momomi đang ngồi ở góc trong cùng.

Và đương nhiên là nhóm những người họ không quen biết cũng lần lượt leo lên theo sau. Họ là một nhóm gồm bốn người phụ nữ, mặc dù vẫn chưa ổn định được chỗ ngồi nhưng đã bắt đầu mở miệng nói về những chuyện gì đó mà Kota chẳng thể hiểu nổi. Từ lúc đứng xếp hàng để đợi lên cáp treo, đám người đó đã nói liên hồi. Vẫn biết đây là chuyện ngoài ý muốn và vì thời gian ngồi trong cabin cũng chỉ hơn chục phút nên Kota chỉ còn cách bấm bụng chịu đựng cho qua.

Cửa cabin đóng lại, cáp treo dần dần tăng tốc. Nhìn ra bên ngoài, Kota thấy quang cảnh trước mắt là một vùng tuyết trắng trải rộng mênh mông. Những vị khách tới đây để trượt tuyết, trượt ván được bao bọc bởi lớp quần áo dày, nhiều màu sắc. Khắp mọi nơi, tất cả bọn họ đều đang trình diễn những cú trượt ngập tràn cảm xúc tự do và ngẫu hứng.

”Chà, tớ thấy phấn khích quá, cũng lâu lắm rồi chứ ít đâu.” Một

trong số bốn người phụ nữ hào hứng lên tiếng. Đó là người phụ nữ ngồi ngay cạnh bên trái Kota. “Chắc từ hồi sinh viên tới giờ tớ không trượt ván rồi. Ừm... cũng phải bảy năm rồi ấy.”

“Erika, cậu biết trượt ván cơ à? Tớ thì hoàn toàn không có chút tự tin nào hết ấy.” Người mặc chiếc áo khoác màu xanh lá cây, ngồi phía đối diện chếch bên tay trái của Kota lên tiếng. Hình như người ngồi bên cạnh Kota tên là Erika.

“Kiểu gì chẳng trượt được. Với lại bảy năm trước, nói thẳng ra thì lúc đó chẳng ai biết cậu có biết trượt ván hay không, nên kể cả bây giờ cậu có trượt kém hơn ngày ấy đi chăng nữa thì tớ nghĩ vẫn được gọi là biết trượt thôi.” Dứt lời, người phụ nữ ấy cười phá lên.

Kota lẩm nhẩm tính trong đầu. Bảy năm rồi mới trượt kể từ thời sinh viên ư? Vậy lần cuối người này đi trượt tuyết hồi còn là sinh viên năm thứ mấy? Nếu là sinh viên năm nhất thì bây giờ người này hai mươi lăm tuổi. Không, với cách nói chuyện và thần thái thế này thì không thể có chuyện đó được, Kota đoán. Vậy nếu lần cuối trượt tuyết là thời điểm trước khi tốt nghiệp, tức là hồi hai mươi hai tuổi thì bây giờ người này hai mươi chín. Phải, chắc khoảng tầm đó thì chính xác hơn, Kota tự đưa ra câu trả lời của mình.

“Vốn dĩ việc bốn người chúng ta cùng nhau đi du lịch như thế này cũng là cơ hội hiếm thấy mà.” Một người phụ nữ khác nói với giọng trầm tĩnh hơn. Từ hướng giọng nói phát ra, Kota đoán người này ngồi cách anh hai ghế. “Xin lỗi vì bắt các cậu phải cất công tới tận đây.”

“Ơ hay, tại sao cậu lại phải xin lỗi? Nói thật thì tớ thấy chuyến đi này cực kỳ thú vị mà.” Người phụ nữ ban nãy ngồi cạnh Kota, người được gọi bằng cái tên Erika lên tiếng.

“Phải đấy. Lâu lắm rồi chúng ta mới được đi chơi cùng nhau như thế này, cho nên Chiharu cũng phải tận hưởng đi.” Người mặc áo khoác xanh nói. Hình như người ngồi cách Kota hai ghế tên là Chiharu.

“Nhưng mà thời tiết không lạnh như chúng ta đã nghĩ nhỉ? Tớ tưởng còn phải lạnh hơn ấy chứ.” Erika nói.

“Ừ. Có khi chỉ nên mặc ba lớp áo trong thôi thì vừa.”

Bất giác, Kota hướng mắt nhìn về phía người phụ nữ mặc áo khoác xanh. Mặc ba lớp thì vừa ư? Vậy lúc này cô ta đang mặc mấy lớp nhỉ?

Chính là lúc đó. Người phụ nữ còn lại đang ngồi cạnh người mặc áo khoác xanh, im lặng mãi từ đầu cho đến tận lúc này mới lên tiếng: “Hình như tớ cũng mặc nhiều quá. Bộ quần áo trượt tuyết này ấm hơn tớ nghĩ.” Nói rồi, người đó nắm lấy tay chiếc áo khoác màu đỏ mình đang mặc.

Kota thấy bất ngờ trước giọng nói ấy. Là bởi vì nó cực kỳ giống với

giọng nói của một người mà anh biết rất rõ. Anh liếc nhìn sang ngang. Kính và khẩu trang che kín khiến Kota không thể nhận ra khuôn mặt đó là ai.

“Cậu đã nói mua bộ quần áo này vì chuyến đi nhỉ?” Erika chỉ tay về phía người phụ nữ mặc áo đỏ.

“Đúng thế. Tại bộ trước của tớ dùng cũng khá lâu rồi. Đúng lúc tớ cũng đang muốn mua một bộ mới.”

Quả nhiên là giống. Ngữ điệu nói cũng giống y chang. Một dự cảm không mấy vui vẻ bỗng dâng lên trong lồng ngực của Kota. Nhìn vào ván trượt tuyết, Kota đoán hình như nó là đồ đi thuê.

“Cậu đã mua cả bộ đấy à?” Người có tên Chiharu hỏi.

“Tớ mua bộ quần áo và găng tay. Nhưng mà đúng ra nên mua thêm cả kính nữa. Kính này mau bị mờ lắm.” Dứt lời, người mặc áo đỏ đưa tay gỡ cặp kính. Chiếc khẩu trang trượt xuống trong sự hồi hộp của Kota, rồi gương mặt ấy dần hé lộ.

Tim của Kota suýt chút nữa thì bắn ra ngoài.

Người mặc bộ đồ trượt tuyết màu đỏ là Miyuki.

Và Miyuki lại chính là người hiện đang chung sống với Kota.

[2]

Kota đang làm việc cho một công ty kiến trúc chuyên về cải tạo công trình trong thành phố. Anh phụ trách mảng kinh doanh và thiết kế, thâm niên trong công ty cũng vừa vặn tròn mười năm. Mặc dù lương lậu không được cao cho lắm, nhưng mỗi khi được nhìn thấy cặp mắt sáng long lanh, rạng rỡ của khách hàng trước căn phòng được hồi sinh và tân trang thì Kota lại nghĩ, đúng là mình đã không sai lầm khi lựa chọn công việc này.

Ngày Miyuki vào công ty là ba năm về trước. Gọi là vào công ty vậy thôi chứ cô chỉ được tuyển dụng là nhân viên hợp đồng chứ không phải nhân viên chính thức. Công việc mà Miyuki đảm nhiệm là CAD, nói một cách dễ hiểu thì đó là công việc vẽ trên máy tính và hoàn thiện bản vẽ phác thảo hoàn chỉnh 3D. Đối với những người như Kota, công việc của Miyuki đóng vai trò như một trợ thủ rất đắc lực. Đương nhiên là họ thường xuyên phải trao đổi công việc với nhau.

Theo ấn tượng bên ngoài thì Miyuki là cô gái có đôi mắt hơi xếch, nhưng không vì thế mà nó khiến người ta cảm thấy cô có tính cách hiếu thắng. Trái lại, cô là người luôn nâng đỡ, hỗ trợ cho người khác. Rất nhiều lần, Miyuki còn bày tỏ sự cảm kích trước tác phong làm việc của Kota. Và không có một người đàn ông nào lại cảm thấy khó chịu khi nhận được những lời khen của cô gái trẻ. Hơn nữa cô gái ấy còn rất xinh đẹp. Kota cũng không mất quá nhiều thời gian cho tới lúc xiêu lòng vì Miyuki.

Kota thử hạ quyết tâm tỏ tình với Miyuki. Có vẻ Miyuki cũng không ghét anh nên họ mau chóng bắt đầu hẹn hò, tình hình suôn sẻ hơn cả những gì Kota mong đợi.

Họ có vẻ rất hợp nhau nên chẳng mấy khi xảy ra cãi vã gì lớn. Họ đã có với nhau ba năm rất êm đềm. Trong ba năm đó, họ cùng chung sống trong một căn hộ. Tuy chỉ là căn hộ 1LDK3 nhưng nó là một nơi có thể sử dụng một cách hiệu quả, tối ưu các căn phòng hơn bất kỳ căn hộ nào khác. Căn hộ không hề tạo cảm giác chật chội.

Tính đến mùa thu năm ngoái là tròn một năm kể từ khi hai người bắt đầu sống chung. Sau một thời gian hạ quyết tâm, cuối cùng thì Miyuki cũng lên tiếng:

“Anh này, anh có đang nghĩ về tương lai của chúng ta không?”

Miyuki đặt câu hỏi này khi cả hai vừa kết thúc xong bữa tối và đang cùng thưởng thức một loại đồ uống có cồn hơi giống với bia. Lúc đó, Kota đang định với tay ra để lấy chiếc điều khiển ti vi.

Đến lúc rồi đây. Kota nghĩ. Tim anh run rẩy một nỗi sợ. Anh hối hận vì đã không bật ti vi lên sớm hơn. Nhưng mà đằng nào thì anh cũng phải đối mặt với nó.

“Tương lai ư?” Kota đặt chiếc điều khiển xuống bàn, lắng nghe.

“Tương lai của chúng ta.” Miyuki nói. “Anh hãy nhìn em đây này.”

“Ừ...” Kota ngẩng mặt lên. Ánh mắt anh chạm phải ánh mắt của Miyuki. Mặc dù rất muốn lảng tránh ánh mắt đó nhưng Kota đã không làm được.

“Anh nghĩ sao? Anh định cứ sống chung mãi thế này ư?”

Kota bới bới tóc mình. “Sao có thể mãi thế này được?”

“Vậy chuyện đó anh tính thế nào?”

“Em nói ‘chuyện đó’?”

Kota vừa dứt lời thì Miyuki đã chập ngón cái với ngón trỏ thành vòng tròn cho anh xem.

“Em nghĩ có lẽ sắp tới lúc chúng ta không cần dùng đến nó nữa.”

Kota đã hiểu ra thứ mà Miyuki đang muốn nói đến ở đây là bao cao su.

“Tức là em muốn có con sao?”

“Vâng.” Miyuki nhìn thẳng vào Kota và gật đầu.

“Thì em đã hai mươi chín tuổi rồi. Sang năm sẽ ba mươi. Bây giờ có con cũng không còn sớm sủa gì nữa. Người ta cứ bảo không nghỉ việc sao có con được nhưng có phải chỉ cần muốn sẽ có ngay được đâu.”

Những lời Miyuki nói hoàn toàn chính xác. Với Kota, anh chỉ có hai lựa chọn. Vì Kota chẳng muốn có con nên có lẽ đành phải chia tay với Miyuki, đó là một lựa chọn. Nhưng đâu đơn giản vậy được, bởi lẽ Kota không muốn chia tay Miyuki.

Nếu nói như vậy thì chỉ còn mỗi cách này.

“Anh biết rồi.” Kota khẽ đáp.

“Anh biết thế nào cơ?” Miyuki hỏi vặn lại. Những lúc như thế này, hai mắt của Miyuki có vẻ như hơi xếch lên, phát huy được thế áp đảo người khác.

“Vì thế...” Kota lầm bầm. “Chuyện bao cao su ấy mà...”

“Anh đồng ý sẽ không dùng nữa đúng không?”

“Ừ.”

“Tốt rồi.” Khóe môi của Miyuki khẽ giãn ra. “Nhưng nếu làm như thế thì sẽ nảy sinh một chuyện.”

“Chuyện gì cơ?” Dù đã biết nó là gì nhưng Kota vẫn hỏi thử.

“Thì nếu có em bé, đương nhiên chúng ta sẽ phải thông báo cho bố mẹ hai bên biết rồi. Đến lúc đó, làm sao chúng ta có thể nói với bố mẹ rằng thực ra chúng con đã sống thử từ trước rồi phải không?” Hai mắt Miyuki lóe sáng.

Gia đình của Kota và Miyuki đều sống ở quê. Lẽ dĩ nhiên là họ phải giấu bố mẹ việc họ đang sống chung với nhau. Và cũng rất may là cả

hai gia đình đều chẳng có ý định kiểm tra về cuộc sống độc thân của những đứa con ngấp nghé tuổi ba mươi của họ.

Kota chỉ còn nước công nhận sự thuyết phục trong lời nói của Miyuki, cứ như thể anh bị rơi vào thế cờ chiếu hết vậy. Mọi con đường trốn chạy của Kota cứ lần lượt bị phong tỏa.

"Ừm." Kota gật gù. "Đúng thế thật."

"Anh cũng nghĩ vậy phải không nào? Một khi em biết mình có thai thì em cũng muốn thông báo dần cho bố mẹ hai bên. Và em cũng muốn cả hai gia đình mừng cho em. Chí ít thì với em, em mong như vậy."

"Đương nhiên rồi." Kota nói. "Bản thân anh cũng muốn như vậy mà."

"Đúng thế nhỉ."

Vậy ta phải làm gì, mau động não nghĩ ra cái gì đi chứ? Ánh mắt của Miyuki như đang tuyên bố.

"Ừ." Kota khoanh tay, gật gù.

"Tức là sẽ thật tốt nếu như chúng ta cùng ra mắt gia đình hai bên. Yêu đương hòa thuận là phải thế."

"Anh nói yêu đương hòa thuận là sao?"

"Thì là..." Kota lúng túng. "Kể cả có con cái thì ta vẫn hòa thuận với nhau. Đấy là nếu như ta định có em bé."

Một rãnh sâu hằn giữa cặp lông mày của Miyuki. Hình như cô ấy đang rất bực mình.

Kota đành phải bỏ cuộc. Chẳng còn đường thoát thân nữa rồi.

"Tóm lại..." Kota nói, "Kết hôn là được chứ gì? Khi chúng ta ra mắt hai bên gia đình rồi thì sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa." Kota vừa dứt lời, cảm giác bại trận ê chề xâm lấn cơ thể anh.

Rãnh sâu trên mặt Miyuki ban nãy ngay lập tức biến mất. Khuôn mặt cô trở nên rạng rỡ.

"Ối, gì vậy? Anh vừa mới cầu hôn em đó sao?"

Nếu như không phải đang ngồi trên ghế thì suýt chút nữa đầu gối Kota đã khuỵu xuống, té lộn nhào. *Cầu hôn cái gì chứ? Không phải tại em dụ anh phải nói ra điều đó hay sao?* Nhưng có bị xé rách miệng thì Kota cũng không dám nói ra những lời đó.

"Ờ thì, đúng là thế..." Kota tiu nghỉu.

"Tuyệt vời. Vui quá." Miyuki đứng bật dậy, chạy lại ôm chầm lấy Kota.

Kota vừa vòng tay ôm Miyuki, vừa nghĩ Miyuki đã vui đến thế này, thôi thì kệ. Nhưng trong thâm tâm anh lại muốn tiếp tục cuộc sống độc thân, nhẹ nhàng, không ràng buộc. Anh cảm thấy, nếu bây giờ mà kết hôn sẽ có tỉ thứ phải lo, ví dụ như trách nhiệm hay gì đó

tương tự anh phải gánh vác sẽ ngày một nhiều lên. Nhưng nếu nghĩ cho cô ấy thì anh cũng không thể cứ mãi kéo dài mối quan hệ như thế này được. Bản thân Kota cũng tự ý thức được rằng sắp sửa đến lúc anh phải chấm dứt tình trạng này rồi.

Khi việc gì đó được chốt hạ thì phụ nữ bao giờ cũng hành động rất sớm. Miyuki đã quyết định họ sẽ dành ngày thứ Bảy, Chủ nhật tới để ra mắt ba mẹ hai bên. Kota đã dẫn Miyuki về ra mắt gia đình mình ở Fukui trước, và ngày hôm sau anh tới thăm hỏi ba mẹ Miyuki ở Nagoya. May mắn là cả hai gia đình đều rất lấy làm mừng cho họ. Cả Kota và Miyuki cũng không hề bị la mắng khi thú nhận với hai gia đình chuyện họ đang sống chung với nhau. Thậm chí, ba mẹ hai bên còn tỏ ra mừng rỡ khi nghe Miyuki nói rằng cô muốn nhanh chóng có em bé nên có thể tới lúc hai người làm đám cưới thì cô cũng đang mang bầu cũng nên. Mẹ Kota cũng nói quá lên: "Được thế thì tốt quá. Thời buổi bây giờ người ta đâu còn để ý chuyện có bầu trước khi cưới nữa. Miễn là lên kế hoạch đặt trước hội trường cưới rồi thì chẳng còn vấn đề gì đáng ngại cả. Không sao đâu các con. Cố lên nhé."

Lễ cưới của Kota và Miyuki được ấn định vào tháng Năm. Kota có ý định trì hoãn nó một chút nhưng Miyuki nhất quyết không chịu nhân nhượng. Sinh nhật của Miyuki là vào tháng Sáu, và bằng mọi giá cô muốn được mặc chiếc váy cưới trước tuổi ba mươi.

Trái với sự phấn khích của Miyuki, trái tim Kota càng ngày càng chìm nghỉm. Mặc dù đã xác định hết cả rồi nhưng anh không thể chịu đựng được cảm giác như mình vừa đánh mất đi thứ gì đó lớn lao vì việc kết hôn. Đó có lẽ là thứ mà người ta gọi tên "trầm cảm tiền hôn nhân".

Đúng lúc đó, cậu bạn thân hồi đại học đã rủ Kota đi hẹn hò, kết bạn. Người bạn ấy biết Kota có người yêu nhưng lại không hề biết chuyện anh sắp làm đám cưới. Không biết là đương nhiên thôi vì Kota đâu có nói cho cậu ta biết.

Kota quyết định thử tham gia để giải khuây. Có năm nam, năm nữ. Nghe nói năm cô gái đang làm việc tại quầy hàng mỹ phẩm tại một trung tâm thương mại.

Và Kota đã quen Momomi ở đó. Anh ấn tượng vì cô có đôi mắt to, cặp môi hơi dày. Nhưng trên hết đó là một cô gái rất trẻ trung. Bộ đồ len ôm sát lấy cơ thể giúp làm nổi bật vòng một đầy đặn của Momomi. Nói gì thì nói, cô thuộc tuýp phụ nữ mà Kota thích.

Họ thử chuyện trò với nhau thì phát hiện ra cả hai đều có chung sở thích là trượt tuyết và xem phim. Chúng quá ư là ăn khớp với Kota. Họ nhanh chóng bắt được nhịp của đối phương và trao đổi với nhau số điện thoại liên lạc ngay lúc đó. Họ còn nói về cuộc gặp gỡ chỉ riêng hai người vào một ngày gần đây.

Sau buổi giao lưu kết bạn một tuần, Kota hẹn hò với Momomi. Họ cùng nhau đi ăn và uống một chút rượu. Những câu chuyện ngày càng sôi nổi. Trái tim Kota không ngừng thổn thức. Phải lâu lắm rồi anh mới có được thứ cảm xúc ấy.

Khoảng thời gian vui vẻ giữa hai người chẳng mấy chốc kết thúc. Kota đưa Momomi hiện tại đang sống một mình về tới tận căn hộ của cô. Kota còn hy vọng biết đâu sẽ được Momomi mời vào nhà nhưng hy vọng mong manh đó đã tan biến. Dù vậy, anh cũng đã kịp đặt một nụ hôn lên môi Momomi khi họ ở ngay gần khu chung cư cô đang sống.

Ngày hôm đó, khi về đến nhà, Kota thấy Miyuki đang chăm chú vào máy tính làm việc gì đó.

“Anh về rồi đấy à? Muộn thế.” Cô nói.

“Công việc kéo dài hơn anh nghĩ, nên anh đã đi uống một chút để tự thưởng cho mình sau một ngày vất vả rồi mới về nhà.”

“Ừm...”

Khi còn làm cùng công ty với Kota, Miyuki chỉ là một cô nhân viên hợp đồng. Cô đã chuyển sang công ty khác một năm trước. Tối nay, Kota đã gọi điện về cho Miyuki và nhắn rằng anh sẽ ăn tối ở ngoài.

Kota vừa thay quần áo, vừa nhòm vào màn hình máy tính của Miyuki. Thứ hiện lên trên màn hình chính là hình ảnh của những chiếc váy cưới.

Kota lại thấy đau lòng khi phải đếm ngược tới ngày họ tổ chức đám cưới.

Sau hôm đó, Kota còn hẹn hò với Momomi thêm vài lần. Anh tự nhủ với chính mình rằng chỉ lúc này thôi anh mới có thể hẹn hò với một người con gái khác. Anh định sau khi kết hôn với Miyuki rồi, ngay lập tức sẽ chia tay với Momomi. Chính vì vậy, anh muốn nâng niu, coi trọng quãng thời gian này hơn bao giờ hết.

Thế rồi mùa trượt tuyết mà Kota hằng mong đợi cuối cùng cũng đã đến. Đương nhiên, Kota và Momomi có nhắc đến chuyện trượt tuyết khi họ ở bên nhau.

“Em muốn ta cùng nhau đi tới đó.” Momomi nói.

“Nhất định rồi. Nhưng ta sẽ đi đâu nhỉ? Em nghĩ sao nếu ta đi tới khu suối nước nóng Satozawa[4]?”

Nghe Kota nói vậy, Momomi thích thú vỗ tay và reo lên: “A, em rất muốn tới đó!”

“Chỗ đó tuyệt vời thật đấy nhỉ? Nhưng hình như hơi xa nếu ta đi về trong ngày.” Kota khẽ nghiêng đầu và làm ra vẻ không có chuyện gì to tát cho lắm. “Em không thể ở lại đó một đêm sao?” Anh hỏi.

Hai người họ vẫn chưa hề quan hệ thể xác. Với Kota, đây chính là điểm quyết định.

Momomi khẽ cúi đầu xuống rồi chớp chớp đôi mắt to tròn. Nhìn nét mặt nghiêm túc của Momomi, Kota nghĩ bụng: *Đúng là không được rồi.* Anh vừa định từ bỏ thì Momomi mấp máy đôi môi căng mọng, nói:

"Hay là như vậy đi?"

Kiểu nói buông lơi quá đỗi khiến Kota trong thoáng chốc tưởng mình đã nghe nhầm. Nhưng lời nói sau đó của Momomi khẳng định rằng những điều trước đó không phải như những gì Kota vừa nghĩ.

"Đã mất công đi xa thì em muốn trượt tuyết thêm một ngày nữa."

"Phải đấy." Bất giác, trong lời nói của Kota như được tiếp thêm sức mạnh. "Vậy thì anh sẽ lo tìm chỗ ở nhé."

"Vâng, anh tìm giúp em nhé." Momomi nhoẻn miệng cười.

Trái tim Kota như muốn bắn khỏi lồng ngực, bay lên tận trời xanh.

Cả hai cùng bàn bạc và lên kế hoạch cho chuyến đi. Họ cùng xin nghỉ làm và khởi hành vào ngày thứ Sáu vì vào thứ Bảy và Chủ nhật, các khu nghỉ dưỡng thường rất đông.

Kota như chìm đắm vào giấc mộng. Anh sẽ cùng Momomi tới khu nghỉ dưỡng trượt tuyết và trải qua đêm lãng mạn với cô. Anh có cảm giác như mình còn sắp có thể bước qua được giới hạn cuối cùng.

Nhưng anh lại gặp phải bức tường cản trở lớn. Đương nhiên, không gì khác đó chính là Miyuki.

Một ngày, sau khi trở về nhà từ công ty, Kota đã nói luôn.

"Mệt quá. Cuối tuần sau anh sẽ đi Karuizawa."

"Karuizawa á? Sao anh lại phải tới đó?"

"Nó thuộc một dự án cải tạo lại căn biệt thự ở Karuizawa. Anh phải có mặt để bàn giao. Hình như sau đó, chủ nhà còn tổ chức cả tiệc hoàn thiện công trình và tha thiết mời anh tới tham dự, thành ra bất đắc dĩ anh đành phải nhận lời."

"Vậy à, vất vả cho anh quá. Ừm, em đã rõ rồi. Cũng có cái hay là vào ngày hôm đó em và mấy người bạn định tổ chức một bữa tiệc tại nhà. Bạn em còn bảo em có thể ngủ lại nhà cô ấy."

"Thế sao? Vậy em cứ đi chơi vui vẻ nhé vì chẳng mấy khi có cơ hội bạn bè tụ tập mà."

"Vâng, nhất định rồi."

Miyuki chẳng lấy làm nghi ngờ. Vậy là Kota đã vượt qua quỷ môn quan thứ nhất một cách thành công. Nhưng chướng ngại vật còn đầy rẫy ở phía trước.

Trượt tuyết là đam mê mà Kota đã theo đuổi từ lâu. Anh cũng từng vài lần cùng Miyuki đi trượt tuyết. Vấn đề nan giải ở đây là những vật dụng và quần áo dùng khi trượt tuyết của Kota và Miyuki thì chồng chất. Bọn họ đã quyết định cất chúng vào gầm giường. Chính

vì thế, hiện tại một bộ đồ trượt tuyết của Kota vẫn được xếp ở đó.

Nếu ván trượt, giày trượt và bộ quần áo của Kota bỗng dưng biến mất khỏi gầm giường thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Rủi mà bị Miyuki phát hiện ra thì Kota chẳng còn đường chối cãi.

Sau một hồi trăn trở, Kota đã đi đến kết luận là phải mua mới toàn bộ.

Anh tranh thủ mua sắm đồ khi không bận việc. Ngoài bộ ván trượt, giày và dây đai, Kota còn mua cả quần áo, kính và mũ len. Số tiền lên đến hơn mười vạn yên cũng đành phải chấp nhận vậy, nhưng vấn đề lớn ở đây là Kota sẽ phải giấu những món đồ anh mua ở đâu?

Kota đã phải nhờ đến người bạn thân của mình, chính là cậu bạn đã rủ Kota đi hẹn hò, kết bạn. Sau khi nghe Kota giãi bày sự tình, chỉ sau hai câu hỏi đáp, cậu bạn kia đã đồng ý luôn.

"Nói dối người yêu để đi du lịch cùng với bồ à? Tớ thấy ghen tị với cậu đấy. Được thôi, cứ gửi đồ của cậu qua chỗ tớ. Chỉ có điều, nhớ kể cho tớ nghe từ A đến Z chuyến đi đó." Cũng may bạn thân của Kota không phải là người để ý đến mấy chuyện vặt vãnh.

Sáng sớm ngày thứ Sáu, Kota đóng bộ vest ra khỏi nhà. Miyuki vẫn nằm trên giường và dõi theo anh ra tận cửa. Dù biết ngoại tình là việc trái đạo lý nhưng khi nhìn thấy cuốn tạp chí thông tin đám cưới đặt trên chiếc gối nơi đầu giường, Kota đã quyết định phải dấn thân vào trò chơi mạo hiểm tình yêu cuối cùng của quãng đời độc thân.

Anh thay trang phục đi du lịch tại nhà bạn. Anh trả cho bạn năm nghìn yên như đã hứa, coi như đó là phí đền bù cho những phiền phức của anh.

"Làm tới đi. Kể ra thì đi ngoại tình với người khác cũng căng phết. Nhưng nếu cô bồ mới là người hợp với mình thì không phải ta nên chia tay với người yêu hiện tại vẫn tốt hơn à?" Cậu bạn thân vừa dụi mắt vừa nói.

"Làm gì có chuyện đó được. Tớ đã ở tình thế chẳng thể quay đầu lại được rồi."

"Chẳng thể quay đầu? Nó là nghĩa làm sao?"

"... Không, chẳng có gì cả."

Kota không thể nói với bạn rằng anh và Miyuki đã tiến tới hôn nhân vì với bạn anh, nó sẽ là một chủ đề thú vị không tưởng và chắc chắn anh sẽ bị cậu bạn tra khảo đủ kiểu cho xem. Trong khi với người trong cuộc, đó lại là chuyện không còn gì tồi tệ hơn.

Sau khi chuẩn bị tư trang xong, Kota vác hành lý hướng về phía ga Tokyo. Khi Kota đi đến cửa chính Yaesu thì cũng là lúc Momomi thật dễ thương trong chiếc áo khoác có mũ đang đứng đợi anh ở đó. Nhận ra Kota, Momomi cười thật tươi và vẫy tay về phía anh.

Kota vừa bước về phía Momomi vừa thầm nghĩ, giây phút anh

được ở trên thiên đường sắp bắt đầu rồi.

[3]

Thời khắc địa ngục đã mở ra...

Trong đầu Kota có vô vàn nghi vấn cứ xoay vần như những vòng xoáy nước. *Tại sao Miyuki lại có mặt tại đây? Còn công việc ở công ty thì thế nào? Ba người đi cùng cô là những ai?*

"Ôi, tớ muốn đến khu suối nước nóng càng sớm càng tốt." Cô gái mặc áo jacket xanh nói.

"Hả? Cậu còn chưa trượt được vòng nào kia mà." Erika bắt bẻ.

"Thì tại vì, nói gì thì nói mục đích tớ đến đây là để đi tắm suối nước nóng mà. Còn trượt tuyết, chỉ gọi là thêm thắt cho có thôi."

"Yumi từ ngày xưa đã thế rồi các cậu nhỉ? Cho nên cậu ấy luôn bị chê là bà già."

"Kệ tớ đi. Đây là lối sống của tớ cơ mà."

Cô gái mặc áo jacket màu xanh lá cây hình như là Yumi.

Trong đầu Kota chợt lóe sáng. Đúng là trong những câu chuyện của Miyuki, cái tên của cô bạn thân Yumi vẫn hay được nhắc đến. Chắc chắn cô gái này là bạn thân cùng câu lạc bộ với Miyuki thời đại học. Những người trong câu lạc bộ cứ lấy cớ là rủ nhau chơi tennis vào mùa hè hay chơi các môn thể thao mùa đông, nhưng nghe nói thực chất của việc tụ tập trong câu lạc bộ chỉ đơn giản là để tổ chức các cuộc nhậu nhẹt mà thôi.

Nếu nói như vậy thì... Kota lục tìm trong ký ức. Hồi trước, khi Miyuki kể chuyện về hội bạn của cô ấy, hình như cái tên Chiharu và Erika cũng thường xuất hiện. Ngay cả bây giờ, thỉnh thoảng Miyuki cũng nhắc tới những lần tụ tập.

Vừa suy nghĩ, Kota vừa lén quay ra nhìn khuôn mặt của bốn cô gái. Bất chợt, anh thấy tim mình giật thót. Ánh mắt của Miyuki đang chằm chằm nhìn vào khuôn mặt anh. Quá bất ngờ nên Kota phải ngồi thẳng người lên để lấy lại bình tĩnh còn Miyuki thì nhìn tránh sang chỗ khác.

"Này, cậu sao thế?" Cô gái tên Chiharu vỗ nhẹ vào Miyuki. "Tớ thấy cậu tự nhiên cứ ỉu xìu ra đấy."

"Không, tớ có làm sao đâu." Miyuki lắc đầu, cô đeo khẩu trang và chỉnh lại chiếc kính. Kota nghe được trong giọng nói của Miyuki chứa đựng nhiều phiền muộn.

Toàn thân Kota cứng đơ. *Có khi nào mọi chuyện đã bị bại lộ rồi không?*

Anh nhìn lại một lần nữa bộ quần áo của mình. Cả áo jacket và quần đều mới tinh, màu sắc trang phục cũng hoàn toàn khác so với bộ trước. Miyuki chắc chắn chưa từng nhìn thấy chiếc mũ len màu vàng. Mắt kính cũng là loại tráng gương nên từ bên ngoài không thể

nhìn được vào bên trong. Hơn thế nữa, Kota vẫn đang đeo khẩu trang.

Nghĩ thế nào đi nữa thì chắc chắn không thể lộ được. Kota lại có vóc dáng thuộc loại trung bình. Từ lúc lên cáp treo tới giờ anh vẫn chưa nói một lời nào.

À, mà không...

Trước khi lên cáp treo thì thế nào nhỉ? Đương nhiên không thể có chuyện anh đã không nói gì. Giả dụ ở tiệm mì tantanmen Kota đã nói chuyện đi. Vậy thì lúc đó Miyuki đã nghe thấy anh nói chuyện ư? Nhưng chắc là cô ấy chỉ chú ý tới mỗi giọng nói thôi. Cho dù Miyuki có thấy giọng nói giống với Kota đi chăng nữa thì không phải tất cả cũng chỉ có vậy thôi sao?

Kota nghĩ lại về đoạn hội thoại giữa anh và Momomi. Anh thấy rùng mình. Có duy nhất một lần Momomi đã gọi tên anh. Đúng là Momomi có nói rằng "Anh Kota rành về khu trượt tuyết này nhỉ".

Vậy là Miyuki đã nghe thấy rồi sao?

Đầu tiên Miyuki nghe thấy một giọng nói giống của Kota. Nếu cô nghe lén câu chuyện để xác nhận tên chủ nhân giọng nói ấy là ai thì cũng có khả năng cô đã nhận ra Kota.

Nếu nghĩ theo hướng đó thì hành động cố ý tháo kính mắt là có chủ ý. Phải chăng cô ấy muốn thông báo cho Kota biết về sự tồn tại của mình nơi đây?

Tim Kota đập mỗi lúc một nhanh hơn. Anh thấy toàn thân mồ hôi vã ra như tắm.

"Anh này," Momomi xoay người lại về phía Kota. "Tiếp theo chúng ta sẽ trượt kiểu địa hình nào thế?"

Câu hỏi vô tư của Momomi tình cờ lại như nhát dao khía sâu vào tinh thần Kota. Dù biết rằng cô chẳng hề có tội tình gì nhưng Kota chỉ mong cô đừng bắt chuyện với anh nữa, vì bây giờ không phải lúc để chuyện trò. Nhưng nếu Kota không trả lời thì cũng có thể lần tới Momomi sẽ gọi tên anh. Riêng chuyện này anh tuyệt đối không thể để cho nó xảy ra.

Kota cũng xoay người lại. Anh lấy găng tay che miệng và nói khẽ "Ta đi cáp treo lên đỉnh núi đi."

"Hả, đi đâu cơ?" Hình như Momomi không nghe thấy rõ nên cô ghé mặt sát lại Kota và hỏi.

"Đỉnh núi." Tâm trạng Kota rối bời. Anh thầm cầu nguyện cho Momomi nghe rõ được câu trả lời của anh.

"Em biết rồi." Momomi gật đầu.

Kota sợ sệt thăm dò biểu hiện của Miyuki. Không biết cô ấy có nghe thấy những gì hai người trao đổi vừa rồi hay không? Liệu rằng khi nghe giọng nói của anh cô không quả quyết đó chính là Kota chứ?

“Kể cả có thế thì Chiharu cũng kém may mắn với đàn ông nhỉ?” Miyuki ngay lập tức xen vào. “Đây là lần thứ mấy cậu bị phản bội, phải chia tay rồi?”

Hai từ “phản bội” như một luồng điện giật trúng người Kota. Kota như thể sắp bị lòi đuôi.

“Ừm, hình như người thứ tư rồi.”

“Nhiều quá.” Erika tỏ ra rất ngạc nhiên. “Không phải là kém may mắn với đàn ông. Phải nói là cậu ấy không có mắt nhìn đàn ông mới đúng.”

“Ưm... là như cậu nói thật sao?”

“Không phải đâu. Là vì Chiharu thích kiểu đàn ông như thế đó.” Người vừa lên tiếng là Yumi. “Loại người hơi thiếu trách nhiệm và lăng nhăng. Từ xưa đã thế rồi. Cho nên đành phải chịu như vậy thôi. Tốt nhất cậu đừng u sầu vì nó nữa và mau chóng tìm cho mình người đàn ông khác là được. Một người đàn ông lăng nhăng tiếp theo. Như vậy là giải quyết xong rồi nhé. Từ bây giờ chúng ta hãy dành thời gian tận hưởng chuyến du lịch tới khu suối nước nóng thôi.

“Cậu chỉ thế là nhanh. Vậy nếu Chiharu lại bị phản bội thì chúng ta lại đi du lịch để an ủi cậu ấy à? Ừ mà thế cũng được.”

Từ câu chuyện của Erika, Kota đoán ra phần nào sự tình. Hình như Chiharu đã bị người yêu phản bội và đó là nguyên nhân khiến họ chia tay. Để an ủi, vỗ về trái tim bị tổn thương, ba cô bạn đã rủ Chiharu đi du lịch.

“Theo tớ thì...” Miyuki lên tiếng, “Còn tùy thuộc vào cách giáo dục thế nào cơ.”

“Ý cậu là sao?” Chiharu hỏi.

“Kể cả người đàn ông mà cậu thích có là một người lăng nhăng đi chăng nữa, nếu cậu giáo dục được anh ta không để mắt liếc nhìn những cô gái khác thì mọi chuyện sẽ ổn. Tóm lại là cách giăng lưới trói người yêu của cậu còn chưa đủ độ.”

“Giăng lưới trói à? Món đó tớ dở lắm.”

“Cậu không được nói như thế. Cứ nghĩ như vậy rồi thì cậu sẽ lại bị đám đàn ông đùa giỡn với tình cảm của mình đấy.”

“Về điểm này thì từ xưa cậu đã rất cao tay trong việc điều khiển đàn ông rồi nhỉ.” Erika quay sang phía Miyuki và nói. “Cậu đang sống chung với người yêu đúng không? Không phải cậu đang trói chặt lấy anh ấy đấy chứ?”

“Ăn nói thất lễ quá. Làm gì có chuyện đó. Mà tớ cũng chẳng cần phải làm thế.”

Kota muốn nuốt nước bọt nhưng cổ họng anh khô khốc.

“Ý cậu là không có gì phải lo lắng à?” Yumi hỏi lại.

“Ừ. Bề ngoài trông anh ấy có vẻ hơi thờ ơ nhưng thực ra lại là một

người rất nghiêm túc. Nên tớ rất tin tưởng anh ấy."

"Ôi..." Kota chớp chớp mắt phía sau lớp kính che mắt. Câu nói ban nãy của Miyuki nghe như là xuất phát từ tận đáy lòng. Phải chăng là Miyuki vẫn chưa nhận ra sự tồn tại của người đang chung sống với cô ở đây ư?

Không. Sao có thể an tâm được chứ? Cũng có thể hiểu rằng thực ra Miyuki đã nhận ra sự có mặt của Kota ở đây và anh dám cá là việc Miyuki dùng từ "tin tưởng" cũng có thể hiểu là vì cô muốn khiến cho Kota phải cảm thấy cắn rứt với lương tâm của chính mình.

"Thế nếu như người yêu của cậu mà ngoại tình thì cậu tính sao? Cậu sẽ hủy bỏ hôn ước à?"

Câu hỏi của Erika khiến cho trái tim của Kota như bị bóp nghẹt.

Miyuki suy nghĩ một lúc và đáp: "Không có chuyện đó đâu."

"Cậu không chia tay ư?" Chiharu nói với vẻ đầy ngạc nhiên.

"Ừ." Miyuki gật đầu.

"Bởi vì như thế, khác nào trúng ý của đối phương. Tớ khác với Chiharu. Tớ sẽ không để người mình yêu được yên ổn đâu." Câu nói lạnh lùng của Miyuki khiến cho Kota cảm thấy rùng mình.

"Ối, thế cậu sẽ làm gì? Kể đi xem nào?" Yumi tò mò thấy rõ, cô ngó chăm chăm vào mặt Miyuki.

"Tớ nghĩ đằng nào thì đàn ông họ cũng ngoại tình đến mấy lần trong cuộc đời của họ. Nếu trước khi kết hôn mà ngoại tình khoảng một lần thì ta chỉ cần cố chịu đựng nó là được thôi. Vấn đề là sau đó thế nào cơ."

Hừm, hừm. Ba cô bạn ngồi sát lại gần phía Miyuki. Kota cũng tò mò về đoạn sau của câu chuyện.

"Ôi, tuyệt quá. Anh lại đây mà xem. Sao họ có thể trượt ở chỗ đó được nhỉ?" Momomi chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ và nói.

Kota rất muốn nói với Momomi rằng đừng có lên tiếng vào đúng đoạn gay cấn này nhưng anh cũng không thể lảng tránh cô. Mắt Kota hướng về phía tay Momomi đang chỉ và nói "A, đúng thế nhỉ."

"Ơ, anh đang nhìn đi đâu đấy? Không phải ở đó. Ở đằng kia cơ mà."

Kota như muốn khóc thét. Anh vừa nghĩ "chỗ quái nào mà chẳng thế" vừa dáo dác nhìn.

"Có nghĩa là đây chính là lúc ta giăng lưới trói." Miyuki bắt đầu nói. "Tớ sẽ nói rõ cho anh ấy biết trước rằng tớ chịu đựng việc ngoại tình nhưng không có nghĩa sẽ tha thứ cho hành động đó. Nếu có chuyện gì không vừa ý, cũng có thể sau đó tớ sẽ đay nghiến cho bằng được. Như vậy thì mọi sự sau này, sẽ nằm dưới sự điều khiển của chúng ta hết. Ta sẽ không để đàn ông được làm theo ý muốn của họ nữa."

“Hóa ra là thế.” Erika thốt lên giọng đầy ngưỡng mộ. “Cậu đúng là người phụ nữ đáng sợ.”

“Đương nhiên rồi. Ai bảo dám phản bội tớ.”

“Đây chính là chiêu của bà vợ quyền lực.”

Miyuki gật đầu khi nghe Yumi nói vậy.

“Bà vợ quyền lực ư? Cậu nói nghe hay quá. Vậy là một tên đầy tớ sẽ ra đời. Tên đầy tớ trọn đời ta.”

“Ha ha ha!” Erika phá lên cười. Yumi khẽ giơ hai tay như chịu thua còn Chiharu chỉ liên tục nói “cao tay, cao tay quá”.

Trong khi đó, Kota toàn thân như bị dồn máu. Đầy tớ trọn đời à?

Không còn nghi ngờ gì nữa. Kota hiểu ra rằng Miyuki đã nhận ra sự tồn tại của anh. Không phải vì thế mà cô ấy cố tình nói như vậy sao? Rằng tôi biết thừa rồi đấy. Kể từ ngày mai anh sẽ trở thành tên đầy tớ.

“Nhưng cũng còn tùy xem tình huống nằm ở giai đoạn nào nữa.” Miyuki nói.

“Giai đoạn ư?” Chiharu tò mò.

“Ý tớ là mối quan hệ với kẻ ngoại tình đến đâu. Nếu chưa ngủ cùng với nhau thì ta có thể tha thứ cho tên đầy tớ.”

Vậy ư? Kota cảm thấy tia sáng từ mắt Miyuki đang chĩa về phía mình.

“Chỉ có điều là...” Miyuki tiếp tục.

“Đấy là chỉ khi anh ta tự ra đầu thú trước khi bị tớ tra khảo ra. Nếu không thì đừng có mơ. Đằng nào thì anh ta cũng không thể giấu đuôi mãi được. Tớ nghĩ là mình sẽ phát hiện ra thôi. Nhưng tớ sẽ cho thời gian sám hối. Nếu trong thời gian đó mà tự giác ngộ được thì hẳn an toàn. Còn không thì tiêu đời. Tớ nghĩ như thế này là tớ thuộc loại nhân từ lắm rồi đấy.”

“Ơ, như vậy là sao?” Kota miên man suy nghĩ.

Giả sử Miyuki phát hiện ra rằng Kota đang có mặt ở đây và cô đã kể ra câu chuyện này. Như vậy có nghĩa là thời gian sám hối đã bắt đầu rồi ư? Vậy thời hạn của nó là đến khi nào nhỉ?

Sau khi rời khỏi cáp treo thì khả năng cao là đến tối mai Kota mới gặp Miyuki. Lúc đó chắc có lẽ Kota và Momomi đã ân ái bên nhau rồi. Nhưng kể cả hai người chưa ngủ với nhau đi chăng nữa thì Kota cũng không nghĩ Miyuki còn tin tưởng anh nữa.

Tóm lại thời gian sám hối chính là từ lúc này cho tới khi Kota rời khỏi cáp treo. Miyuki đang ngầm ép buộc Kota phải mau ăn năn hối lỗi ngay lúc này, ngay tại đây.

Ơ không. Nhưng mà...

Vẫn còn khả năng khác.

Cũng có thể tất cả chỉ là do Kota tự huyễn hoặc chứ thực ra Miyuki chẳng hề phát hiện ra điều gì. Chuyện mà cô ấy nói chỉ là một sự tình cờ ngẫu nhiên mà thôi.

Nhất định là như vậy rồi. Không thể sai được. Và Kota muốn tin như vậy.

“Vậy anh người yêu của cậu thế nào? Anh ấy thuộc tuýp sẽ dò xét xem đã bị cậu phát hiện ra chưa rồi vờ xin lỗi cho qua chuyện hay là kiểu người trước mắt cứ tạm tìm cách trì hoãn?”

“Ưm... kiểu nào ta?” Miyuki nghiêng đầu, trầm tư mất một lúc. Sau đó, bất giác cô chỉ tay về hướng mà cáp treo đang đi lên.

“Các cậu nhìn kìa. Khu trượt tuyết này cũng thế, có biển báo đánh số cột giàn thép đỡ cabin và cáp treo đi lên đó. Không biết ở đây là cột số mấy trong tổng số ba mươi ba cột nhỉ? Tổng số giàn thép đỡ là ba mươi ba, nó sẽ cho biết chúng ta đang ở khu vực nào.”

Một khoảng không lặng lẽ trôi một cách kỳ lạ bao trùm sau câu nói của Miyuki.

“Ơ, nó là cái gì thế? Nó có liên quan gì tới câu chuyện của chúng ta ban nãy?” Yumi hỏi đầy nghi ngờ.

“Nghĩ theo một hướng khác thì những cột thép đó cũng là một cách để ta đếm ngược nhỉ. Chúng ta sắp đi đến điểm cuối rồi nên nó giống như một thông báo rằng hãy mau chuẩn bị tinh thần đi ấy mà.”

“Chuyện mấy cái cột thì tớ hiểu. Nhưng tóm lại là tớ đang hỏi đi đến điểm cuối rồi thì sao cơ.” Yumi có vẻ sốt ruột.

Hình như ba cô gái vẫn chưa hiểu được vấn đề nhưng Kota thì biết rất rõ ý đồ trong câu nói của Miyuki. Không còn nghi ngờ gì nữa. Cô ấy đang hối thúc Kota. Miyuki muốn nói nếu Kota không mau chóng thú tội thì mọi chuyện sẽ chấm dứt khi cáp treo đi đến điểm cuối.

Kota đã chuẩn bị đón nhận tình huống xấu nhất. Đó là việc anh sẽ thú nhận hết sự tình ngay tại đây và xin được tha thứ. Có lẽ anh sẽ bị ba cô bạn của Miyuki chế giễu còn Momomi sẽ bị khinh bỉ nhưng cũng còn cách giải quyết nào nữa đâu. Dẫu sao cô ấy cũng chỉ là người dưng thôi mà. Trong khi Miyuki lại là người anh sẽ phải gắn bó đến hết cuộc đời này.

“Anh ơi, anh ơi” Momomi lại tiếp tục nói gì đó. Nhưng lần này Kota phớt lờ đi. Anh đặt tay lên kính của mình.

[4]

“Anh ấy ba mươi ba tuổi.” Miyuki tiếp tục câu chuyện.

Vừa lúc Kota đang định đưa tay lên gỡ kính ra, nhưng anh đã dừng lại.

“Tuổi của anh ấy bằng với số cột thép ở đây. Còn tớ hai mươi chín. Nhưng mà, hồi anh ấy bằng tuổi tớ bây giờ, anh ấy chỉn chu hơn tớ rất nhiều. Lại còn rất được việc nữa, rất người lớn và phong thái cũng chuyên nghiệp. Với tớ, hồi anh ấy mới hai mươi chín đã ở một tầm rất cao rồi. Nếu so sánh anh ấy với tớ thì... tớ đang nghĩ hiện giờ tớ thế nào? Đến khi tớ ba mươi ba tuổi, liệu rằng tớ có thể xuất sắc được như anh ấy không nhỉ? Nghĩ đến đây tớ lại thấy không được tự tin cho lắm.”

“Anh ấy là người tốt như vậy ư?” Chiharu nói như thể cô ấy ghen tị lắm.

“Ừ.” Miyuki gật đầu. Mặc dù không nhìn thấy miệng cô ấy nhưng Kota cảm thấy dường như Miyuki đang nở một nụ cười.

“Chính vì thế, tớ cũng đã thử hình dung về việc anh ấy ngoại tình và không thể tìm ra câu trả lời trong trường hợp mọi chuyện chuẩn bị vỡ lở thì liệu anh ấy có dám thú nhận với tớ hay không? Bởi vì tớ nghĩ anh ấy sẽ không bao giờ ngoại tình. Bởi vì anh ấy không phải loại người đó.”

“Hừm.” Yumi khoanh tay. “Có khi nào, chúng ta được kể cho nghe câu chuyện dài dòng như thế chung quy chỉ bởi vì cậu ấy muốn khoe mình đang rất hạnh phúc với người yêu hay không nhỉ?”

“Đúng thế đấy.” Erika tán thưởng, sau đó cô phá lên cười đầy thích thú.

“Ha ha ha!” Miyuki cũng cười to. “Xin lỗi các cậu. Có khi thế thật!”

“Chịu thua các cậu luôn.” Trong tiếng cười của Yumi có ẩn chứa điều gì đó chua chát.

“Cậu có nói cho anh ấy về chuyến du lịch này không?” Chiharu quay sang hỏi Miyuki.

“À, cái này thì không.”

“Tại sao thế?”

“Thì bởi vì chúng tớ đã hứa trước với nhau rồi. Rằng cho tới khi tổ chức xong đám cưới thì không được tiêu xài xa hoa, hoang phí. Nên việc tớ mua bộ quần áo này cũng phải giấu anh ấy đấy.” Miyuki nắm lấy gấu áo jacket đỏ.

“Vậy à...”

“Hôm nay anh ấy phải đi công tác. Lạnh thế này mà phải đi tới tận Karuizawa đấy. Anh ấy phải ra khỏi nhà từ sớm tinh mơ, vậy mà tớ lại nằm ì trên giường không thèm dậy. Thực sự, tớ thấy có lỗi với

anh ấy quá. Thế nên lúc nãy, khi nhìn lại vào bản thân mình ngày hôm nay tớ đã nghĩ không hiểu mình đang làm gì thế này. Trong khi người đàn ông sẽ là chỗ dựa của mình đang phải bươn chải ngoài gió lạnh thì tớ lại mặc một bộ đồ mới tinh, vui thú tận hưởng ở đây. Thế nên tớ mới hơi buồn buồn."

"A!". Chiharu thốt lên vì hình như cô vừa nhớ ra được điều gì đó. "Có phải lúc tớ bảo sao trông cậu cứ ỉu xìu ra đấy không?"

"Phải, phải. Tại vì tớ trót nhìn thấy mình khi đang mặc bộ quần áo này đấy."

"Ơ, bằng cách nào vậy?"

"Nó phản chiếu..." Miyuki khẽ đáp, "... lên chiếc kính này này." Cô tiếp tục.

Chính là lúc đó. Kota đã sáng tỏ. Là lúc anh cảm thấy hình như Miyuki đang nhìn chằm chằm vào mặt anh. Nhưng mà... Không phải như thế. Mà là Miyuki đã nhìn thấy dáng vẻ của mình được phản chiếu lên chiếc kính của Kota.

Toàn thân Kota như được giãn ra. Cảm giác nhẹ nhõm ôm trọn lấy anh. Tất cả chỉ tại vì Kota đã lo lắng không đâu chứ Miyuki vẫn chưa biết gì hết.

Cùng lúc đó, Kota cũng cảm thấy tội lỗi ghê gớm. Đó là việc anh đang phản bội lại người yêu của mình, người mà cho đến tận bây giờ vẫn hết mực tin tưởng anh đến nhường ấy.

Chỉ một lần duy nhất này thôi. Kota hạ quyết tâm. Đã đâm lao thì đành phải theo lao. Phải tiếp tục chuyến đi này. Kota quyết định Momomi sẽ là người tình của anh chỉ đêm nay thôi. Cũng có thể anh sẽ làm tình với cô nữa. Nhưng chỉ riêng đêm nay thôi. Khi trở về Tokyo, anh sẽ tìm thời điểm thích hợp để chấm dứt với Momomi. Mặc dù có thể mọi thứ sẽ không diễn ra một cách trôi chảy nhưng anh buộc phải làm thế.

"Này..." Momomi huých vào đầu gối Kota. "Anh đang lơ đễnh đi đâu đấy?"

Kota im lặng lắc đầu. Cho tới lúc này thì anh không muốn lên tiếng. Điều đó ít nhiều có thể khiến cho Momomi cảm thấy kỳ cục nhưng cho tới lúc rời khỏi cabin cáp treo, Kota muốn giữ im lặng vậy thôi.

"Em muốn lau mắt kính. Anh có thứ gì để lau không? Tại em quên không mang theo giấy ăn mất rồi."

Kota không nói gì, anh sờ vào túi quần của mình vì anh có mang theo khăn chuyên dùng để lau kính. Anh lấy nó ra và đưa cho Momomi.

"Anh mang cả khăn chuyên lau kính à? Đúng là người chuyên nghiệp có khác." Momomi đỡ lấy chiếc khăn và nói với giọng hồn

nhiên. Cô dùng khăn lau mặt trước mắt kính mà không hề gỡ kính ra.

"A, phải rồi." Miyuki lại giở bài mới. Cô rút từ trong túi áo ra chiếc điện thoại. Kota có một dự cảm không mấy dễ chịu.

"Chuyện gì vậy?" Chiharu hỏi. "Là điện thoại từ công ty à?"

"Không phải. Tại tớ quên mất không hỏi xem ngày mai khoảng mấy giờ anh ấy về. Tớ phải có mặt ở nhà trước đó. Lại còn phải giấu đống đồ đạc đi nữa." Miyuki bắt đầu bấm máy gọi.

Toàn thân Kota ớn lạnh. Điện thoại của Kota đang nằm trong túi áo, nguồn vẫn bật và điện thoại không được cài đặt chế độ im lặng. Và nhạc chuông điện thoại lại chính là nhạc nền của bộ phim *Star world*. Điện thoại mà đổ chuông tại đây thì lộ là cái chắc.

Kota lấy tay vẫn còn đang đeo găng ấn chặt lấy chiếc điện thoại trên túi áo ngực. Anh chỉ còn biết thầm cầu nguyện âm thanh sẽ không bị rò rỉ ra.

Nhưng...

"Ôi, không được rồi. Hình như điện thoại của anh ấy đang ngoài vùng phủ sóng." Miyuki thở dài và cất điện thoại vào túi áo. "Anh ấy mới mua điện thoại. Đồ mới gì mà sóng kém lắm. Tớ suốt ngày càu nhàu về điều đó đấy."

Kota thở phào. Đúng là Miyuki rất hay phàn nàn về việc sóng yếu. Nhưng riêng hôm nay thì Kota phải lấy làm biết ơn chiếc điện thoại dở hơi đó.

"A, sắp đến nơi rồi các cậu." Yumi nhìn về phía trước cabin cáp treo và chuẩn bị đeo lại găng vào tay. "Nào, ta xuống trượt một vòng rồi đi ăn tantanmen chứ nhỉ?"

Erika bật cười.

"Cậu đúng là... trượt tuyết với cậu chỉ là thứ đáng xếp thứ hai, thứ ba thôi nhỉ?"

"Chứ còn gì. Có gì xấu nào? Với cả sách cẩm nang du lịch cũng đã viết rằng một khi đã tới khu suối nước nóng Satozawa thì phải thưởng thức món tantanmen mà. Món có rau vùng Satozawa ấy. Tớ thấy bảo ngon lắm đó."

Momomi đá nhẹ vào ủng của Kota. Hình như cô ấy muốn nói với anh rằng những người này có vẻ cũng định đi ăn mì tantanmen nổi tiếng. Kota vừa khẽ gật đầu vừa nghĩ thế này thì anh và Momomi không thể tới tiệm mì đó ăn được. Chạm trán với họ ở tiệm mì thì chí nguy. Từ giờ cho tới lúc ăn trưa, phải kiếm cớ để Momomi từ bỏ ý định ăn tantanmen mới được.

Cabin cáp treo đã đi đến hết điểm cuối cùng. Nó từ từ giảm tốc độ, tới gần khu vực trả khách.

Momomi lắc đầu nói.

"Không ổn rồi. Đúng là em phải lau cả bên trong kính nữa. Sau khi

xuống cáp treo anh đợi em một chút nhé. Em muốn đi vệ sinh nữa.”

Kota gật đầu thay vì đáp “được chứ”. Đi vệ sinh hay đi đâu cũng được. Điều Kota muốn ngay lúc này là tránh xa Miyuki và đám bạn sớm phút nào tốt phút ấy.

Cửa cabin mở ra. Miyuki xuống trước. Sau đó lần lượt là Chiharu, Yumi, Erika xuống theo. Kota xuống sau họ. Bốn người bọn họ vẫn đứng cạnh anh vì họ còn phải cất tấm bọc ván trượt vào chỗ quy định.

Miyuki hướng mắt nhìn về phía sau lưng Kota. Trong một khoảnh khắc, cô bỗng kêu lên “A!”. Ngay sau đó, cụm từ được thốt ra khỏi miệng của cô ấy là thứ không tưởng đối với Kota.

“Momomi?” Miyuki lớn tiếng gọi.

Kota ngoái lại về phía sau. Momomi tháo kính ra khỏi mắt. Cô nhìn Miyuki bằng một khuôn mặt nghi ngại.

“Là tớ, tớ đây mà.” Miyuki gỡ bỏ kính và khẩu trang của cô ra. “Mi-yu-ki đây. Tớ học với cậu hồi cấp ba đó.”

Khuôn mặt ban nãy vẫn còn phảng phất sự bối rối bỗng vụt trở nên tươi vui. Cô vừa reo lên “A!” vừa bước về phía trước. Hơn thế nữa, hai người họ còn đưa tay ra ôm chầm lấy nhau.

“Miyuki! Ôi tớ chẳng để ý gì cả. Cậu vẫn khỏe chứ? Bây giờ cậu đang sống ở đâu?”

“Tớ ở Ebisu, Tokyo. Còn Momomi?”

“Tớ cũng ở Tokyo đấy. Khu Iidabashi. Ôi, cứ như là đùa ấy. Sao cậu lại ở đây? Không thể tin được.”

Hai cô gái vừa nhảy lên mừng rỡ vừa thấy thân thương và cùng nói “lâu lắm rồi mới được gặp nhau”.

Nhìn thấy họ như vậy, Kota rơi vào trạng thái đầu óc rỗng tuếch. Não bộ của anh từ chối việc lý giải xem chuyện gì đang diễn ra trước mắt.

Hai cô gái cùng rút điện thoại ra, hình như họ định trao đổi số điện thoại. Một trong hai người còn nói lần tới nhất định phải gặp nhau để được thong thả hàn huyên, trò chuyện. Kota không còn nhớ nổi ai đã nói nữa rồi.

Kota thấy xây xẩm mặt mày. Anh sắp mất đi ý thức. Trong tình cảnh đó, anh bỗng nhìn ra phía cửa sổ chẳng với mục đích gì.

Tuyết rơi tuyệt đẹp. Khắp mặt đất được bao phủ một màu trắng tinh. Và đầu Kota bây giờ cũng đang trống rỗng.

Anh muốn mình bị chôn vùi dưới lớp tuyết này và cơ thể anh sẽ biến mất.

Momomi và Miyuki vẫn tiếp tục nói chuyện. Momomi còn muốn xem mặt vị hôn thê của Miyuki. “Được chứ!” Miyuki đáp và bắt đầu mở điện thoại tìm ảnh.

Kota nghe thấy như có tiếng nói của ai đó thúc giục anh rằng “Hãy mau quỳ xuống van xin Miyuki ngay lập tức.”

Và khi anh nhận ra đó chính là giọng nói của mình thì Miyuki chìa màn hình điện thoại ra, hướng về phía Momomi.

Cáp treo ngoài trời

[Cáp treo bốn ghế ngồi -1]

Khoảnh khắc khi đôi chân đi ủng giẫm từng bước một lên trên bề mặt tuyết cũng là lúc năng lượng từ bên trong cơ thể dâng trào. Mảng trời xanh ngát, cao vợi nằm sau lưng, còn trước mặt là khu trượt tuyết nghỉ dưỡng mênh mang lấp lánh màu tuyết trắng. Người đến trượt tuyết, trượt ván đã náo nhiệt từ lúc nào. Thật sảng khoái khi hít sâu vào lồng ngực luồng không khí lạnh buốt.

“Ồ, tuyệt vời!” Hida Eisuke vừa reo lớn vừa tung mình phía trước. Chiếc ván trượt anh mới mua thay cho chiếc cũ đã xuất sắc thực hiện được cú xoay người bằng mép trong. Hida rơi xuống từ cú xoay và lao vút đi.

“Tuyết đẹp quá nhỉ?” Tsukimura Haruki, người kém Hida một tuổi cũng đang giẫm chân lên ván khiến nó phát ra âm thanh “kít kít” nghe đầy hào hứng.

“Được như thế này chắc hôm qua tuyết phải rơi nhiều lắm. Chỗ quen thuộc của chúng ta, chắc chắn có lớp tuyết lý tưởng lắm đây.” Người vừa nhìn khắp một lượt khu nghỉ dưỡng vừa nhếch miệng cười đó là Mizuki Naoya cao kều.

“Em cũng nghĩ như thế. Cho nên, trước hết ta hãy lên cáp treo bốn ghế ngồi rồi trèo một mạch bắt đầu từ chỗ cáp treo ghế đôi là chuẩn nhất phải không?” Tsukimura đề xuất.

“Nhất trí”. Như vậy là nhóm thanh niên đều đã thống nhất ý kiến.

“Vậy cũng ổn nhỉ.” Hida ngoái lại về phía sau. Kimoto Akina đuổi theo sau dù hơi chậm một chút.

“Ừ, được chứ. Tớ nghĩ Maho vẫn chưa đến đâu.”

“Nào,” Hida nói và bắt đầu lắp đai trượt tuyết vào giày. Bề mặt của ván trượt mới sáng bóng đến mức Hida gần như có thể thấy khuôn mặt đeo kính bảo vệ của mình phản chiếu lên đó.

Cả bốn người họ đều có kinh nghiệm dày dạn với môn trượt ván trên tuyết[5] bởi vì họ cũng đã quen với trượt tuyết[6] rồi.

Chỉ một bước chân là họ đã vượt qua được những người mới tập tành trượt và nơi bọn họ đang hướng đến là điểm lên cáp treo ngoài trời bốn ghế ngồi nằm ở trung tâm khu trượt tuyết.

Mặc dù là ngày nghỉ nhưng thật may mắn thay, khách tới đây cũng không nhiều lắm. Họ chỉ phải đứng xếp hàng một lúc là đã đến lượt của mình. Họ lần lượt ngồi lên cáp treo bốn ghế. Thứ tự ngồi từ trái sang là Hida, Tsukimura, Mizuki và Akina. Và chỉ có mình Akina trượt goofy stance[7].

“Thời tiết tuyệt vời quá!” Hida ngước mắt lên nhìn bầu trời xanh ngát.

“Công nhận. Điều kiện quá ư là hoàn hảo. Tại ngày thường tớ ăn ở quá tốt đấy mà!”

Nghe Mizuki nói vậy, cả ba người còn lại đồng thời nhảy vào chặn họng: “Tốt chỗ nào cơ?”

“Nếu thời tiết hôm nay phản ánh lối sống hằng ngày của Mizuki thì phải bão to mới đúng kìa.” Hida buông lời châm chọc đầu tiên.

“Không, em nghĩ như vậy vẫn còn tốt chán. Không phải tuyết sẽ rơi rất dày và đẹp nhưng vì gió lớn, khu trượt tuyết tạm dừng hoạt động và chúng ta chỉ kịp đánh chén một bữa no say rồi rút hết về sao?”

Akina phá lên cười trước lời nói của Tsukimura. “Ôi, thế thì không còn gì đen hơn.”

“Mấy người đang nói gì thế? Các cậu quên mất khu suối nước nóng Satozawa rồi sao? Để tham gia được cùng các cậu, tớ đã phải làm thêm giờ. Chính vì sự cố gắng của tớ đã khiến cho thần tuyết quá ư là cảm kích và đã ban cho chúng ta một thiên đường tuyết tuyệt đẹp như ngày hôm nay đấy.” Mizuki phản bác.

“Đợi đã. Công đó phải thuộc về tớ mới phải chứ.” Hida nói, “Người chọn ngày đi là tớ cơ mà.”

“Đâu có. Đúng là anh Hida chọn ngày nhưng em mới là người chọn địa điểm chứ.” Tsukimura xen vào. “Thời tiết hôm trước cũng khó đánh giá, điều kiện mỗi khu trượt tuyết cũng rất khác nhau. Nếu là khu mà anh Hida đề xuất thì em nghĩ, có khi chúng ta chẳng kỳ vọng được gì nhiều vào đợt tuyết mới đâu. Mấy anh quên mất chuyện em đã nói rằng khu suối nước nóng Satozawa mới thích hợp khiến em khổ tâm quá.”

“Không, hôm đó anh đã bảo khu trượt tuyết nào cũng tuyệt vời như nhau đấy chứ.” Hida đáp.

“Phải rồi. Mà dù nói thế nào đi chăng nữa thì chốt hạ là những nỗ lực ngày thường của tớ đã được công nhận.” Mizuki lên tiếng.

“Thì bọn này đang bảo rằng không nhờ riêng mình cậu trời mới đẹp đâu.” Tất cả tranh nhau phản đối. Đương nhiên, họ không hề có ý bôi bác Mizuki. Chỉ là mấy trò châm chọc bất tận của đám thanh niên choai choai mới lớn. Và họ có phần càng phấn khích hơn khi cái người bị nhắm đến phản ứng đúng như những gì họ dự đoán.

Vui dã man! Hida mải mê nghĩ. Thật tuyệt vời khi được cùng chơi môn thể thao trượt ván trên tuyết cùng những người anh em thân thiết, không phải giữ kẽ. Có thể nói đây chính là những giây phút không thể hạnh phúc hơn.

Hida đang làm việc cho một khách sạn trong thành phố. Tsukimura, Mizuki, Akina và một người nữa sẽ đến sau đó là Tsuchiya Maho là

đồng nghiệp của anh. Nhưng họ lại làm việc ở những bộ phận khác nhau như bộ phận buồng phòng, bộ phận thực phẩm, bộ phận tổ chức sự kiện nên cũng không thể nói là nơi làm việc của họ giống nhau được. Nơi Hida đang làm việc thuộc bộ phận thực phẩm và anh phụ trách mảng phục vụ khách hàng ở quán ăn Nhật.

"Mà này, tiện thể thì cái đứa ngốc nghếch ngủ quên kia mấy giờ mới đến thế nhỉ?" Mizuki thắc mắc.

"Có phải con bé nhắn tin là đã bắt chuyến tàu cao tốc sau chuyến của chúng ta ba mươi phút không?" Akina tiếp lời.

"Vậy nghĩa là sẽ đến muộn ba mươi phút hả? Con bé đó vốn lề mề lắm, nên thay quần áo chắc mất thời gian phải biết."

"Hẳn như vậy rồi. Bị gọi là ngu ngốc cơ mà." Tsukimura tán thưởng bằng giọng điệu rất nghiêm túc.

"Phải gọi con bé đó là Tsuchiya Aho[8] thay vì gọi là Tsuchiya Maho mới đúng." Hida cũng thử bơm thêm vào. "Không biết nó đã mua vé lên cáp treo chưa? Ngày trước, nó đã từng ham rẻ mà mua mấy tấm vé kỳ cục đó."

"A, phải rồi, đúng như thế nhỉ." Mizuki gõ gõ lên thanh chắn bảo vệ phía trước. "Con bé đã nhầm lẫn mua phải vé chơi buổi sáng trong khi mười rưỡi sáng chúng ta mới đến khu trượt tuyết. Mua vé buổi sáng thì còn làm ăn được gì. Trượt tuyết được một tiếng đã phải về rồi."

Thế rồi cả bọn phá lên cười.

"Maho trước đây cũng đã từng nói với tớ thế này: 'Em dễ bị đánh lừa bởi thiệt hơn trước mắt lắm. Cả việc em có nguyện vọng làm ở bộ phận lễ tân cũng thế. Vì ở ngoài nhìn vào em cứ tưởng công việc thú vị lắm'." Akina góp lời.

"A, cô ấy cũng nói với em như vậy đấy." Tsukimura, người cùng làm ở bộ phận buồng phòng với Maho lên tiếng. "Thế rồi đột nhiên cô ấy bị bắt đi dọn dẹp, công việc cực nhọc, khác hoàn toàn với những gì đã tưởng tượng nên cô ấy nói thấy thất vọng lắm."

"Phải, phải!" Akina gật gù.

"Lại thêm cái tính bộp chộp nữa chứ. Hôm trước, tớ có nghe từ người quen làm ở bộ phận buồng phòng. Một ông khách lớn tuổi vào check in cùng một cô gái trẻ. Thấy thế, Maho nhà ta mới bảo họ 'thật là thú vị khi được đi du lịch cùng con gái bác nhỉ?' Ai dè, thực ra họ lại là một cặp chênh lệch tuổi tác. Biết được điều đó, cả khu lễ tân bị bao trùm bởi một bầu không khí u ám, khó xử."

Trước nguồn thông tin mới từ Mizuki, Hida chỉ biết phàn nàn: "Đúng là ngốc hết thuốc chữa rồi!"

"Nhưng cũng chính điều đó lại là điểm hấp dẫn của Maho." Akina bao biện.

“Hấp dẫn á?” Mizuki bất ngờ cao giọng. “Ngoại hình đã chẳng có gì đặc biệt rồi. Chí ít tính cách cũng phải chỉn chu, người lớn lên cho người ta nhờ. Để khách hàng họ nghĩ rằng cả cái khách sạn này chỉ toàn một lũ ngớ ngẩn thì phải làm sao?”

“Ừ thì không đặc biệt. Nhưng tớ nghĩ là dễ thương mà.”

Nghe Akina nói vậy, Hida ngoẹo cổ: “Đây không thích. Tớ nghĩ thành phần này tương đối vi diệu đấy.”

“A ha ha!” Tsukimura cười lớn. “Vi diệu. Cách diễn đạt hay ho phết.”

“Mọi người quá đáng thật. Chớ có để Maho nghe được mấy lời này đấy.”

“Không, có khi nói cho Maho biết lại tốt hơn ấy. Mà này, Kimoto9 chỉ cho Maho cách trang điểm đi. Vì cậu trang điểm rất đẹp mà.”

“Hả, sao lại là tớ? Nghĩa là Mizuki đã thấy mặt mộc của tớ rồi sao?”

“Tớ chưa thấy bao giờ nhưng cũng có thể hình dung ra được. Đúng là cậu giỏi đánh lừa mọi người thật. Tớ thấy ngưỡng mộ ghê gớm.”

“Ăn nói gì mà thất lễ. Không phải đánh lừa, mà là tớ chỉ đang cho mọi người thấy sở trường của mình thôi.”

“Ồ, có vẻ tốt đấy nhỉ.” Tsukimura nói giọng đầy cảm kích.

“Về điểm này thì trái ngược hoàn toàn với Tsuchiya. Thay vì sở trường, con bé chỉ toàn khoe sở đoản ra thôi. Mặt đã dài ngoẵng ra rồi lại còn làm cho nó xấu hơn.” Mizuki bới móc.

“Cậu nói tớ mới nhớ. Hôm trước, Maho cũng có bảo rằng em ấy bị quản lý mắng. Anh ta nói là ‘trông cô đã ngốc lắm rồi nên khi lắng nghe người khác nói thì xin cô bỏ cái kiểu há nửa miệng ra đó đi cho tôi nhờ’.”

Ba người đàn ông lắc lư xoay chiếc ván dưới chân có điệu bộ rất hớn hở khi nghe Akina nói như thế.

“Chắc hẳn giờ này con bé đang hắt xì hơi ghê lắm.” Mizuki tiếp lời.

[Cáp treo hai ghế ngồi -1]

Trong lúc còn đang mải nói xấu về Tsuchiya Maho thì cáp treo bốn chỗ đã đi đến bến cuối. Tuy nhiên, điểm đến mà họ đang hướng tới vẫn còn ở tít phía trên. Họ trượt tuyết để di chuyển tới điểm lên cáp treo tiếp theo. Chỗ đó có cáp treo hai ghế ngồi.

"Chào buổi sáng!" ông chú phụ trách cáp treo nói với họ.

Akina và Tsukimura leo lên trước, sau đó tới lượt Hida và Mizuki.

"Ồ, quả nhiên điều kiện quá tuyệt vời. Thế này thì ta có thể kỳ vọng được vào nơi mà chúng ta thường hay đến rồi." Mizuki nhìn lên những rặng cây mà tuyết đã phủ trĩu cành và nói.

"Vấn đề là đám địa phương đã làm loạn đến đâu rồi thôi. Bọn họ có khi đã lên núi từ sớm rồi."

"Đám địa phương" ở đây là để chỉ những dân chơi trượt tuyết, trượt ván sống ở khu vực đó.

"Đành phải chấp nhận thôi. Chí ít nếu chỗ đó bột tuyết vẫn còn thì coi như chúng ta may mắn rồi."

"Phải đấy."

Hida nhìn lên cáp vận chuyển trước mặt. Akina đang đung đưa hai chân nói gì đó với Tsukimura ngồi ở bên cạnh.

"À mà này..." Hida hạ thấp giọng nói.

"Ban nãy, khi nghe các cậu nói chuyện về mặt mộc của Kimoto tớ chợt nghĩ... Chuyện Mizuki và Kimoto đang hẹn hò với nhau, các cậu vẫn định giấu mọi người đấy à?"

Mizuki nhún vai.

"Cũng không hẳn là giấu đâu, mà tại chúng tớ vẫn chưa chủ động công khai thôi. Kimoto lo lắng nếu sếp mà biết được thì một trong hai đứa sẽ bị chuyển đi nơi khác. Chứ tớ thì vô tư đi."

Mizuki và Akina cùng thuộc bộ phận tổ chức sự kiện và làm ở mảng tiệc cưới.

"Kimoto đã nhận ra rằng tớ cũng đã biết hai cậu đang hẹn hò chưa?"

"Có lẽ là chưa. Ít nhất thì tớ cũng chưa nói cho cô ấy biết."

"Thế à? Vậy tốt hơn là tớ cứ giả vờ như không biết."

Hai tháng trước, Hida đã được Mizuki kể cho nghe rằng Akina, trên đường trở về nhà sau khi đi uống với hội bạn thân, đã tiết lộ ra chuyện cô và Mizuki cùng vào khách sạn tình yêu. Sau đó thì hình như họ chính thức hẹn hò với nhau, nhưng Hida lấy làm lạ là tin đồn về việc hai người hẹn hò lại chưa hề tới tai bộ phận thực phẩm.

"Thế cậu định thế nào?" Hida hỏi.

"Chuyện gì cơ?"

"Thì tương lai của các cậu. Hai người vẫn chưa nói tới chuyện kết

hôn à?”

“Cho tới giờ thì vẫn chưa. Mà dù có bị xé rách miệng tớ cũng không đời nào nói trước đâu.”

“Cũng phải nhỉ?” Hida gật gù. Ngay cả trong công ty, Mizuki cũng nổi tiếng là một anh chàng đào hoa. Cậu ta thường xuyên tham gia hẹn hò, kết bạn và đã thả thính rất nhiều cô gái.

“Nhưng không phải Kimoto cũng muốn kết hôn à?”

“Ừm.” Mizuki gật đầu.

“Ừ thì, khả năng đó cũng cao. Chỉ có điều tớ đang ở giai đoạn phải xem xét một cách nghiêm túc, cẩn trọng chuyện này. Tớ nghĩ, chỉ vì làm việc ở mảng tiệc cưới, hằng ngày phải tiếp xúc với rất nhiều cặp đôi cô dâu chú rể mà dẫn đến kết luận vội vàng thì không tốt chút nào.”

“Mizuki, liệu có phải chuyện đó không? Không phải là cậu đang tính gây ra chuyện xấu xa rồi cố tình cho Kimoto biết. Sau đó nếu Kimoto cạn tình nghĩa với cậu thì coi như cậu gặp may hay sao?”

Bị Hida chỉ trích, Mizuki phá lên cười ha ha như một kẻ dở hơi. “Tớ cũng có nghĩ như thế một chút đấy.”

“Đúng là cái đồ xấu xa!”

“Tớ đã bảo chỉ một chút thôi mà. Tớ với Kimoto mới yêu nhau được hai tháng. Tớ vẫn chưa chán đâu mà.”

“Thế chán rồi tính bỏ người ta à? Đồ tồi tệ!”

“Chuyện nam nữ vốn là như thế mà.” Mizuki nói, không hề tỏ ra mình là người có lỗi.

Akina tiến lại gần về phía họ khi vừa xuống khỏi cáp treo ghế đôi.

“Maho vừa nhắn tin cho tớ. Con bé nói đã tới ban nãy và vừa mua xong vé để lên cáp treo.”

“Nhanh hơn tớ tưởng. Cái đồ ngốc ấy.” Mizuki nói. “Mà con bé ấy có mua vé chơi cả ngày không đấy?”

“Tớ đã hỏi lại rồi. Maho cũng đã phân vân với vé buổi chiều nhưng con bé đã mua vé chơi cả ngày rồi.”

“Phân vân cái gì không biết? Mới có hơn mười giờ thôi mà.” Hida nói với giọng chán nản. “Đúng là cái đồ vẫn chưa biết ăn năn hối cải là gì.”

“Tớ đã dặn Maho đợi chúng ta ở điểm lên cáp treo ghế bốn người ngồi trong trung tâm khu nghỉ dưỡng rồi.”

Đó chính là cáp treo mà nhóm Hida vừa lên lúc nãy.

“Tốt. Nào ta hãy chén đầy bột tuyết[10] rồi đi gặp mặt cái đứa ngốc nghếch đó đi.” Mizuki nói.

“Yeah!” Hida hưởng ứng.

[Cáp treo bốn ghế ngồi - 2]

Khi nhìn bãi trượt ở góc nghiêng, nhóm Hida thấy có rất nhiều ván trượt ở đó đúng như họ đã nghĩ, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để bọn họ tận hưởng rồi. Hida và nhóm bạn thấy rất thỏa mãn. Sau đó họ trượt xuống con dốc phủ đầy tuyết trắng để đi xuống.

"Có phải ở đằng kia không?" Mizuki chỉ tay xuống dưới.

Nhóm Hida nhìn theo thì thấy một cô gái mặc bộ đồ trượt tuyết màu vàng ở ngang tầm với lối lên cáp treo bốn ghế ngồi.

"A, đúng rồi. Không nhầm đâu."

Họ cũng chỉ cho Tsukimura và Akina biết Maho đang ở đâu khi hai người kia tới. Akina vẫy tay để gọi Maho nhưng hình như cô không nhận ra mà lại còn nhìn sang hướng khác.

"Đúng là đồ ngốc. Sao chúng ta lại có thể xuất hiện từ phía ấy được chứ!" Mizuki vừa cười vừa trượt xuống. Hida và những người khác trượt nối theo phía sau.

Akina vừa trượt vừa vẫy tay với Maho. Cuối cùng thì Maho cũng nhận ra bọn họ. Cô vỗ tay và nhảy cẫng lên.

"May quá. Em đang nghĩ nếu không gặp được mọi người thì sẽ thế nào đây."

"Sao có chuyện đó được. Điện thoại để làm gì?" Hida nói.

"Vốn dĩ anh đã không thể tin được rằng em lại ngủ quên đấy." Mizuki vừa tháo chốt giữ giày ra vừa làu bàu.

"Không phải. Rõ ràng là em đã đặt đồng hồ báo thức rồi mà nó không kêu đấy chứ. Không biết em đã tắt báo thức khi nào nữa..."

"Em tắt chứ ai tắt vào đây nữa." Tsukimura cười. "Không phải lý do lý trấu nữa. Mau cài đai trượt tuyết vào đi. Đừng để mọi người phải đợi chứ."

"Á, thôi chết. Em xin lỗi. Ôi, ván trượt của em, nó ở đâu rồi nhỉ... A, phải rồi." Maho chạy vội về phía quầy bán vé lên cáp treo. Thấy vậy tất cả đều giật mình ngoái lại.

"Tại sao lại không cầm theo lên đây hả trời?" Mizuki tru tréo.

"Hic, đúng là chẳng thể bao che, nói đỡ cho được." Akina vừa cười trừ vừa lắc đầu.

Maho đã lấy được ván trượt và quay trở lại. Cô leo lên cáp treo ngồi cùng mọi người trong khi một chân vẫn đợi để xỏ vào ván trượt. Vì cáp treo chỉ chở được bốn người nên họ chia ra làm hai nhóm. Hida đi cùng với Akina và Maho.

"Tsuchiya, em có bị hắt xì hơi không đấy?" vừa mới ngồi lên cáp treo chưa ấm chỗ, Hida đã hỏi.

"Hắt xì hơi á? Ơ, tại sao ạ? Đang dịch cúm à?"

Hida và Akina đều phì cười. Maho thì đần mặt ra.

“Không phải vậy. Mà là mọi người đang bàn tán về em, kể hết chuyện này đến chuyện kia.”

“Ối, vậy á? Chị nói làm em thấy xấu hổ quá.”

“Chị nói cho mà nghe. Đấy không phải là bàn tán mà là nói xấu đấy. Bọn họ quá đáng lắm.”

“Anh không nói gì quá đáng đâu nhé.”

“Không phải cậu đã rất hứng chí, ba hoa suốt đấy sao?”

“Không mà. Người quá đáng là Mizuki. Cậu ta bảo ngoại hình đã không có gì đặc biệt thì tính cách phải nghiêm chỉnh lên. Không thì người khác khổ lắm đấy chứ.”

“Vậy ư? Anh Mizuki quá đáng quá.”

Maho chỉ vừa mới dứt lời thì Akina ngồi giữa lên tiếng bằng giọng nói rất nghiêm túc “Chuyện đó không biết thế nào nhỉ?” Cô nghiêng đầu sang một bên.

“Chuyện gì cơ?” Hida hỏi.

“Mizuki ấy, cứ thấy cô gái nào mình thích là y như rằng sẽ thả thính ngay trước mặt mọi người. Vậy mà đến lúc chỉ có hai người với nhau, cậu ấy lại xin lỗi người bị thả thính vì chuyện đó và xong lại khen người ta nữa chứ. Tớ nghĩ là không ít cô gái đã mắc phải cái bẫy này của cậu ấy đâu.”

Hida rất muốn hỏi “chính cậu cũng bị dính bẫy phải không?” nhưng anh đã im lặng. Anh chợt nhận ra một điều. Trước đây, Mizuki rất hay lấy chuyện ngực nhỏ của Akina ra làm câu chuyện trên bàn nhậu.

“Tức là Mizuki đang để mắt tới Tsuchiya ư?” Hida nói.

“Cậu không nghĩ như vậy à?” Akina hỏi lại Hida.

“Ớ?” Maho bất ngờ kêu lên. “Em nghĩ là không có chuyện đó đâu. Tại vì ngày trước, anh Mizuki nói với em rằng ‘Em là loại con gái khác hoàn toàn với tuýp người anh thích’.”

“Chỉ là bài vở của cậu ta thôi. Nếu không phải vậy thì cũng có thể trước đây cậu ta không để mắt đến em nhưng bây giờ lại thấy thích em rồi.” Akina khẳng định. “Bởi vì Maho xinh đẹp hơn trước rất nhiều.”

“Ối, nếu đó là một lời nịnh nọt thì em vẫn rất vui.” Maho áp hai tay lên má.

“Hơn thế nữa, Maho lại có vòng một đẫy đà nữa. Về cơ bản thì Mizuki thích vòng một to. Làm gì có chuyện em không phải gu của cậu ta được... Này, Hida, lúc nãy cậu ngồi cùng cáp treo đôi với Mizuki phải không? Mizuki không nhắc gì tới Maho à?” Akina thắc mắc với Hida. Vì Akina đang đeo kính nên không thể nhìn thấy mắt cô ấy được, nhưng Hida cảm thấy như hai mắt của Akina đang sáng rực khao khát được giải đáp thắc mắc.

“Không, cậu ta có nói gì đâu.”

Hida nhủ thầm trong bụng: *Mizuki mà chán cậu thì chắc chắn cậu ta sẽ đòi chia tay cho mà xem.*

[Cáp treo bốn ghế ngồi - 3]

Hida cùng nhóm bạn trượt vài vòng rồi vào một nhà hàng để ăn trưa. Sau khi tán gẫu chán chê về những chuyện ở chỗ làm, họ lại đi ra khu trượt tuyết. Việc đầu tiên là phải leo lên cáp treo bốn ghế ngồi.

Mizuki nói gì đó với Maho rồi phăm phăm đi dẫn đoàn. Hai người họ đi cách nhóm Hida một đoạn. Rốt cục là chỉ có mình Mizuki và Maho cùng lên một cáp treo. Hida, Tsukimura và Akina leo lên cáp treo kế tiếp.

“Nhưng mà chúng ta thật may mắn vì điều kiện thời tiết quá thuận lợi.” Tsukimura ngước nhìn lên bầu trời xanh và nói.

“Đúng là may mắn thật đấy. Ban nãy anh vừa hỏi thăm thì họ nói tuần trước tuyết không rơi tí nào.”

“Người ta nói dự báo tình hình thời tiết năm nay ở mấy khu nghỉ dưỡng trượt tuyết khắc nghiệt lắm. Bạn em mất công lên tận Hokkaido mà đường trơn láng thành đường băng luôn.”

“Hokkaido mà thành đường băng á? Thế thì tội nghiệp cho cậu ta nhỉ.”

Hida vừa cười ha hả vừa trộm liếc nhìn gương mặt nghiêng của Akina ngồi ghế ngoài cùng, trong khi Tsukimura ngồi kẹp ở giữa.

Cô ấy đang im lặng, mắt vẫn nhìn về phía trước. Vì cặp kính nên Hida không biết ánh mắt của Akina đang hướng về phía nào. Nhưng Hida đang mường tượng rằng phải chăng Akina đang dõi theo sau lưng hai cái người đang ngồi trên cáp treo phía trước mặt.

Akina nghi ngờ liệu có phải Mizuki có tình ý gì với Maho hay không. Nên phải chăng cô ấy đang rối bời vì những suy nghĩ rằng không biết khi chỉ có hai người với nhau, Mizuki và Maho nói với nhau chuyện gì? Có khả năng Akina đang vẽ lên trong đầu những ý nghĩ rằng Mizuki sẽ lèo lái để Maho thuận theo ý cậu ta.

Hida nghĩ không hẳn những hồ nghi của Akina ban nãy là không có căn cứ. Đúng là Mizuki có xu hướng sẽ quăng thính những cô gái cậu ta cho là đặc biệt trong các lần đi hẹn hò, kết bạn. Và sau đó, có thể nói tới mức chắc chắn là cô gái đó sẽ trở nên thân thiết với Mizuki.

Phải chăng mục tiêu hiện tại của Mizuki chính là Maho? Càng nhìn những hành động của Mizuki, Hida lại càng có chiều hướng suy nghĩ như vậy. Kể cả chuyện chỉ hai người lên một cáp treo, Hida cũng dần nghĩ đó là một sự tính toán từ trước.

Khi nhóm Hida xuống cáp treo thì Mizuki và Maho đã đứng đợi bọn họ được một lúc.

“Này các cậu, Tsuchiya nói cô ấy muốn trượt switch đấy.” Mizuki nhăn nhở nói.

Switch có nghĩa là trượt xoay theo hướng ngược lại. Vì Hida chơi ở

vị trí regular nên bình thường anh sẽ đặt chân trái lên trước.

“Em không nói là muốn trượt switch mà chỉ nói là nếu có thể làm tốt được thì trông sẽ ngầu lắm thôi.”

“Không phải là một sao? Thế nên từ chỗ này tới dưới chân núi, tất cả chúng ta đều trượt switch thì thế nào?”

“Hả?” Hida chau mày nói. “Mà thôi, cũng được.” Bởi vì sở trường của Hida là trượt switch.

“Em xin rút.” Tsukimura giơ tay có ý kiến.

“Tớ cũng thế.” Akina nhìn Mizuki. “Trên cáp treo hai người đã bàn nhau chuyện đó ư?”

“Ừ. Tớ nói với Tsuchiya đấy. Tớ bảo cô ấy nên tính làm gì để lấy lại danh dự đi chứ. Thế là cô ấy đáp rằng muốn trượt switch.”

“Em đã bảo em không nói như thế rồi mà. Em chỉ nói nếu có thể làm tốt được thì trông sẽ ngầu lắm. Nhưng đó chỉ là câu chuyện trong mơ thôi.”

“Đâu cần phải trong mơ. Anh đã bảo nếu thực tế mà em làm được thì hãnh diện lắm. Thôi, quyết định thế đi nhé. Chúng ta sẽ trượt switch từ chỗ này. Mọi người hãy tập trung ở điểm lên cáp treo bốn ghế ngồi. Xuất phát đầu tiên là Tsuchiya. Nào, đi thôi, đi thôi.”

“Ơ? Em á? Em trượt sau cùng cũng được mà. Chẳng tự tin gì cả.”

“Em nói gì vậy? Chính em là người khởi xướng mà. Nhanh lên, còn chần chừ gì nữa.”

Bị Mizuki thúc giục, Maho vừa nhăn nhó khổ sở vừa vội đeo dây đai trượt tuyết vào giày.

“Em mà ngã thì mọi người cứ tiếp tục trượt chứ đừng để ý đến em nhé.” Nói đoạn Maho xuất phát. Đúng như Maho nói, vì chẳng tự tin nên ngay tư thế xuất phát lúc đầu trông cô đã cong như con bọ ngựa. Cô cũng chẳng tăng tốc thêm được chút nào.

“Không thể chỉ đứng nhìn mãi được.” Mizuki cười lớn không ngại phải giữ ý rồi cũng đeo dây đai trượt tuyết vào.

Hida quay sang nhìn Akina, chỉ thấy cô ấy lặng lẽ buộc chặt đai vào giày. Dù Akina đang cúi mặt xuống nhưng Hida cảm thấy như cô ấy đang phải nhịn để không thốt lên điều gì đó.

[Cáp treo bốn ghế ngồi - 4]

Trong trận đua trượt switch, Hida là người về đầu tiên. “Hida đúng là tay trượt switch cừ khôi”. Mặc dù được Mizuki khen như vậy nhưng Hida đã thấy bộ dạng lo lắng của Mizuki khi Maho bị ngã và vì thế Mizuki đã phải dừng lại giữa chừng.

Ba người đàn ông cùng lên cáp treo bốn ghế ngồi. Sau khi tán dóc mấy chuyện vô thưởng vô phạt, Mizuki đột nhiên nảy ra ý tưởng: “nhưng cũng đến lúc phải thay đổi rồi nhỉ?”

“Thay đổi gì cơ?” Hida thắc mắc.

“Là cái mặt của hai bà cô ấy. Cậu không nghĩ họ bắt đầu thấy chán rồi à?”

“À... à...” Tsukimura xuống giọng. “Em không nói gì đâu nhé. Tsuchiya thì khỏi cần bàn rồi nhưng chị Kimoto lại vào làm trước em.”

“Những lúc thế này ta lại càng phải làm mới lại. Các thành viên trong nhóm mà cứ co cụm lại quá cũng không tốt. Chúng ta rồi sẽ già đi. Đến lúc nhận ra thì tất cả đều đã thành những ông cụ, bà cụ đang chơi với nhau rồi. Đừng để chuyện đó xảy ra chứ. Đàn ông chúng ta gương mặt có như ông cụ cũng không sao nhưng phụ nữ thì phải luôn luôn trẻ đẹp. Các cậu không nghĩ như thế à?”

“Không phải là không nghĩ đến, nhưng cậu chớ có để hai người bọn họ nghe được.” Hida nói.

“Đâu cần phải nói cho họ biết, phải không nào? Tớ chỉ bảo là rủ họ làm thế thôi. Lần trượt sắp tới, ta có rủ thêm các cô gái không? Ngoài công ty mình ấy. Tớ sẽ thử gọi xem thế nào.”

“Ý kiến không tồi đâu ạ.” Tsukimura có vẻ cũng hào hứng.

“Chuẩn chưa? Tớ nghĩ cũng đến lúc thôi không để hai người họ chơi mãi với nhau như thế nữa rồi.”

Hida dần nhận ra ẩn ý sâu xa trong câu nói của Mizuki. Tại sao Mizuki lại muốn chấm dứt việc để Akina và Maho chơi cùng nhau nhỉ?

Akina là người yêu của Mizuki. Cho nên, bình thường ra thì họ phải muốn trượt tuyết cùng với nhau.

Nhưng nếu những phỏng đoán của Akina đúng thì thế nào? Đấy là trong trường hợp, lúc này tâm hồn của Mizuki đang hướng về Maho.

Khi đi chơi mà có sự tham gia của cả Akina và Maho thì chẳng phải đó là điều hơi khó xử đối với Mizuki hay sao? Dù Mizuki có muốn làm Maho bị thu phục đi chăng nữa vẫn không tránh khỏi cặp mắt của Akina. Đã vậy thì Mizuki đừng rủ cả hai nữa mà tìm cơ hội khác mà nói với Maho có phải hơn không?

“Cậu thấy thế nào hả Hida?” Mizuki lên tiếng.

“Cậu thấy được thì được thôi.”

Hida đáp lại bằng lời nói có phần mỉa mai. *Cậu định như thế nào với Akina đây?*

Bầu trời bắt đầu chuyển mây như để thăm dò tâm trạng âm u của những người đàn ông.

[Cáp treo hai ghế ngồi - 2]

Sau khi xuống cáp treo bốn ghế ngồi, cả nhóm Hida lại phải chuyển sang cáp treo hai ghế ngồi để đi lên đỉnh núi. Họ phải trượt tuyết để đi lên trạm cáp treo. Giữa chừng thì Mizuki và Akina dẫn trước còn Hida và Maho trượt ngay phía sau họ. Tsukimura đi sau cùng. Vì vào công ty sau nhóm Hida một năm nên những lúc như thế này, Tsukimura cũng không thể bứt lên phía trước được.

“Chắc em vất vả với kiểu trượt switch lắm nhỉ?” Hida nói với Maho.

“Thực sự là như vậy đó. Em trượt switch đã rất kém rồi, ấy vậy mà... Em chỉ tâm sự với anh Mizuki một chút xíu thôi ai ngờ anh ấy lại làm to chuyện lên thế...”

“Em thoát sao được Mizuki. Vì theo như Kimoto nói lúc nãy thì hình như Mizuki thích em đấy, Tsuchiya.”

“Ban nãy anh chị cũng đã nói chuyện này nhỉ. Nhưng em nghĩ tuyệt đối không phải như vậy đâu.”

“Thế ư? Anh thì lại nghĩ giác quan của Kimoto khá nhạy đó.”

“Đúng là anh Mizuki có tốt với em thật. Nhưng em nghĩ không phải chuyện kia đâu.”

“Vậy à? Nhưng không phải lúc chỉ có hai người, cậu ấy đã nói rất nhiều chuyện với em sao? Đại loại như lần tới, hai ta đi uống với nhau ấy?”

“Thỉnh thoảng anh ấy cũng nói như vậy, nhưng có lẽ không phải nói thật đâu. Em chỉ nghĩ là với ai anh Mizuki cũng tốt như vậy thôi.”

Quả nhiên là Mizuki đang để ý tới Maho. Mọi chuyện cứ diễn tiến thế này thì vấn đề chỉ còn là thời gian. Có lẽ rồi thì Maho cũng trúng phải bùa ngải cũng nên.

“À mà này, chuyện về hai cái người đang ngồi ở phía trước ấy.”

“Ý anh là anh Mizuki và chị Akina à?”

“Phải. Em biết chuyện họ đang hẹn hò không?”

“Ối!” Maho đưa tay vẫn xỏ trong găng lên che miệng. “Có chuyện đó ạ?”

“Quả nhiên là em không biết.”

“Em không hề hay biết gì hết ấy. A, nhưng cũng có thể như vậy lắm chứ. Ôi, thật là thế ạ? Nhưng em ngưỡng mộ lắm. Vì hai người ấy trông hợp nhau mà.” Maho khẽ vỗ tay. Thấy vậy, Hida cảm thấy yên tâm. Hình như ở thời điểm hiện tại, Maho chưa có tình cảm gì đặc biệt đối với Mizuki.

“Vì thế, lúc nãy khi Kimoto nói là không biết có phải Mizuki thích Tsuchiya hay không là bởi cô ấy đang ghen. Tại Mizuki có tật hay ngoại tình mà.”

“Ha ha ha...” Maho cười lớn. “Anh Mizuki hay ho thật.”

“Cười gì mà cười. Em nên cẩn thận. Em mà bị cậu ấy đưa vào tròng thì mối quan hệ giữa em và Kimoto sẽ thành ra kỳ cục. Ý anh là vậy đó.”

“Không sao đâu anh, vì anh Mizuki chỉ rủ rê chơi chơi ấy mà.”

“Ai mà biết được. Nói gì thì nói, cậu ta nhanh tay lắm đấy.”

Maho cười đầy ẩn ý và quay sang nhìn Hida.

“Gì thế? Cười gì?”

“Không ạ. Em chỉ đang nghĩ là anh Hida chắc vất vả lắm...”

“Chuyện gì cơ?”

“Thì tại vì có một người bạn như anh Mizuki, anh Hida sẽ luôn phải đi theo, che chở, hỗ trợ cho anh ấy mà. Anh còn phải lo cả chuyện của em nữa.”

Hida vội vã xua tay.

“Bình thường anh không làm thế đâu. Cậu ta có định bám lấy ai, định cưa cẩm ai thì anh cũng cóc quan tâm. Nhưng mà anh lo cho Tsuchiya. Bởi vì em là hậu bối quan trọng và Mizuki cũng là bạn rất thân của anh.”

“Ôi, em vui quá. Em cảm ơn anh.”

“Nên em phải coi chừng Mizuki đó.”

“Vâng. Không sao đâu ạ.” Maho đáp lại bằng giọng nói tươi sáng, trong trẻo.

Hida thực sự muốn hỏi liệu rằng Maho đã hiểu hết những gì anh nói hay chưa.

“Sau khi xuống cáp treo, ta hãy trượt ở chỗ hay ho này đi!” Mizuki khởi xướng.

“Hồi trước tớ và Hida đã tìm thấy chỗ đó. Có một con đường nhỏ cắt ngang đoạn dốc mấp mô. Có một đoạn phải dùng gậy trượt tuyết để leo lên một chút, nhưng qua khỏi chỗ đó rồi sẽ có một đoạn dốc trải dài phía cuối khu rừng.”

“A!” Hida gật đầu. “Chỗ đó chứ gì. Tớ nhớ rồi. Được đấy chứ? Ta đến đó xem thử không?”

“Ta sẽ đi đoạn đường dốc mấp mô ư? Liệu em có trượt được ở đó không?” Maho bất an.

“Không sao đâu. Ta cũng chẳng trượt lâu ở đoạn mấp mô đâu mà. Nếu chỉ trượt ở mép của những chỗ đó thôi thì thừa sức với trình độ của Tsuchiya.” Hida nói. “Chỉ có điều phải bám theo sát người đi trước nhé. Lối vào ở chỗ rẽ khá là khó tìm đấy.”

“Vâng. Em sẽ cố gắng.”

Mizuki bắt đầu trượt trước để dẫn đường. Hida chốt ở sau cùng. Vì ba người còn lại không biết đường nên phải làm vậy đề phòng ai đó

đi lạc hướng.

Bọn họ đã đến được đoạn dốc mấp mô lắm vấn đề. Sương mù khẽ lan tỏa ra xung quanh.

“Sương mù ở đây nhiều ghê.” Tsukimura nói.

“Thời tiết trên núi là phải như thế này mà. Mọi người chớ có rời nhau, bám chắc theo tớ nhé.” Nói rồi, Mizuki bắt đầu trượt. Bám theo sau là Akina, Maho, và Tsukimura cũng bắt đầu.

Hida hít một hơi thật sâu trước khi nhìn lại một lần nữa xuống đoạn dốc. Đúng là tầm nhìn có bị hạn chế thật nhưng không đến mức không thể nhìn xa được vài mét trước mặt. Đằng nào cũng là trượt tuyết nên Hida đều rất háo hức bất kể đó là cung đường dốc đến thế nào. Nói là đoạn dốc mấp mô nhưng không phải cứ tìm thì sẽ ra đoạn đường cho ta cảm giác tuyệt vời hay sao?

Hida mường tượng trước trong đầu về đoạn dốc rồi bắt đầu trượt men theo hướng bên phải. Trượt thử anh mới biết những gì mình phỏng đoán đều trúng phóc. Cứ nghĩ chỉ toàn đoạn mấp mô, ai dè đó là những lớp tuyết bột lý tưởng. Hida rất ngạc nhiên khi lớp bột tuyết vẫn còn nguyên ở một nơi như thế này, đến tận giờ này.

“Ồ! Gì thế này! Tuyệt quá còn gì!”

Hida thấy hưng phấn tột độ khi lớp tuyết dày và xốp hơn anh tưởng. Bất giác anh thốt lên và tăng tốc. Cơ thể nhẹ bẫng và Hida cảm thấy như anh đang bay trong không trung. Thật tuyệt vời khi ván trượt cắt qua lớp tuyết dày khiến lớp bột tuyết bốc lên thành khói tuyết.

Nhưng dù thăng hoa đến mấy thì cũng không thể trượt như thế lâu được. Bề mặt tuyết mịn từ từ cứng lại và Hida bắt đầu cảm nhận được hình khối thật sự của mặt dốc mấp mô. Thêm vào đó, sương mù mỗi lúc một dày hơn.

Đúng lúc Hida vừa chợt nghĩ chắc cũng chỉ nên tận hưởng đến đây thôi và giảm dần tốc độ thì...

“Ơ...”

Anh dừng lại, mắt dáo dác nhìn ra xung quanh. Quang cảnh không mấy quen thuộc mở rộng ra trước mắt. Đây là đâu vậy nhỉ? Mà mọi người đâu mất rồi? “Này, mọi người ơi”. Hida cất tiếng gọi thử vào không trung mờ mịt, khó nhìn vì sương mù. Nhưng không có ai đáp lại. Chỉ có tiếng gọi của anh vọng về.

Thôi xong. Hình như mình bị lạc đường rồi. Hình như Hida đã trượt qua đoạn rẽ trong lúc quá hưng phấn. Nhưng nếu tháo ván trượt ra và leo lên thì vẫn còn một đoạn khá xa.

Chẳng còn cách nào khác, Hida buộc phải trượt xuống. Tầm nhìn đã trở nên rõ hơn và anh bắt đầu nhìn thấy mọi thứ xung quanh. Con đường hướng vào khu rừng hiện ra trước mặt.

Trước khi đi vào bên trong khu rừng, Hida ngồi lại bên vệ đường và giở tờ hướng dẫn cung đường ra xem. Anh kiểm tra vị trí mình đang đứng và thử so sánh vị trí hiện tại với nơi bốn người còn lại đang đi đến. Làm thế nào để có thể gặp họ sớm nhất có thể nhỉ?

Hida buồn chán. Có vẻ, nếu chỉ trượt băng qua đường rừng thì khó có thể gặp bốn người kia được. Anh chỉ còn mỗi cách là phải lên cáp treo và đợi họ ở điểm xuống cáp treo bốn ghế ngồi ở trung tâm khu nghỉ dưỡng mà thôi.

Phải trượt đơn độc một mình một lúc ư? Hida cảm thấy một sự thất bại ê chề. Anh bắt đầu trượt từ từ, lặng lẽ trên con đường rừng cô quạnh.

“Nhưng mà đúng là bó tay với Hida. Chính hắn bảo đừng để bị mất dấu người khác, vậy mà hắn lại biến đi đâu mất.”

“Không biết từ lúc nào không thấy anh ấy đâu nữa nhỉ? Chắc chắn là anh ấy chỉ trượt ngay sau em thôi.”

“Liệu Hida có ổn không? Cậu ấy chắc không còn ở đoạn dốc mấp mô nữa đâu nhỉ?”

“Có lẽ là không. Vì chúng ta đã đợi mãi ở đó mà có thấy hắn xuất hiện đâu. Chắc là hắn đã trượt quá đoạn đường rẽ và cứ thế trượt xuống rồi. Chúng ta thì trượt sang mép trái còn hắn trượt sang mép phải. Vì tớ nghĩ phía đó mới nhiều tuyết bột vẫn còn đọng lại hơn phía này. Cho nên hắn hưng phấn quá và cứ thế trượt xuống. Tớ không nói sai đâu.”

“Nhất định anh ấy sẽ ổn. Anh ấy sẽ không bị thương đâu. Bởi vì anh ấy rất cừ chứ đâu ai như em.”

“Khỏi lo đi. Có lẽ nếu ta đi cáp treo lên thì hắn đã đợi ở trên đó rồi, với một khuôn mặt nhăn nhở.”

“Được vậy thì tốt ạ.”

“Đúng là cái tên chỉ toàn gây phiền phức cho người khác. Lần trước cũng đã từng có chuyện như thế này rồi. Không mở to mắt ra nhìn thì sao biết được mình đang làm gì.”

“Ha ha ha, đúng là có chuyện như thế thật.”

“Nói gì thì nói, tính anh ấy vốn liều mà.”

“Đần độn thì có. Chẳng biết để ý đến mọi người xung quanh gì cả... Ồ, trời bắt đầu hửng lên rồi. Lần này tuyết lại rơi nữa. Cứ vậy thì điều kiện trượt tuyết lại càng tốt đây.”

“Đêm nay tuyết mà rơi rồi sáng mai trời nắng thì không còn gì tuyệt hơn rồi.”

“À, ừm... Tiện đây thì chúng em có điều muốn thông báo với anh Mizuki và chị Kimoto. À, mà thật ra là lời thỉnh cầu mới đúng.”

“Sao đột nhiên cậu lại trịnh trọng thế?”

“Thực ra, bọn em sắp làm đám cưới.”

“Hả? Bọn em ư? Bọn em là thế nào? Là hai đứa ấy hả?”

“Vâng, đúng như vậy ạ.”

“Ối, đừng nói dóc. Thật không đấy?”

“Em xin lỗi chị Akina vì đã giấu chị đến tận lúc này. Nhưng đúng là như thế ạ.”

“Ồ, không thể tin nổi. Mà anh đây cũng đã lờ mờ đoán không biết có phải hai đứa đang hẹn hò với nhau không rồi.”

“Vậy mà tớ chẳng để ý gì cả.”

“Đã có lần anh thấy hai đứa từ xa ở quầy lễ tân. Giờ thì anh đã hiểu rồi. Lẽ nào... Nhưng mà, thế thì tốt rồi. Chúc mừng nhé.”

“Em cảm ơn ạ.”

“Chúc mừng cả Maho nữa nhé.”

“Em cảm ơn ạ.”

“Về chuyện bọn em muốn nhờ hai anh chị đó là, lần tới chúng em sẽ tới bộ phận tư vấn tiệc cưới nên liệu anh chị có thể tư vấn giúp bọn em được không ạ?”

“A, thế à? Hai đứa định tổ chức đám cưới ở khách sạn của chúng ta à? Được chứ. Đương nhiên rồi, Mizuki nhỉ?”

“Anh cũng không vấn đề gì. Hừm... Ra là thế.”

“Anh chị giúp đỡ chúng em với nhé.”

“Nhưng mà, đúng là bất ngờ quá. Ai mà ngờ câu chuyện lại diễn ra nhanh như thế. Anh bị hai đứa cho ăn quả lừa rồi.”

“Không phải hai anh chị cũng vậy sao?”

“Hả? Cái gì? Ý cậu là sao?”

“À không. Em cũng vừa được cô ấy cho biết là hai anh chị đang hẹn hò với nhau thôi.”

“Ơ nhưng mà tại sao Maho lại biết chứ?”

“Hừ. Nghe từ Hida chứ còn ai vào đây nữa.”

“Đúng thế ạ. Em xin lỗi nhé.”

“Có gì mà Tsuchiya phải xin lỗi. Tại cái gã Hida kia chẳng kín tiếng mà thôi.”

“Thế anh chị định thế nào? Anh chị vẫn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn sao?”

“Tsukimura, cậu cũng giỏi dồn ép anh đấy nhỉ. Có vợ rồi nên muốn tìm đồng minh hả?”

“Ý em có phải vậy đâu...”

“Chúng ta vẫn chưa từng nói đến chuyện làm đám cưới nhỉ?”

“Cũng phải. Nhưng mà trong lúc hẹn hò chắc cũng có nghĩ đến rồi mà.”

“Hả? Cái gì thế? Anh nói cứ như thể chuyện của ai không bằng.”

“Đâu có... Hôm nay đến thế thôi nhỉ. Ta quay về chuyện của Tsukimura và Tsuchiya thôi. Anh vừa nhận ra một chuyện rất quan trọng đấy. Như vậy có nghĩa là, Hida lại bị đá phải không?”

“Ơ, tại sao chứ?”

“Thì tại vì Hida thích Tsuchiya mà.”

“Ối, thật vậy á?”

“Nhìn hắn là biết mà. Nhỉ?”

“Em cũng đã nghĩ không biết có phải như anh Mizuki nói không

đấy.”

“Cho nên hôm nay anh mới trêu hắn một chút. Trước mặt hắn, anh đã vờ làm ra vẻ mình thích Tsuchiya. Thế là tự nhiên hắn bồn chồn, căng thẳng ra mặt. Đúng là dễ đoán mà.”

“Gì vậy? Ra là thế à?” Akina nói.

“Này Kimoto, đúng là cậu đã nghi ngờ tớ đấy à? Cậu nghĩ tớ thích Tsuchiya thật ư? Mau tỉnh lại cho đây nhờ. Tớ đâu có phải là kẻ bừa bãi đến mức ấy đâu.”

“Cũng không đến mức nghi ngờ nhưng mà...”

“À há. Tớ hiểu rồi. Hóa ra là Hida đã tiết lộ chuyện của chúng ta cho Tsuchiya đấy. Tsuchiya này, Hida có nói thêm gì về anh không?”

“Dạ có... Anh ấy nói mấy câu đại loại là anh Mizuki rất nhanh tay, và đang để ý đến em nên em phải dè chừng anh...”

“Quả nhiên là như thế. Hắn thì hay lắm đấy.”

“Anh Hida nói em là đàn em quan trọng còn anh Mizuki là bạn rất thân của anh ấy nên anh ấy rất lo lắng.”

“Há há, cái vớ vẩn gì thế?”

“Này, anh đừng làm cái cáp treo rung lắc nữa đi.”

“Cái gì mà đàn em quan trọng với chả bạn thân thế? Cái kẻ lụy tình này. Hắn mà biết chuyện em làm đám cưới chắc sốc ghê lắm cho xem.”

“Em cũng nghĩ vậy nên đang không biết phải nói thế nào với anh Hida đây.”

“Thôi, trước mắt, trong chuyến đi này ta hãy giấu nhẹm mọi chuyện đi. Bởi vì bất kỳ một ai trong nhóm mà buồn, mà mang bộ mặt u ám thì những người còn lại cũng hết hứng luôn. Nhưng mà Hida chắc đau lắm. Lại bị đá ư?”

“Anh Mizuki ban nãy cũng nói như thế nhỉ? Anh nói ‘lại’ ý là làm sao cơ?”

“Thì bởi vì hắn cũng bị Kimoto cho ra rìa mà.”

“Ối, vậy á?”

“Có thật thế không chị Akina?”

“Ưm. Cũng không hẳn là anh ấy đã thổ lộ tình cảm với chị một cách chính thức.”

“Hắn ta đã rủ Kimoto cùng đi du lịch với hắn mà. Thế có khác nào thổ lộ tình cảm đâu. Nên hồi bọn anh mới bắt đầu hẹn hò, anh đã nói cho mình Hida biết. Bởi vì nếu hắn không sớm từ bỏ ý định với Kimoto thì bọn anh sẽ rất khó xử.”

“Hóa ra là vậy...”

“Anh Hida đúng là đáng thương...”

“Đáng thương à? Tsuchiya cũng nói những từ rất đau lòng mà. Em

cũng đá hắn mà...”

“Nhưng anh ấy có tỏ tình với em đâu. Ước gì anh Hida sớm tìm được một người tốt với anh ấy và được hạnh phúc.”

“Không sao đâu. Hắn vượt qua nhanh lắm... À mà, đằng kia có phải Hida không?”

“Sao cơ? A, đúng rồi. Hida đấy. Quả nhiên là cậu ấy đã lên đó trước chúng ta.”

“Hắn đang hớn hở vẫy tay gọi chúng ta kìa. Ta cũng vẫy tay cho hắn thấy đi. Hida ơi, cậu lại bị đá rồi!”

“Anh Hida ơi, bọn em xin lỗi. Bọn em sắp làm đám cưới rồi!”

“Em xin lỗi!”

“Có hét nữa thì cậu ấy cũng có nghe được gì đâu. Mấy người quá đáng thật. Chẳng hiểu sao, chị lại thấy thương cậu ấy, sắp khóc đến nơi rồi đây này.”

“Mấy đứa hiểu cả chứ? Chuyện hôm nay, dừng lại ở đây thôi nhé.”

“Vâng ạ.”

“Vâng.”

“Đã rõ.”

Chiến dịch cầu hôn

[1]

Mizuki Naoya ngước nhìn lên đồng hồ. Kim đồng hồ chỉ hơn mười giờ tối. Anh vừa nhâm nhi món edamame[11] vừa uống bia. Anh ngó lên chiếc ti vi treo trên tường của cửa tiệm. Trên màn hình, những cây hài nổi tiếng đang tán chuyện làm cho khách cười lăn cười bò.

Nơi Mizuki đang ngồi là một tiệm ăn gọi theo suất ở gần khách sạn trong thành phố - nơi anh làm việc. Mỗi khi tan sở, Mizuki thường xuyên ghé tiệm này. Nhưng đêm nay, anh có một cuộc hẹn với một người ở đây.

Cánh cửa mở cái "rầm" và một gương mặt mà Mizuki quá quen đến phát chán xuất hiện. Hida Eisuke chắp một tay trước ngực ra vẻ rất hối lỗi rồi đi về phía Mizuki. Anh tháo khăn quàng cổ, cởi áo khoác và ngồi xuống chiếc ghế đối diện Mizuki.

Bà chủ cửa tiệm bước lại gần nên Hida đã gọi bia và một số món nhắm với rượu.

"Tớ mất nhiều thời gian để sắp xếp lại đống hóa đơn, vì ngày hôm nay doanh thu quá tốt." Hida giải trình cho sự tới trễ của mình.

Anh làm việc trong cùng một khách sạn với Mizuki. Hida thuộc phòng thực phẩm và vị trí hiện tại là quản lý nhà hàng Nhật Bản.

"Tốt mà. Đâu như bên tớ, lịch khách đặt tiệc chia tay cho tháng Ba và tiệc chào mừng nhân viên mới trong tháng Tư vẫn chưa kín hết nên tớ cứ bị sếp mắng đến rát cả tai."

Mizuki thuộc bộ phận tổ chức sự kiện. Trước đây anh từng phụ trách mảng tư vấn đám cưới nhưng hiện tại anh làm bên mảng pháp nhân.

Bà chủ đã mang cốc và bia tới. Mizuki vừa rót bia vào cốc cho Hida vừa hỏi "Thế cậu có chuyện gì muốn nói với tớ vậy?"

"Ừ, thực ra là..." Hida nhấp ngụm bia. Sau khi uống xong anh tiến sát về phía Mizuki. "Tớ nghĩ đến lúc mình phải quyết định rồi..."

"Chuyện gì cơ?"

Nghe Mizuki đáp vậy, Hida nhướn mày như muốn hỏi "Cậu vẫn không hiểu gì à?"

"Chuyện đó chứ còn chuyện gì. Kết hôn ấy."

"Hơ..." Tay Mizuki vẫn cầm nguyên cốc bia, anh nhìn mặt Hida tới mấy lần. "Là Hashimoto làm cùng chỗ cậu à?"

"Đương nhiên là thế rồi."

"Hơ..." Mizuki lại thốt lên. "Nhanh thế?"

“Thật vậy à?”

“Thì cậu mới thông báo chuyện hẹn hò với Hashimoto vào cuối năm ngoái thôi mà. Không phải còn chưa đến ba tháng sao?”

“Chính xác là hai tháng mười ngày.”

“Mới đó mà đã đưa ra quyết định rồi à? Có vội vàng quá không?”

“Tớ khác cậu mà. Yêu đương hơn năm trời rồi. Tớ không thể ngờ cậu vẫn chưa chốt được đấy.”

“Một năm là bình thường. Cô ấy cũng rất thận trọng mà. Nói gì thì nói tớ cũng đầy kinh nghiệm.”

Người yêu của Mizuki là Kimoto Akina. Cô cùng làm ở bộ phận tổ chức sự kiện với Mizuki. Hằng ngày, cô tiếp xúc và tư vấn tổ chức tiệc cưới cho rất nhiều cặp đôi.

“Người ta chẳng bảo cưới vợ phải cưới liền tay còn gì?” Hida với tay lấy edamame. “Cô ấy ba mươi rồi đấy. Tớ nghĩ có lẽ cô ấy cũng đang sốt xình xịch lên rồi. Nên tớ muốn cô ấy yên tâm.”

“Ừm...” Mizuki gật đầu. Anh ngừng uống bia.

“Cậu nói là muốn làm cô ấy yên tâm... Thế có nghĩa là không phải hai người cùng bàn bạc rồi đi đến kết hôn chứ gì?”

“Tớ vẫn chưa nói với cô ấy. Mà, chuyện tớ muốn trao đổi với cậu chính là chuyện này.” Hida nhìn khắp tiệm một lượt rồi anh hạ giọng, nói tiếp: “Chuyện cầu hôn như thế nào ấy.”

“Hả?”

Bà chủ tiệm đã mang thức ăn ra. Cả Hida và Mizuki đều im lặng ngồi chờ bát đĩa được xếp ra trước mặt. Hida có vẻ hơi ngượng ngịu, anh cười khổ sở.

Bà chủ vừa đi khỏi, Mizuki liền với tay lấy đũa dùng một lần. “Nghĩa là sao cơ? Cầu hôn là thế nào?”

“Thì...” Hida đặt hai tay lên bàn.

“Tớ định sẽ cầu hôn cô ấy. Vì thế tớ muốn làm gì đó cho ra trò một chút chứ không phải nói mỗi câu ‘hãy kết hôn với anh nhé’ đâu.”

“Trình diễn màn cầu hôn à? Chẳng hạn như thế nào cơ?”

Nghe thấy vậy, Hida tiu nghỉu.

“Thì vì chưa nghĩ ra nên tớ mới muốn nhờ cậu tư vấn mà. Cậu có ý tưởng gì hay ho không?”

Suýt chút nữa thì Mizuki đánh rơi miếng sashimi[12] đang gắp dở.

“Chuyện đó cậu tự nghĩ đi chứ.”

“Tớ nghĩ rồi đấy thôi. Nhưng mãi mà chẳng có ý tưởng gì cả. Cậu đã từng làm ở bộ phận tổ chức sự kiện mảng tiệc cưới nên chắc cũng biết một đến hai màn thú vị mà khách đã từng biểu diễn chứ hả?”

“Làm gì có chuyện đó. Tớ chưa bao giờ hỏi khách là đã cầu hôn vị hôn thê của mình như thế nào cả.” Mizuki đưa miếng sashimi vào

miệng. Sashimi của tiệm này lúc nào cũng rất tươi và ngon.

Trong lúc ngắm nghía đĩa sashimi, Mizuki bỗng nảy ra ý tưởng.

"Như thế này cậu nghĩ sao? Trong một buổi hẹn hò, cậu sẽ dẫn cô ấy đến nhà hàng Pháp và chọn bữa tối lãng mạn. Trong lúc dùng bữa, cậu tuyệt nhiên không đề cập gì đến chuyện cưới xin cả. Điều bất ngờ nằm ở cuối buổi hẹn hò, khi món tráng miệng được mang ra. Khi cô ấy định ăn nó thì chiếc nhẫn xuất hiện trong chiếc bánh. Nhất định cô ấy sẽ ngạc nhiên cho mà xem. Ngạc nhiên cộng với cảm động. Cũng không khó khi nhờ nhà hàng chuẩn bị trước cho cậu. Thế nào? Được của nó đấy chứ?"

Nhưng nét mặt của Hida chẳng có gì thay đổi. Anh khoanh tay và ngoẹo cổ sang một bên.

"Sao thế? Không thích à?" Mizuki hỏi.

"Nếu..." Hida nói. "Cô ấy mà nuốt chiếc nhẫn cùng với miếng bánh thì nguy to."

Mizuki suýt chút nữa ngã lăn khỏi ghế. "Sao có chuyện ngu ngốc ấy được?"

"Thì không nuốt nhưng cũng có khả năng cô ấy cắn vào chiếc nhẫn và bị mẻ răng mà. Tớ từ chối." Hida đặt tay trước ngực, ra dấu hình chữ X.

"Tớ nghĩ cậu đang nghĩ quá đấy thôi."

"Vả lại cũng không mấy ấn tượng. Có ý tưởng nào độc đáo hơn không?"

"Ấn tượng à..." Mizuki lục tìm trong trí nhớ những gì anh từng làm khi còn ở bộ phận tổ chức sự kiện. Và anh nhớ ra một chuyện. "Phải rồi. Cậu chuyển nhà đi."

"Chuyển nhà ư? Tại sao?"

"Hôm cậu chuyển nhà, cô ấy sẽ tới giúp cậu. Sau đó khi cậu và cô ấy tới phòng mới của cậu, cô ấy sẽ thấy đồ gia dụng, bếp núc dành cho cô ấy đã ở đó rồi. Tức là căn hộ đó sẽ là nơi ở mới của hai người sau khi kết hôn. Ấn tượng cực kỳ đó, tin tớ đi."

Hida chớp mắt lia lịa. "Đúng thế!"

"Ổn không?"

"Nhưng nếu cô ấy không thích căn hộ đó thì sao? Lại mất công chuyển đi chỗ khác."

"Thì cậu làm gì để cô ấy nhịn đi."

"Làm vậy được không? Mất công bắt đầu cuộc sống mới với nhau vậy mà..."

"Cậu phiền quá đấy." Mizuki nhăn mặt. "Thôi, đầu tiên hãy chọn địa điểm đi. Chọn cái nơi đã in dấu kỷ niệm khó quên của hai người ấy. Truyền thống nhưng bọn con gái vẫn thích thế."

“Nơi kỷ niệm à?” Hida nhìn xa xăm. “Chỗ nào được nhỉ?”

“Hai cậu không đi du lịch riêng với nhau à?”

“Nếu là nơi hai đứa từng đi du lịch thì...” Hida khoanh tay. “Chắc là khu suối nước nóng Satozawa. Hồi mới yêu bọn tớ đã tới đó”.

“Satozawa ư? A, cậu đã từng nói cô ấy cũng chơi trượt ván nhỉ. Chơi giỏi không?”

“Ờ thì, cũng tàm tạm.”

Cả Mizuki và Hida đều có chung sở thích là trượt ván. Trong một mùa, họ cùng nhau đi trượt tới mấy lần.

“Thế chỗ đó cũng được đấy. Cả hai cùng tới khu suối nước nóng Satozawa để trượt tuyết và cậu sẽ cầu hôn cô ấy trên tuyết. Lãng mạn mà. Quyết thế đi. Cố lên nhé.” Mizuki nâng cốc. Anh định cụng ly với Hida.

“Đợi đã. Chỉ có thế thôi á?”

“Chỉ có thế là sao?”

“Tớ đang hỏi là chỉ đi cầu hôn ở khu trượt tuyết ấy hả?”

“Không thấy thỏa mãn à?”

“Lãng mạn thì có lãng mạn nhưng chẳng kịch tính tí nào. Tớ muốn có yếu tố bất ngờ. Tình tiết được triển khai một cách kỳ bí như tiểu thuyết khiến cho cô ấy sửng sốt thốt lên ‘Á!’ hay gì đó cơ.”

“Cái đồ tham lam!” Mizuki hạ chiếc cốc xuống bàn.

“Cả đời chỉ có một lần nên đương nhiên phải làm thế rồi. Cậu mau nghĩ cách gì cho tớ đi. Tớ sẽ khao cậu hôm nay.”

“Đúng là hết cách với cậu.”

Mizuki vừa tỏ ra đau khổ vừa vắt óc suy nghĩ. Trong lòng anh thầm ước làm được điều gì đó cho bạn mình, không chỉ bởi Hida là người bạn thân nhất của Mizuki sau khi vào làm việc ở khách sạn mà còn có lý do khác nữa.

Hida là một anh chàng rất tốt bụng nhưng lại không mấy hấp dẫn trong mắt các cô gái. Nói vậy không có nghĩa là anh bị con gái ghét. Hình như Hida còn được nhận xét rằng “anh ấy là một người bạn tuyệt vời, được mọi người yêu mến bởi tính cách và con người” nữa. Tuy nhiên, cả Akina - người yêu của Mizuki cũng từ chối Hida. Theo như cô ấy nói thì “em khó có thể nghĩ rằng Hida trở thành người yêu của mình”.

Nhưng cuối cùng thì Hida cũng có được cô người yêu là Hashimoto. Cô ấy vào làm ở khách sạn từ tháng Tư năm ngoái và là một người khá xinh đẹp. Trước đây hình như cô ấy làm công việc liên quan đến kiến trúc, xây dựng nhưng vì có cả kinh nghiệm trong ẩm thực nên cô được chuyển về ban thực phẩm. Họ đã quen nhau ở đó.

Mặc dù Mizuki không có cơ hội nói chuyện với Hashimoto nhiều, nhưng theo như Akina kể thì Hashimoto bằng tuổi với Akina. Tuy làm việc ở hai nơi khác nhau nhưng hai cô gái rất thân thiết. Akina còn nói rằng "Hashimoto rất chỉn chu và trầm tĩnh. Có khi lại hợp với ông Hida bộp chộp, có máu liều cũng nên".

Nếu để tuột mất một người tốt như Hashimoto thì không ai biết được khi nào mùa xuân mới lại đến với Hida. Cho nên bằng mọi giá Mizuki muốn giúp Hida cầu hôn thành công.

Nói gì thì nói cũng cần có yếu tố bất ngờ. *Lãng mạn giống tiểu thuyết à? Khó quá nhỉ.*

Mizuki uống cạn cốc bia. Bất giác, anh hướng mắt lên chiếc ti vi treo trên tường. Ti vi đang phát những hình ảnh đen trắng ngày xưa. Trên màn hình là siêu nhân Nguyệt Quang[13] kèm với phần lời bài hát: "Xuất hiện nhanh như gió và biến mất cũng nhanh như gió thổi. Đố bạn biết siêu nhân Nguyệt Quang là ai?"

Trong đầu Mizuki chợt nảy ra ý tưởng. Mizuki gõ gõ xuống bàn.

"Tớ vừa nghĩ ra một kế hoạch rất tuyệt vời đấy."

[2]

Vào cuối tuần tiếp theo kể từ sau cái ngày Hida ngồi bàn bạc với Mizuki ở tiệm bán đồ ăn theo suất, thời tiết của khu trượt tuyết nằm trong khu suối nước nóng Satozawa đúng như dự báo. Tuyết rơi rất nhiều. Trời lại tối sầm. Tình hình thế này có vẻ tuyết vẫn sẽ rơi dày nữa.

“Bộ đồ trông rất hợp với cậu đấy.” Mizuki khen ngợi khi nhìn thấy bộ đồ của Hida. Bộ mà Hida đang mặc là bộ anh đi thuê.

“Tớ sẽ không bị lộ khi mặc bộ này đâu nhỉ?” Hida hỏi.

“Không ai nhận ra đâu, yên tâm đi.” Mizuki quả quyết.

Hida đội mũ bảo hiểm rồi đeo kính và khẩu trang lên. Có lẽ kể cả người biết rõ Hida cũng không thể nhận ra anh ấy.

Cả hai bọn họ đều khoác balo trên lưng. Trên balo có gậy trượt tuyết và giày dùng khi trượt tuyết back country[14]. Ai nhìn vào cũng nghĩ cả hai đang chuẩn bị làm một tour back country.

Có tiếng chuông điện thoại của ai gọi tới vang lên từ túi áo ngực bộ đồ trượt tuyết bằng ván của Mizuki. Mizuki lấy điện thoại khỏi túi áo. Người gọi tới là Akina.

“A lô, anh đây.”

“Anh Mizuki à, em Akina đây. Tình hình thế nào rồi?”

“Bọn anh đã đến nơi và vừa mới mua vé lên cáp treo. Bọn em thì sao?”

“Bọn em đang nghỉ chân một chút ở tiệm cà phê ngay bên cạnh điểm xuống cáp treo cabin. Tsukimura và Maho đang tiếp chuyện với Hashimoto.”

“Vậy à? Cô ấy không có biểu hiện gì lạ chứ?”

“Không hề. Cô ấy đang rất tận hưởng chuyến đi.”

“Tốt lắm. Vậy mọi người cứ trượt tuyết đi nhé. Anh và Hida sẽ đi tiền trạm địa bàn X. Khi nào xong anh sẽ liên lạc.”

“Nhất trí.”

Mizuki cúp máy, cất điện thoại vào túi áo và nói với Hida. “Hashimoto đang ở cùng với mọi người rồi.”

Hida khẽ gật đầu. Dù không nhìn thấy khuôn mặt bạn mình nhưng sự căng thẳng của Hida dường như truyền được tới Mizuki. Mizuki cười khổ.

“Cậu sao thế? Đang run như cầy sấy đấy à?”

“Không phải thế. Tớ chỉ đang nghĩ liệu mọi thứ có diễn ra tốt đẹp hay không thôi.” Giọng nói của Hida cứng nhắc hơn mọi ngày.

“Sẽ ổn cả thôi. Hai chúng ta đã cùng nhau lên kế hoạch kỹ lưỡng đến thế rồi cơ mà. Thời tiết lại đúng như mong đợi. Chắc chắn sẽ thành công. Nào, tự tin lên.” Mizuki vỗ cái “bộp” lên vai Hida.

Hai người bọn họ leo lên cáp treo cabin. May mắn là không còn ai khác lên cùng nên họ thỏa sức bàn bạc về chiến dịch sắp tới.

“Tớ thấy áy náy với các cậu quá vì bắt các cậu chung tay giúp sức.” Hida tháo kính và khẩu trang khỏi mặt. Hiếm khi nào anh lại nói mấy lời khách khí ấy với bạn thân của mình.

“Lúc này mà cậu còn nói thế. Chính cậu là người đã nói muốn làm cho người yêu bất ngờ cơ mà. Nên tớ mới nghĩ ra kế hoạch này giúp cậu.”

“Vẫn biết là như thế. Nhưng tớ không nghĩ ta lại làm ồn ào như này. Kimoto không tính rồi. Lại phải nhờ đến cả Tsukimura và Maho nữa.”

“Đừng bận tâm. Khi tớ kể về kế hoạch này, Akina đã hào hứng lắm. Tsukimura và Maho cũng thế. Chuyện này cũng thú vị mà nên cậu không việc gì phải ngại đâu.”

Sự thực là như vậy. Akina sau khi được kể cho nghe về chiến dịch cầu hôn của Hida đã vui mừng đến mức như muốn hét toáng lên.

“Hida của chúng ta sẽ cầu hôn phải không? Sao có thể làm ngơ được chứ. Chúng ta sẽ giúp cậu ấy hết sức có thể.” Cô quả quyết nói với Mizuki.

Nghe thấy thế, Mizuki bèn giao cho cô một nhiệm vụ tối quan trọng. Đó là việc rủ Hashimoto cùng đi trượt tuyết. Địa điểm đương nhiên là ở khu suối nước nóng Satozawa. Tuy vậy, hai cô gái dù hợp cạ với nhau nhưng vẫn chưa tới mức quá thân thiết, rủ nhau đi du lịch kể cũng hơi kỳ lạ, thành thử nhóm Mizuki quyết định rủ thêm vợ chồng nhà Tsukimura. Cả hai đều làm cùng khách sạn với Mizuki và thuộc bộ phận buồng phòng. Khi biết được sự tình, vợ chồng Tsukimura đều đồng lòng, hứa sẽ dốc hết sức giúp đỡ để thực hiện kế hoạch của Mizuki.

Ban đầu, Hashimoto có vẻ phân vân khi được cô bạn Akina rủ đi chơi nhưng sau cùng thì cô cũng đã gật đầu đồng ý. Akina cũng nói rằng bản thân không biết điều gì đã khiến cho Hashimoto phải do dự. Nhưng ban nãy, qua điện thoại, Akina đã thông báo rằng Hashimoto rất háo hức mong chờ chuyến đi nên Mizuki lại càng quyết tâm thực hiện bằng được kế hoạch.

Tóm lại, cho tới thời điểm này mọi việc diễn ra rất thuận lợi. Nhưng thắng bại lại được định đoạt từ đây.

Mizuki nhìn ra phía ngoài cáp treo cabin. Tuyết vẫn tiếp tục rơi những hạt mưa tuyết mảnh. Khu suối nước nóng Satozawa là một khu nghỉ dưỡng rộng bao la. Lần nào tới đây Mizuki cũng đều cảm thấy bị thuyết phục bởi sự mênh mông đó.

“Điều kiện thuận lợi quá nhỉ. Hôm nay trượt chỗ nào cũng tuyệt vời cả.” Mizuki nhìn khắp một lượt khách tới trượt tuyết và trượt ván trên các địa hình và nói.

“Xin lỗi cậu nhé. Thời tiết thế này lại bắt các cậu tới đây. Cứ để tớ tự lo đi. Không phải cậu thích trượt trên tuyết bột lắm sao?” Mặt Hida đầy vẻ áy náy.

“Cậu nói gì thế? Ngày như hôm nay mới thích hợp để cầu hôn đó. Tuyết đóng băng lại thành chuyện khác đó nhé.”

“Ừ thì đúng là như vậy.”

“Tớ sẽ kìm hãm cái sự sung sướng khi trượt trên tuyết bột đến ngày mai. Mọi người cùng tận hưởng niềm vui có hơn không? Cùng với cả Hashimoto nữa.”

“Ừ, cũng phải.” Hida gật đầu. Mặt anh giãn ra một chút nhưng vẫn không hết méo xệch.

“Cậu mà cũng kết hôn à?” Mizuki nhìn lại gương mặt bạn thân của mình một lần nữa. “Đúng là trong mơ tớ cũng không thể nghĩ lại bị cậu vượt mặt như thế.”

“Chỉ là cậu trì hoãn việc kết hôn thôi mà. Hãy ngoan ngoãn và sớm cho cô ấy một câu trả lời đi. Akina thật đáng thương.”

“Gì thế? Còn chưa nghe thấy Hashimoto đáp lại lời cầu hôn mà cậu đã đòi lên mặt đàn anh với tớ rồi à?” Mizuki bắt bẻ. “Nhưng mà, cậu có tự tin rằng cô ấy sẽ nói ‘đồng ý’ không?”

“Biết nói thế nào nhỉ? Cũng có thể cô ấy sẽ bảo cần thời gian để suy nghĩ một chút.”

“Nhưng điều bất ngờ cậu dành cho cô ấy lần này là để khiến cô ấy không có cơ hội nói như thế mà. Tớ đã bảo cô ấy sẽ ngạc nhiên và cảm động đến phát khóc cho xem. Nhất định sẽ đồng ý thôi. Nên cậu đừng có lo.” Mizuki vỗ tay lên đầu gối của bạn thân mình.

“Được thế thì tốt.” Nét mặt Hida nửa như tự tin nửa như có phần bất an.

“Tớ không biết nhiều về Hashimoto lắm. Nhưng mà thời điểm bọn cậu gặp gỡ rồi hẹn hò với nhau, cô ấy không yêu ai đấy chứ?”

Hida gật đầu trước câu hỏi của Mizuki.

“Tớ nghĩ là không. Tớ có nghe cô ấy kể qua là cô ấy và người yêu cũ chia tay được hơn nửa năm rồi. Hình như đó cũng là lý do cô ấy quyết tâm chuyển việc.”

“Nhưng tớ không hỏi cụ thể.” Hida tiếp tục.

“Nên như thế. Cô ấy cũng ba mươi rồi nhỉ? Tầm tuổi ấy có nhiều thứ lắm. Phụ nữ họ sẽ không muốn nhắc đến chuyện cũ đâu.”

“Ừ, tớ biết chứ.” Hida đội lại mũ bảo hiểm. Có lẽ họ sắp tới điểm cuối.

Mizuki nhìn xuống khu nghỉ dưỡng một lần nữa. Đúng lúc đó, một chiếc xe trượt tuyết trên địa hình chạy ngược về hướng những du khách đang trượt tuyết. Người điều khiển xe hình như là nhân viên cứu hộ, còn một người nữa, hình như là một khách nam ngồi ở phía

sau. Có vẻ như ai đó bị thương ở phía trước, vì thế người đồng hành với người bị thương đã xuống và liên lạc với nhân viên cứu hộ. Có lẽ họ đang cùng nhau đi về phía hiện trường. Khu trượt tuyết có khoảng không gian vô cùng thú vị nhưng đồng thời cũng là nơi đầy rẫy những nguy hiểm. Mizuki nghĩ rằng anh và nhóm bạn cũng phải cẩn thận. Không thể lường trước được nguy cơ chiến dịch cầu hôn cũng có thể chuyển hướng thành vụ tai nạn kinh hoàng.

[3]

Cáp treo cabin đã đến trạm để đi xuống. Ngay bên cạnh là một tiệm cà phê. Nhòm qua lớp cửa kính, Mizuki thấy hầu hết khách tới du lịch đều là người châu Âu nhưng không thấy bóng dáng nhóm Akina đâu. Có thể họ đã đi trượt tuyết rồi.

Mizuki nhìn ra ngoài trời. Tuyết càng lúc càng rơi xối xả hơn. Những hạt tuyết mảnh và khô phủ trắng xóa lên mọi vật trong tích tắc. Cứ tình hình này thì đến đêm chắc tuyết sẽ phủ một lớp dày khoảng mười centimét.

“Gã này đang mong chờ đến ngày mai lắm đây.” Mizuki vừa đeo đai trượt tuyết vào giày vừa nói. “Có lẽ ngày mai sẽ là ngày tuyết bột tuyệt vời nhất. Mai ta hãy thức dậy từ sớm. Ba cặp đôi chúng ta thỏa sức mà trượt tuyết nhé.”

“Hay đấy. Hai đôi và một gã đàn ông không bị phụ tình. Được thế thì tốt.”

“Nói gì vậy? Trên mặt cậu có ghi chữ ‘không có chuyện đó đâu’ kìa.”

“Cậu có thấy mặt tớ đâu?”

“Ừ thì ghi trên kính.”

“Hê hê hê!” Hida phá lên cười. “Có khi đúng như thế thật.”

Hida và Mizuki đã lắp xong đai trượt tuyết vào giày. Lúc đó, có tiếng động cơ không biết phát ra từ đâu vang lên mỗi lúc một gần. Chiếc xe trượt tuyết đỗ xịch ngay bên cạnh họ. Chính là chiếc xe mà Mizuki đã nhìn thấy khi đang ở trong cáp treo cabin. Người điều khiển xe là nhân viên cứu hộ, còn người ngồi ở phía sau là một người đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh thẫm. Có thể đó là khách tới trượt tuyết. Bọn họ đi thu những ván trượt lại.

Người đàn ông ngồi phía sau xe sau khi quan sát khắp một lượt bèn nói gì đó với nhân viên cứu hộ. Người nhân viên gật đầu rồi lại phóng xe đi. Bóng dáng họ mỗi lúc một nhỏ lại cho tới khi không còn nhìn thấy được nữa.

Mizuki vừa thắc mắc không biết có chuyện gì, vừa nói với Hida: “Ta đi thôi.”

“OK!” Hida giơ tay ra hiệu.

Hai người bắt đầu trượt một cách nhanh lẹ. Sau khi lướt nhẹ qua những cồn tuyết bột bông mịn, đẹp đẽ, họ rời khỏi cung đường chính để chuẩn bị vào đoạn đường rừng rẽ nhánh qua. Từ chỗ này trở đi mới là phần chính trong kế hoạch lần này.

Về diện tích của khu trượt tuyết ở Satozawa có thể nói là một trong số ít khu rộng nhất Nhật Bản, chỉ đếm trên đầu ngón tay. Một ngày không thể trượt hết toàn bộ địa hình nơi đây. Ít nhất cũng cần phải đến hai ngày mới đi hết được. Chính vì thế, không dễ gì có thể

nắm bắt được tổng thể vị trí các điểm vui chơi liên quan trong khu nghỉ dưỡng. Nói cách khác là rất dễ bị lạc trong này. Ở những chỗ rẽ, nếu chỉ nhầm một lần thôi thì có nguy cơ ta sẽ đi sang một nơi hoàn toàn khác nơi định đến. Hơn thế nữa, khu nghỉ dưỡng này lại có rất nhiều đường ngang lối dọc. Đến cả những người từng tới đây vài lần, vẫn có thể mất phương hướng, không biết được vị trí mình đang đứng là đâu.

Mizuki và Hida quan sát khá cẩn trọng những đoạn rẽ và từ từ tiến về mục tiêu. Họ mà bị lạc ở đây thì coi như xong chuyện.

Cuối cùng thì cả hai đã đến nơi. Trước mặt họ là một miền tuyết trắng tinh, mênh mông bất tận. Thêm vào đó là những đoạn địa hình thoai thoải hấp dẫn khiến bất cứ một người mới chơi trượt tuyết nào cũng muốn tăng tốc.

“Ồ, tuyết phủ đúng như những gì ta mong đợi nhỉ.” Nói rồi Mizuki nhìn khắp một lượt. Khu vực này khá bằng phẳng nên tuyết dễ đọng lại hơn những đoạn dốc.

“Không một dấu vết để lại.” Hida nói. “Đúng là hình như chỗ này không có ai tới.”

“Chắc không ai tới đây đâu. Điều kiện bình thường đi vào chỗ này đã vất vả rồi. Với lượng tuyết phủ dày thế này khác nào rơi vào tầng địa ngục.”

“Không biết mọi chuyện sẽ thế nào nhỉ?”

“À, tớ có thể hình dung đại khái được tình hình. Trước hết ta thử đi tiếp xem sao.”

“OK.”

Hida và Mizuki lại tiếp tục trượt. Nói là bề mặt bằng phẳng nhưng ít nhiều cũng có độ dốc nên ván trượt vẫn lướt băng băng. Một cảm xúc tuyệt vời khó tả chỉ có khi trượt ở khu tuyết mới.

Nhưng tất cả những người đã từng trượt tuyết ở đây ít nhất một lần đều biết nơi đây cũng là một cái bẫy.

Đúng như dự đoán. Chẳng mấy chốc địa hình đã thay đổi. Đoạn đường bị thu hẹp lại và bề mặt không còn dốc nữa. Ván trượt bắt đầu bị ngập sâu trong lớp tuyết dày và cuối cùng không thể trượt được một chút nào nữa.

Hida và Mizuki tháo đai trượt khỏi giày. Nếu chỉ vì mất độ dốc không trượt được nữa thì vẫn còn có cách là tháo chân sau và dùng gậy trượt tuyết để đi tiếp. Nhưng vì tuyết phủ rất dày nên có dùng gậy trượt để trượt tuyết cũng chưa chắc đã tiến thêm được do tuyết đã phủ một lớp cao hơn đầu gối.

“Ha ha ha. Đúng như những gì tớ nghĩ.” Mizuki vừa cười vừa đặt chiếc balo sau lưng xuống. “Tên này chắc khổ sở lắm đây.”

“Nếu bị kẹt cứng ở đây thì chắc cô đơn lắm.”

“Thì chúng ta đang mong như thế mà?”

Mizuki rút điện thoại ra gọi cho Akina. Nhưng không biết có phải Akina đang trượt tuyết hay không mà điện thoại đã chuyển sang chế độ gửi tin nhắn thoại.

“Ưm, anh đây. Bây giờ bọn anh đã đến địa bàn X. Đúng như ta dự đoán, à không, hơn những gì ta dự đoán, à mà tóm lại là tuyết phủ rất đẹp. Bọn anh sẽ ở đây để chuẩn bị trước. Nhóm em cứ triển khai tác chiến khi điều kiện thuận lợi nhé. Lúc đó nhớ liên lạc cho anh. Thế nhé.” Sau khi gửi xong lời nhắn, Mizuki dập máy.

“Bọn họ đang trượt tới đoạn nào rồi nhỉ?” Hida hỏi.

“Tớ nghĩ chắc đang loanh quanh ở gần cáp treo đi lên đỉnh núi. Nhưng nếu Akina nghe được tin nhắn này chắc sẽ xuống ngay thôi. Ta chuẩn bị thôi chứ nhỉ.” Mizuki lấy ra từ balo giày trượt tuyết chuyên dụng để trượt back country.

“Ước gì mọi thứ diễn ra thuận lợi.” Hida nói với giọng ỉu xìu, kém tự tin. Anh cũng lắp giày trượt tuyết vào ủng của mình.

“Chắc chắn sẽ thuận lợi. Không có lý gì lại không tốt đẹp được.”

Mizuki đã lắp xong giày chuyên dụng. Anh đứng dậy và nhìn về phía trước. Tuyết vẫn không bớt nặng hạt, tầm nhìn cũng không được tốt. Và rõ ràng là không có lấy một bóng người.

Nơi hai người đang đứng là con đường rừng mặc dù đã được ghi nhận rõ ràng trên bản đồ nhưng lại không nằm trong cung đường trượt tuyết của khu nghỉ dưỡng. Và có lý do để giải thích tại sao không một ai đến đây. Đó là từ cửa rừng đi vào sẽ chỉ toàn những đoạn đường bằng phẳng nối dài liên tiếp. Cho dù tuyết có phủ dày và đẹp đến mức nào thì người chơi vẫn phải dùng hai gậy trượt tuyết để xọc vào tuyết mà đi tiếp hoặc người trượt tuyết bằng ván phải chuyển sang di chuyển như khi trượt băng. Cung đường dài như muốn tuyệt vọng. Nếu ai đó vừa tra cứu vừa gào lên ai oán rằng “Tóm lại khu này là như thế nào?” thì sẽ thấy một dòng chữ nhỏ tí xíu được ghi như sau: “ĐƯỜNG RỪNG (CHÚ Ý - ĐỘ DỐC SIÊU THẤP)”.

Phải. Khu suối nước nóng Satozawa với những cung đường biến hóa khôn lường chính là nơi những du khách trượt tuyết hay trượt ván, từ nghiệp dư đến chuyên nghiệp có thể thỏa sức tận hưởng cuộc vui với tuyết. Và “con đường rừng ma thuật dài thiên thu” này chính là điểm đen một khi đã sa vào thì khó lòng thoát ra của khu Satozawa. Nếu là những người hiểu rõ cách bố trí địa hình ở khu nghỉ dưỡng này thì đây lại càng là cung đường họ chẳng dại gì đâm đầu vào.

Lần này, địa điểm để thực hiện chiến dịch cầu hôn bất ngờ mà Mizuki nghĩ đến trong đầu chính là con đường rừng trong khu trượt tuyết này.

Kế hoạch như sau. Akina cùng vợ chồng Tsukimura câu kết dẫn Hashimoto đi vào đường rừng. Giữa chừng, một người, rồi hai người họ sẽ nấp mình vào ngõ ngách nào đó trong cung đường. Rơi vào tình cảnh đó, nhất định Hashimoto sẽ trở nên hốt hoảng và bị lạc đường. Vì không thể cứ dừng lại mãi ở chỗ đó nên kiểu gì Hashimoto cũng phải đi tiếp. Và thế là cô ấy sẽ lạc lối vào "con đường rừng ma thuật dài thiên thu".

Hashimoto sẽ phải dừng lại một lúc không tiến lên tiếp được. Giống như Hida và Mizuki lúc này đây. Có lẽ Hashimoto sẽ tháo đai trượt tuyết của chân sau ván trượt ra để đi bộ. Nhưng đi trên bề mặt phủ dày tuyết như thế này, ván trượt càng bị lún xuống, khó mà tiến lên trước. Con đường bằng phẳng dài bất tận. Dần dần, Hashimoto bị cạn kiệt sức lực và thầm mong được ai đó đến cứu giúp, kéo mình thoát khỏi chốn này.

Đúng lúc đó thì hai người trượt ván lạ mặt xuất hiện. Cô ấy sẽ đoán không biết có phải họ đến để trượt back country hay không vì cô thấy họ vác theo ván ở sau lưng, tay thì cầm gậy trượt tuyết, chân đi giày trượt và đang đi bộ, giẫm từng bước lên tuyết nghe "phụp, phụp". Thấy Hashimoto bị mắc kẹt trong tuyết, một trong hai người dừng lại và chĩa gậy trượt tuyết về phía cô như muốn nói "hãy nắm vào đây". Với Hashimoto, người không thể nhấc nổi đôi chân lên lúc này thì có thể nói đó như một sự cứu rỗi của đấng thần linh. Cô nắm lấy chiếc gậy còn người đàn ông thì bước đi thật vững chắc. Nhờ vậy mà Hashimoto được giải thoát khỏi sự cùng cực khi phải di chuyển trên tuyết dày. Vậy là Hashimoto đã có thể lướt đi băng băng.

Chẳng mấy chốc cô cũng đi đến cuối "con đường rừng ma thuật dài thiên thu". Ở chỗ đó cô có thể tự mình trượt được rồi. Cô nói lời cảm ơn tới người lạ mặt đã kéo cô ra khỏi tuyết dày. Lúc này, người kia mới lên tiếng.

"Liệu em có đi tiếp cùng anh không?"

Chắc chắn Hashimoto sẽ rất bất ngờ trước giọng nói nghe quen quen. Nhưng không thể để cô ấy có bất cứ giây phút nào kịp suy nghĩ. Chính thời điểm này, Hida sẽ nhanh như chớp tháo bỏ kính, khẩu trang và thú nhận tất cả.

Cô ấy chắc sửng sốt lắm. Ai mà ngờ được rằng người đàn ông tưởng như xa lạ kia lại chính là người yêu của cô, Hida Eisuke. Chắc chắn Hashimoto sẽ không có đủ thời gian để hiểu được chuyện gì đã xảy đến với cô. Hida rút chiếc nhẫn từ trong túi áo ngực ra.

"Anh sẽ dẫn đường em đi. Và anh muốn em đi theo anh. Mãi mãi..."

Đến lúc này Hashimoto mới hiểu ra mọi chuyện. Tất cả đã được dàn dựng. Khoảnh khắc vận mệnh trong cuộc đời có sự hiện diện của cô ở đó.

Có lẽ không có người con gái nào trái tim không khỏi thổn thức bởi màn trình diễn cảm động đến vậy. Nhất định Hashimoto sẽ chẳng do dự mà đón nhận lấy chiếc nhẫn cô vừa được trao. Mizuki đã chuẩn bị sẵn camera gắn trên mũ bảo hiểm để ghi lại giây phút kịch tính này.

Mizuki lại được thể vỗ ngực tự hào vì ý tưởng quá hay của mình. Thực ra chẳng qua là nhờ vô tình nhìn thấy siêu nhân Nguyệt Quang trên ti vi của tiệm ăn theo suất nên anh mới nghĩ ra được kế hoạch đó.

Điện thoại của Mizuki báo có cuộc gọi đến. Chắc là Akina gọi rồi. Cuối cùng thì chiến dịch sắp được triển khai.

Anh mở máy xem người gọi là ai rồi mới nghe máy.

“Anh đây. Bọn em đang ở đâu đấy?”

“Có chuyện bất ngờ, xảy ra ngoài ý muốn rồi...”

“Sao vậy?”

“Hashimoto biến mất rồi.”

[4]

“Ở chỗ nào được nhỉ?” Mizuki hỏi.

“Em cũng không rõ nữa. Bọn em mỗi đứa nấp vào một chỗ, định bỏ rơi cô ấy rồi ai dè không biết từ lúc nào Hashimoto cũng biến mất.”

“Chuyện này là thế nào? Không phải chỉ có một con đường duy nhất để trượt xuống thôi sao?”

“Thì đúng là như thế. Quan trọng là không thấy Hashimoto đâu nữa. Có khi nào cô ấy đã rẽ vào đâu đó để đuổi theo bọn em không?”

Con đường rừng mà nhóm Akina trượt rất ngoằn ngoèo và có vài chỗ có thể đi tắt được.

“Em đã thử gọi cho Hashimoto chưa?”

“Không được đâu, vì cô ấy đã để điện thoại ở nhà nghỉ mà. Chính anh đã bảo em, nói thế nào đó để cô ấy không mang theo điện thoại để làm tăng sự cô độc khi cô ấy một mình rồi còn gì. Nên em đã dặn Hashimoto đừng cầm theo điện thoại nhỡ đánh rơi mất. Em nghĩ cô ấy đã cất vào trong cặp và để ở phòng rồi.”

Mizuki nhăn nhó. Đúng là anh đã nói thế thật.

“Đành vậy. Trước mắt ta cứ gặp nhau đã. Bọn anh sẽ quay lại nên em đứng đợi bọn anh ở lối vào con đường rừng nhé.”

“Em hiểu rồi.”

Mizuki dập máy. Anh kể lại tình hình cho Hida.

“Sao có chuyện đó được? Cô ấy đã đi đâu?” Hida lắc đầu. Vẻ mặt anh đầy lo lắng.

“Cô ấy có biết rõ địa hình khu trượt tuyết này không?”

“Không có chuyện đó đâu. Lần trước khi đi cùng tớ, cô ấy đã nói là lần đầu tới đây mà.”

“Vậy thì không có chuyện cô ấy đi tắt ngang rồi. Kỳ lạ quá.”

Tóm lại, họ quyết định quay lại đường cũ. Tuyết vẫn không ngừng giăng mắc khắp muôn nơi. Đúng là nếu không có giày chuyên dụng thì không thể đi bộ ở đây được.

Con đường rừng hơi dốc lên một chút. Hida đã nhìn thấy vợ chồng Tsukimura và Akina trên đó. Hình như bọn họ cũng đã nhìn thấy Hida và Mizuki nên đang giơ tay lên vây.

Vừa tới được chỗ Akina, Mizuki đã ngồi sụp xuống. Quả nhiên là anh đã thấm mệt.

“Ba người thế nào vậy? Tại sao lại để mất mục tiêu quan trọng một cách lãng nhách như thế được nhỉ?” Biết là có nói cũng không giải quyết được gì nhưng Mizuki vẫn không thôi làu bàu trong miệng.

“Em xin lỗi ạ. Bọn em cũng không thể ngờ lại ra cơ sự này.” Giọng Tsukimura đầy ân hận.

“Em xin lỗi.” Maho, vợ của Tsukimura cũng nói. Vẫn là cái giọng vô tư thường ngày.

“Chỉ còn mỗi cách là phải đi tìm cô ấy thôi.” Akina nói.

“Phải đấy. Nhưng biết tìm ở đâu bây giờ mới được cơ chứ?”

“Trong lúc đợi anh và Hida, ba bọn em đã bàn với nhau thế này. Nếu như Hashimoto cắt ngang ở đâu đó thì cũng có thể là cô ấy đang đi tới cung đường trượt tuyết trình độ cao A không?” Akina mở tờ bản đồ hướng dẫn ra và chỉ tay vào đó.

“Cung đường trượt tuyết trình độ cao A ư?” Mizuki nhìn vào bản đồ. “Đúng là không phải là không thể tới đó được nhưng nếu không phải là người nắm rất rõ sơ đồ bố trí địa hình khu trượt tuyết này thì có đến nơi cũng không trượt được vì trình độ người chơi và địa hình không phù hợp. Hida cũng nói là Hashimoto mới đến đây lần thứ hai mà.”

“Nhưng em chỉ nghĩ ra được mỗi khả năng đó.”

“Nhưng mà...”

“Em nghĩ là...” Người lên tiếng là Tsukimura Maho.

“Có khi nào chị Hashimoto lại biết rất rõ về khu trượt tuyết này hay không nhỉ?”

“Sao em lại nghĩ thế?”

“Thì bởi vì chị ấy biết rõ là cần lên cáp treo nào thì tới được nhà vệ sinh gần nhất mà. Cho nên em mới nghĩ không thể chỉ đến đây mới có hai lần thôi đâu.”

Mizuki quay sang nhìn Hida. Hida chỉ im lặng, lắc đầu.

“Ta phải làm gì bây giờ?” Akina hỏi. Trong lúc Mizuki còn chưa kịp trả lời thì Hida đã lên tiếng trước.

“Cũng chẳng còn lựa chọn nào khác nên ta hãy tới cung đường trượt tuyết trình độ cao A thôi.”

Mizuki không hề có ý định phản đối. Anh hạ ba lô xuống và lấy ván trượt ra.

Năm người họ cùng trượt hướng tới cung đường trượt tuyết trình độ cao A. Tuyết rơi đã xóa sạch những dấu vết mà người trước để lại nên chỗ nào bề mặt cũng nhẵn, giúp ván trượt lướt đi băng băng. Nhưng bây giờ không phải lúc để tận hưởng sự ưu đãi tuyệt vời đó.

Một lúc sau, họ đã đến được chỗ rẽ. Đi thẳng hay rẽ vào con đường rừng nhỉ? Bên nào cũng sẽ dẫn tới cung đường trượt tuyết trình độ cao A cả thôi. Họ dừng lại trước lối rẽ.

“Ta chia thành hai hướng thôi.” Hida đề xuất.

“Phải đấy. Bọn anh sẽ đi thẳng. Nhóm Akina hãy đi vào con đường rừng.”

“Không được!” Hida phản đối ý kiến của Mizuki. “Hai ta sẽ đi vào

con đường rừng.”

Trong cách nói của Hida có chứa sự quả quyết nên Mizuki hỏi lại “Như thế sẽ tốt hơn à?”

“Tớ không rõ. Chẳng hiểu sao linh tính lại mách bảo tớ như vậy.”

“Hừm.” Mizuki gật đầu rồi quay sang nhìn Akina. “Cậu ấy quyết thế rồi, em hợp tác nhé.”

“Em hiểu rồi.” Akina đáp và xuất phát. Vợ chồng Tsukimura cũng bám theo ngay sau đó.

“Đi thôi.” Hida trượt đi.

Hai người đàn ông thẳng tiến trên con đường rừng dài và hẹp. Trước mặt không một bóng người.

Đột nhiên, Hida dừng lại. Anh nhìn lên lớp tuyết đọng lại ở một ngách nhỏ trên đường. Tuyết chỉ cao chưa đến một mét.

“Có chuyện gì thế?” Mizuki hỏi.

Hida bặm môi: “Có dấu vết ai đó đã vào đây.”

Nhìn theo ánh mắt của Hida, quả nhiên Mizuki thấy lớp tuyết bị giẫm lên tung tóe. Anh thấy có vết của ván trượt tuyết bắt đầu hằn lên từ chỗ đó. Không biết ai đã trượt từ đó xuống nhỉ?

“Chỗ hay ho nằm ở đây.” Hida nói. “Vì xe ủi tuyết không vào được đến đây nên một khi tuyết rơi thì sẽ không thấy lối vào. Phía dưới là một cung đường trượt đấy.”

“Cái đó thì tớ biết. Ý cậu là cô ấy đã trượt xuống dưới từ chỗ này à?”

“Lần trước, khi bọn tớ tới khu trượt tuyết đã trượt qua chỗ này. Bỗng nhiên cô ấy dừng lại và nhìn chằm chằm xuống dưới. Hôm đó, tuyết không phủ dày như hôm nay nên nhìn xuống thì thấy đường hơi dốc. Tớ đã hỏi có chuyện gì thì cô ấy chỉ bảo muốn ngắm cảnh đẹp một chút thôi. Cũng có thể còn một lý do nào khác nữa.”

“Lý do ư?”

“Tớ không rõ. Nhưng trông cô ấy hơi lạ.”

Mizuki nghĩ không biết có phải vì phân vân chuyện này nên khi nãy Hida đã lựa chọn con đường rừng hay không?

Hida tháo đai trượt tuyết. Có vẻ như anh ấy muốn đi vào cung đường này. Mặc dù nghĩ rằng có rất ít khả năng Hashimoto đã vào đây nhưng Mizuki vẫn quyết định bám theo Hida.

Họ vác ván trượt lên và bước đi trong lớp tuyết phủ cao tới tận đùi. Một lúc sau, họ đã nhìn thấy chỗ dốc. Một vùng tuyết bột không dấu vết của người đi trước phủ trắng mênh mông đến hoàn hảo. Nếu không rơi vào tình cảnh này, chắc cả Hida và Mizuki sẽ nhảy múa, hú hét vì vui sướng.

“A!” Hida thốt lên. “Có ai đó ở đằng kia!”

Nhìn theo hướng Hida chỉ tay, Mizuki nhìn thấy vật gì đỏ đỏ nằm lưng chừng dốc. Có lẽ là con người, vì Mizuki thấy vật đỏ ấy đang cựa quậy. Hình như người đó bị tuyết lấp lên và không cử động được.

"Là quần áo của cô ấy. Tớ không nhầm đâu. Cả chiếc mũ len cũng của cô ấy." Nói đoạn Hida lại lắp đai trượt tuyết vào.

Hai người họ cùng trượt đi. Khi tới gần thì quả nhiên đó là Hashimoto. Kính mắt được đẩy lên trên trán có thể là vì trong lúc vật lộn với tuyết cơ thể nóng lên. Đặc biệt ở chỗ này tuyết dày tới tận hông. Kể cả có định đứng dậy thì hai tay lại càng bị lún sâu trong tuyết, không thể làm gì được.

Bị Hida và Mizuki phát hiện ra, Hashimoto ngượng chín mặt. Cô nở một nụ cười cứng nhắc, gượng gạo. "Xấu hổ quá. Tôi lại bị ngã ở một nơi như thế này..."

Hida chẳng nói chẳng rằng. Anh lấy từ trong balo ra chiếc gậy trượt tuyết. Anh kéo cho nó dài ra rồi chĩa về phía Hashimoto.

"A... Cảm ơn." Hashimoto nắm lấy chiếc gậy. Có lẽ vì xuất hiện quá đường đột nên cô vẫn chưa nhận ra vị cứu tinh đó là ai.

Mizuki đã đoán ra được ý đồ của Hida. Cậu ấy định sau khi giải cứu được Hashimoto thành công sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện và cầu hôn với cô ấy. Đúng là trò đùa của các đấng thần linh. Không phải nó còn lãng mạn hơn cả kế hoạch họ đã nghĩ ra ban đầu hay sao? Mizuki lén bật camera. Anh không thể để vuột mất cơ hội ghi lại tình huống có một không hai này được.

Hida tăng tốc để Hashimoto có thể trượt theo còn Mizuki thì đi ngay phía sau.

Hashimoto trượt lao vút xuống, tới chỗ mặt đất bằng phẳng thì cô dừng lại. Hình như cô có ý đợi Hida và Mizuki. Hida tiến dần về phía Hashimoto. Mizuki vừa dõi theo sau lưng Hida vừa hồi hộp. Khoảnh khắc vận mệnh trong đời sắp tới rồi.

"Cảm ơn anh. Anh đã giúp tôi nhiều lắm." Hashimoto tháo kính, cúi đầu cảm ơn Hida.

Hida cũng cúi đầu. Anh đưa tay lên chiếc khẩu trang. Có lẽ anh định nói rõ hết mọi chuyện.

Chính là lúc đó. Tiếng động cơ vang lên từ phía dưới của con dốc. Mizuki nhìn kĩ thì đó là chiếc xe trượt tuyết đang hùng hổ lao lên. Chính là cặp đôi đó.

Mizuki đang nghĩ không biết có chuyện gì thì người đàn ông ngồi ở phía sau đột nhiên hét lớn: "Miyukiiiii!"

Ngay lập tức, mặt Hashimoto biến sắc. Cô bụm miệng lại vì quá bất ngờ. Hai mắt thì mở to nhìn dáo dác.

Chiếc xe trượt tuyết lao vút lại gần rồi dừng lại. Người đàn ông

ngồi phía sau xe tháo kính rồi ôm ván trượt trên tay và bước xuống xe. Ánh mắt anh ta không rời khỏi Hashimoto. Hình như Hida và Mizuki nằm ngoài tầm nhìn của người đàn ông đó.

“Miyuki!” Người đàn ông lại cất tiếng gọi. Cùng lúc người đàn ông đó gọi tên thì Mizuki cũng chợt nhớ ra đó chính là tên của Hashimoto.

“Kota...” Hashimoto lẩm bẩm. “Tại sao anh lại ở đây?”

“Yumi nói cho anh biết. Cô ấy bảo hình như Miyuki tới khu suối nước nóng Satozawa cùng đồng nghiệp trong công ty. Nên anh đã đến đây bởi vì anh rất muốn gặp em. Nếu không làm như thế này thì em có chịu gặp anh đâu.”

Mặt Hashimoto vẫn bối rối chưa hiểu ra chuyện gì. Cô hết nhìn người đàn ông rồi lại nhìn chiếc xe trượt tuyết.

“Cậu ấy là người quen của anh.” Người đàn ông có tên Kota quay về phía chiếc xe trượt tuyết và nói. “Vì tới đây trượt tuyết nhiều lần nên anh đã gặp và thân với cậu ấy... Sau khi nghe anh kể chuyện, cậu ấy đã giúp anh đi tìm em. Cảm ơn nhé. Nhờ cậu tớ đã tìm được cô ấy. Mọi chuyện còn lại để tớ tự lo.”

Nhân viên cứu hộ giơ một tay lên chào rồi phóng xe đi. Chiếc xe cứ thế chạy xuống dốc. Khi chiếc xe đã đi khuất rồi, người đàn ông tên Kota mới quay sang Hashimoto. Anh ta bỏ ván trượt và kính ra rồi quỳ xuống tuyết.

“Miyuki, đúng thế đấy.” Anh ta quỳ sụp xuống. “Em hãy về bên anh. Anh sẽ làm lại tất cả. Anh xin em đấy.”

Hashimoto nín lặng trước sự việc xảy ra quá bất ngờ. Để lấy lại được bình tĩnh, cô hé môi thở ra làn khói trắng.

“Anh nói cái gì thế? Sao có thể có chuyện đó được? Anh có biết anh đã gây ra chuyện gì không?”

“Anh biết. Anh đã sai rồi. Anh là một kẻ ngu ngốc. Nhưng xin hãy tin anh. Anh với cô ta không hề có gì hết.”

“Chẳng qua vì tình cờ gặp tôi trên cáp treo cabin nên mới không có gì hết phải không? Nếu không gặp thì sẽ thế nào? Vậy mà anh còn nói là không có gì được à?”

“Chuyện đó... Anh không thể nói gì để bao biện được cho hành động đó. Nhưng sự thật là giữa bọn anh không hề có gì hết.”

“Điều tôi muốn nói không phải vậy. Rõ ràng là anh đã phản bội tôi, đúng không?” Giọng Hashimoto gằn lên. Hình như trong cô đang dâng trào một thứ cảm xúc dữ dội.

“Đúng là như vậy. Cho nên anh nghĩ anh chỉ còn mỗi cách là phải xin lỗi em. Và anh thề. Anh thề sẽ không bao giờ ngoại tình nữa.”

“Tôi không tin. Anh có biết anh đã làm tôi bị tổn thương đến nhường nào không? Tôi đã nghĩ nếu cứ làm cùng công ty với anh thì

lại phải giáp mặt anh ở đâu đó nên tôi đã phải chuyển đi chỗ khác." Giọng nói của Hashimoto pha lẫn cả nước mắt. Thực ra, nước mắt cô đang giàn giụa trên má.

"Yumi cũng đã kể cho anh chuyện đó. Anh thật lòng xin lỗi em. Anh đang tự vấn bản thân mình đây này."

"Mấy câu đó, anh muốn nói thế nào mà chẳng được."

"Anh không hề nói dối." Nói rồi người đàn ông giật chiếc mũ len đang đội ra.

Suýt chút nữa Mizuki kêu lên "Á!". Vì đầu người đàn ông cạo trọc. Hình như tóc vừa mới được cạo nên vẫn còn lấm tấm chân tóc.

"Anh không nghĩ em có thể tha thứ cho anh chỉ bằng việc này. Anh cũng nghĩ chuyện cạo đầu có thể chẳng mang ý nghĩa gì đâu, nhưng ít nhất anh cần cho em thấy thành ý của anh..."

Không biết có phải Hashimoto đã kiệt sức hay không mà cô không thể thốt lên lời.

Giây phút im lặng cứ thế trôi qua. Tuyết cũng đã ngừng rơi không biết từ lúc nào. Một làn gió thổi qua làm tung bay những hạt tuyết trắng.

Một lúc sau, Hashimoto mới từ từ đứng dậy. Cô tháo đai trượt tuyết ra và tiến lại gần về phía người đàn ông. Tay cô nhặt chiếc mũ len và đội lên đầu người đối diện. "Anh sẽ bị cảm mất." Cô nói bằng một giọng nói dịu dàng khác hẳn với lúc trước.

"Miyuki..." Người đàn ông ngẩng mặt lên.

"Em đã nghĩ sẽ không tới khu trượt tuyết này nữa." Hashimoto nói. "Nhưng người em đang hẹn hò đã rủ em tới đây, cho nên em đã đến nhân dịp cuối năm. Và quả nhiên em lại nhớ về anh, Kota. Hai ta vẫn thường trượt ở khu tuyết bột tuyệt đẹp này nhỉ."

Người đàn ông chớp chớp mắt. "Em đang hẹn hò với ai đó ư?"

"Vâng. Nhưng không sao đâu. Đó là một người rất tốt nên em nghĩ anh ấy sẽ hiểu nếu như em nói rõ với anh ấy sự tình. Hơn nữa, em với người đó vẫn chưa có gì cả. Lần trước tới đây cùng anh ấy, bọn em cũng về luôn trong ngày."

"Ớ?" Mizuki nhìn Hida đang đứng trân trối bên cạnh, vẫn chưa có gì ư?

Hida cứng đơ, bất động.

"Vậy em cho anh được sửa chữa sai lầm ư?" Người đàn ông hỏi.

Hashimoto mỉm cười, gật đầu. "Nhưng không có lần thứ hai đâu đấy."

Người đàn ông có tên Kota gọi tên "Miyuki!" rồi ôm chầm lấy cô ấy. "Về tới Tokyo rồi ta tới luôn tòa thị chính nhé. Chúng mình kết hôn thôi. Anh nhất định sẽ làm cho em được hạnh phúc."

Để đáp lại, Hashimoto dang hai tay ôm lấy cơ thể của người đàn ông. “Vâng. Em hạnh phúc lắm.”

Mizuki lảo đảo. Chuyện gì thế này? Đáng lẽ ra Hida phải là người đi cầu hôn thì cậu ấy lại bị một người đàn ông giời ơi đất hỡi từ đâu bay đến qua mặt. Vấn đề là Hashimoto lại chấp nhận người đàn ông kia.

Mizuki vừa chợt nghĩ không biết lúc này tâm trạng Hida như thế nào bởi vì anh không thể nhìn thấy khuôn mặt của bạn mình, thì ngay lập tức từ bên cạnh vang lên âm thanh “bộp, bộp, bộp, bộp” khô khốc. Bất giác, Mizuki quay sang nhìn.

Thật không thể tin nổi. Hida tay vẫn đeo găng, đang vỗ “bộp, bộp”.

Mizuki sửng sốt nhìn thì thấy Hida nhìn mình và khẽ gật đầu như muốn nói cứ để mọi chuyện diễn ra như thế. Nó không còn quan trọng nữa rồi.

Đúng là chuyện không tưởng.

Người bạn thân chỉ biết nghĩ tới những điều tốt đẹp của Mizuki muốn chúc phúc cho người con gái mà cậu ấy yêu.

Mizuki bắt đầu vỗ tay. Anh cũng chẳng biết làm gì khác.

Hashimoto và người đàn ông như bừng tỉnh. Họ rời nhau ra. Có lẽ cuối cùng thì họ đã nhận ra xung quanh họ còn những người khác nữa.

“Người cùng công ty em à?” Người đàn ông tên Kota hỏi.

“Không.” Hashimoto lắc đầu. “Họ đã giúp em khi em bị vùi trong tuyết.”

“Vậy à... Cảm ơn các anh nhé.” Kota, người đã cướp Hashimoto khỏi tay Hida đang nói lời cảm ơn với cậu ấy.

Hida im lặng, gật đầu. Chỉ nhìn bề ngoài thì tưởng như anh đang muốn nói “chúc mùng hai người nhé, tốt rồi”.

“Vậy ta đi thôi.” Người đàn ông nói với Hashimoto.

“Vâng”. Hashimoto đáp lại.

Hai người họ lắp ván vào rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Mizuki lại quay sang nhìn Hida. Cậu bạn thân của anh, người vừa bị cướp mất người yêu đang đứng sững như trời trồng. Đến cả Mizuki, người hiểu Hida rõ nhất vẫn không thể biết được Hida đang nhìn gì và thứ cảm xúc gì đang chen lấn trong tâm hồn cậu ấy ra sao. Nhưng...

Đêm nay, anh sẽ thức trọn với Hida. Họ sẽ uống, uống cạn, uống sạch và sẽ cùng khóc.

[1]

Hino Momomi vừa bước qua cửa tự động ở phía sảnh chính vừa suy nghĩ không biết mình đến khách sạn thành phố ở Tokyo từ bao giờ. Sảnh khách sạn rộng thênh thang, sáng rực rỡ. Mặc dù nó không được trang trí bởi những phụ kiện sặc sỡ nhưng lại được bao trùm bởi bầu không khí sang trọng, hoa lệ.

Phía cuối sảnh có một tiệm cà phê. Cô đứng ở cửa vào và nhìn khắp một lượt bên trong. Chiếc ghế ở góc phòng được kéo dịch ra, Hashimoto Miyuki đứng dậy, khẽ vẫy tay gọi cô. Miyuki không mặc đồng phục mà vận trang phục thường ngày. Momomi gật đầu và tiến về phía Miyuki.

“Xin lỗi nhé. Cậu đợi tớ có lâu không?” Momomi vừa ngồi xuống ghế đối diện vừa hỏi.

“Không sao. Tớ cũng vừa mới đến ấy mà.”

Một người phụ nữ mặc chiếc váy đen dài tiến lại, đặt hai cốc nước trước mặt hai cô gái.

“Cậu uống gì?” Miyuki hỏi.

“Đồ uống nào thì ngon nhỉ?”

“Có lẽ là Royal Milk Tea.”

“Vậy ta uống cái đó đi.”

Miyuki nói với người phụ nữ mặc váy đen là cho cô hai tách Royal Milk Tea.

Momomi với tay lấy cốc nước và đưa lên miệng uống. Cô không thể nhìn thẳng vào mặt người đang ngồi đối diện. Cô cảm nhận được rõ cơ thể mình cứng như đá vì căng thẳng.

“Xin lỗi đã bắt cậu phải tới tận đây.” Miyuki nói. “Lẽ ra tớ phải tới chỗ cậu mới đúng.”

“Ồ, không.” Momomi vừa lắc đầu vừa liếc mắt nhìn lên. Bắt gặp ánh mặt của Miyuki, cô vội nhìn sang chỗ khác.

“Nếu không có chuyện như thế này thì chắc ta cũng không có dịp nào ngồi uống cà phê ở trong khách sạn đâu nhỉ.” Momomi nói và nhìn ra xung quanh. Sau đó cô lại tiếp tục: “Khách sạn này đẹp quá, cậu nhỉ. Tớ thấy ghen tị vì cậu được làm việc ở một nơi như thế này đấy.”

“Tớ chủ yếu làm việc ở hậu phương ấy mà. Chỗ Momomi làm cũng thích mà. Tớ nghĩ quầy mỹ phẩm là chỗ làm việc đẹp nhất trong trung tâm thương mại đấy.”

“Bề ngoài thì như thế thật. Nhưng nhiều vấn đề lắm. Cũng có

không ít những khách hàng kỳ cục.”

“Thế thì cũng giống khách sạn rồi.”

“Ha ha ha. Đúng vậy nhỉ. Hẳn là thế rồi.”

Momomi cảm thấy không hề thoải mái chút nào. Nhưng chắc chắn Miyuki cũng có cùng tâm trạng khó xử như cô.

Momomi nhận được cuộc điện thoại từ Miyuki vào ngày hôm qua. Cô đã rất bất ngờ khi nhìn cuộc gọi đến. Lần cuối cùng cô nói chuyện với Miyuki là hơn một năm về trước. Sau đó thì hai người không hề liên lạc với nhau kể cả qua mail hay SMS.

Miyuki hỏi qua điện thoại rằng liệu Momomi có thể gặp cô ấy không vì Miyuki có chuyện cần nói. Momomi đồng ý, cô để cho Miyuki tự chọn thời gian và địa điểm. Vậy là Momomi mới tới chỗ Miyuki đang làm. Chính vì biết Miyuki làm ở khách sạn nên chính Momomi đã quyết định sẽ gặp Miyuki ở đó.

Trà sữa đã được mang đến. Hai cô gái cùng đưa tay ra đón lấy.

“Một năm rồi ta mới gặp nhau nhỉ.” Miyuki đặt tách trà sữa xuống trước.

“Phải đấy.”

“Cậu có khỏe không?”

“Ừm.” Momomi khẽ gật đầu. “Tớ cũng ổn. Còn cậu?”

“Ừm.” Lần này đến lượt Miyuki khẽ gật. Cô nghiêng đầu: “Mà... cũng có nhiều chuyện lắm.” Cô đáp.

“Có vẻ như thế nhỉ?” Momomi đoán. Nhưng chắc chắn về mặt thể xác lẫn tinh thần thì Miyuki mới là người bị tổn thương nhiều hơn.

“Nhưng mà...” Miyuki tiếp lời. “Có lẽ lần tới mọi chuyện sẽ được êm ấm.”

“Ý cậu là sao cơ?”

Thấy Momomi hỏi vậy, Miyuki hít một hơi rồi chỉnh lại tư thế ngồi. Ánh mắt cô trìu mến nhìn Momomi.

“Tớ... đã quyết định làm lành với anh Kota rồi đấy. À, mà đang làm lành rồi. Tớ cũng vừa làm xong thủ tục nhập tịch.”

Momomi mở to mắt. “Vậy ư...”

“Cậu ngạc nhiên lắm à? Cũng đúng nhỉ.”

“Ừ. Nhưng tớ cũng có cảm giác chuyện sẽ diễn ra như thế mà. Lúc cậu bảo có chuyện cần nói với tớ, tớ đã nghĩ ngay rằng chắc chỉ có thể là chuyện liên quan đến anh ấy thôi...” Momomi nhìn xuống tách trà màu trắng. Cô nhớ lại màu tuyết trắng xóa ở khu nghỉ dưỡng.

Một năm về trước, Momomi đã có người yêu. Nói chính xác thì có một người đàn ông mà cô nghĩ đó là người yêu. Anh ấy rủ cô tới trượt tuyết ở khu suối nước nóng Satozawa. Ở đó, tình cờ cô đã gặp lại người bạn thân từ hồi cấp ba là Miyuki. Nếu chỉ là tình cờ thôi thì

đã không thành chuyện. Cô không thể ngờ được rằng, Miyuki lại chính là người đang sống cùng với người đàn ông đang ở bên Momomi. Hơn thế nữa họ còn đã định sẵn cả ngày tổ chức đám cưới.

Người đàn ông được nhắc tới là Kota. Đương nhiên, ngay lập tức Momomi chia tay với anh ta. Cô một mình rời khỏi khu trượt tuyết và trở về nhà. Ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Miyuki và được thông báo rằng Kota và Miyuki đã hủy bỏ hôn ước. Và họ đã hứa sẽ không thù hằn gì nhau cả.

“Miyuki đã liên lạc với anh ấy à?”

“Anh ấy đến gặp tớ. Tới tận khu suối nước nóng Satozawa.” Miyuki cười gượng gạo. “Với cái đầu trọc lóc.”

“Ối, trọc lóc ư...”

Thế rồi Miyuki bắt đầu kể cho Momomi rõ sự tình. Nghe nói, Kota thám thính được rằng Miyuki sẽ đi trượt ván cùng với đồng nghiệp nên anh ấy đã tìm tới đó để gặp Miyuki xin một cơ hội cuối cùng.

“Nhìn thấy anh Kota với cái đầu cạo trọc đang quỳ sụp xuống, tớ mới nghĩ hay là cho anh ấy thêm một cơ hội nữa.” Miyuki nói như bao biện.

“Hừm... Vậy à.”

“Tớ xin lỗi nhé.”

“Ối, tại sao cậu lại xin lỗi? Tớ nghĩ như vậy tốt mà. Tớ cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.”

Momomi không hề nói dối. Cô không còn một chút tình cảm gì với Kota nữa. Cô còn không nhớ nổi khuôn mặt của anh ta trông như thế nào. Trái lại, cô thấy ngại với Miyuki. Mặc dù Momomi nghĩ rằng cô không hề làm điều gì sai cả nhưng rõ ràng cô là nguyên nhân khiến cặp đôi Miyuki tan vỡ.

“Nghe cậu nói thế tớ thấy nhẹ nhõm hẳn đấy.” Miyuki ngừng lại một chút, cô nhấp một ngụm trà.

Momomi cũng vừa uống trà vừa hiểu ra rằng, rốt cuộc thì Miyuki đã không thể quên được Kota. Nếu không phải như vậy thì dù người đàn ông kia có cạo trọc đầu và quỳ lạy đi nữa, cô ấy cũng không thể tha thứ. Tóc bị cạo đi rồi sẽ mọc lại được mà. Hơn thế nữa, đàn ông một khi đã có tính ngoại tình thì dù có bị bại lộ nhiều lần vẫn không chừa. Momomi phân vân không biết có nên nói cho Miyuki biết để cô ấy phải cẩn thận hơn không, nhưng cuối cùng cô lại im lặng. Không loại trừ khả năng cô sẽ bị Miyuki cho là mình đang ghen tị cũng nên.

Sau đó, họ cùng thông báo cho nhau tình hình gần đây. Hình như Miyuki định làm ở đây đến cuối tháng này rồi nghỉ. Cô ấy sẽ quay trở lại làm những công việc liên quan tới kiến trúc. Nghe nói, nếu làm việc ở đó thì khi có con, công việc của Miyuki sẽ được linh động.

“Momomi vẫn chưa có ai ư?” Miyuki hỏi vì cũng đã sắp hết chuyện

để nói. Có lẽ cô ấy đã phải phân vân liệu có nên hỏi hay không.

"Tớ mãi vẫn chưa gặp được ai. Gần đây cũng chẳng ai rủ tớ đi hẹn hò, kết bạn nữa."

Momomi nghĩ có lẽ lần cô tham gia hẹn hò, kết bạn và gặp Kota ở đó sẽ là lần cuối cùng rồi.

"Nếu thế thì tớ có cái này đấy." Nói rồi, Miyuki lấy ra từ trong túi xách một tờ giấy. Hình như nó là một tờ quảng cáo.

Momomi nhận lấy. Cô đọc qua. "Gelecon?"

"Tớ cũng vừa được người ở trong công ty chuyển cho. Ban tổ chức là người quen của tớ, hình như họ đang tìm người tham gia đó. Có thể cậu không quan tâm nhưng..."

"Hừm."

Trên tờ quảng cáo ghi: "Có rất nhiều cơ duyên ở khu nghỉ dưỡng. Chúng ta hãy tìm cho mình tình yêu mới khi trượt tuyết nhé."

Gelecon là hoạt động gặp gỡ, hẹn hò ở khu trượt tuyết.

"A!" Momomi thốt lên khi nhìn vào địa điểm.

"Cậu sao thế?" Miyuki hỏi.

Momomi chỉ tay vào tờ quảng cáo. "Địa điểm là khu trượt tuyết ở Satozawa nhỉ?"

Miyuki nín lặng khi nhìn vào đó.

"Ồ, phải rồi. Tớ xin lỗi nhé. Tớ nhìn không kỹ. Tự nhiên thành ra không vui nhỉ. Ta vứt đi thôi."

Momomi cười gượng. Cô gấp tờ quảng cáo lại. "Cũng thú vị mà, nên tớ sẽ giữ nó."

"Tớ không cố ý đâu..."

"Tớ hiểu mà. Hơn nữa, chỗ đó cũng không phải là nơi gợi lại những tổn thương cho tinh thần."

"Nếu vậy thì tốt rồi."

Hai cô gái hẹn nhau sẽ sớm gặp lại và lần tới sẽ đi uống với nhau. Rồi họ ra về. Vì lần này Miyuki mời nên Momomi để lại Miyuki ở quầy tính tiền còn mình thì hướng ra phía cửa chính của khách sạn.

[2]

Bãi trượt tuyết ở khu suối nước nóng Satozawa. Lúc này là gần mười giờ sáng.

Khi Momomi đi đến quầy bán vé lên cáp treo cũng chính là nơi tập trung thì cô thấy trên tấm biển có đề dòng chữ "Khách tới tham gia Gelecon đi hướng này". Chiếc quầy được dựng ở bên cạnh hình như là quầy tiếp đón. Mọi người đã đứng xếp hàng ở đó.

"Tiến lên, tiến lên. Không ngờ chúng ta lại đến đây thật. Tớ thấy mình già rồi mà vẫn còn ham." Momomi nhìn vào dòng người đang xếp hàng và nói.

"Sao cậu lạnh lùng vậy? Chính Momo đã nói muốn tớ đi cùng tới đây để quên đi chuyện cũ mà. Cậu phải phấn chấn lên đi chứ." Người đứng cạnh Momomi và đang cằn nhằn ấy là Yamamoto Yayoi, đồng nghiệp của cô.

"Tớ đã nói với cậu nhiều lần rồi mà. Do bốc đồng nhất thời mà tớ đăng ký thôi. Lúc đó tớ say mà."

"Đã đến đây rồi thì tận hưởng thôi. Nào, ta đi đi." Yayoi phăm phăm bước về phía trước.

Hai cô gái đã hoàn tất thủ tục và nhận lấy bao đựng vé lên cáp treo cùng với con dấu dành cho người tham gia hẹn hò gelecon.

"Cũng hồi hộp phết nhỉ. Lâu lắm rồi tớ mới lại có tâm trạng như thế này." Yayoi luồn bao đựng vé vào vai và nói.

"Không biết người tham gia là những người thế nào nhỉ? Mà thôi, tớ cũng chẳng hy vọng gì nhiều đâu." Momomi nhìn khắp một lượt những người xung quanh mà cô cho là tới đây để tham gia buổi hẹn hò.

Đương nhiên tất cả bọn họ đều bị bao bọc bởi quần áo trượt tuyết hoặc quần áo trượt ván trên tuyết nên rất khó để nhìn thấy vóc dáng của mọi người ra sao. Mặt mũi gần như bị kính trượt tuyết và khẩu trang che đi hết. Đúng là trông ai cũng như nhau, nhưng Momomi có cảm giác đây giống như một buổi vũ hội hóa trang vậy.

Momomi đang miên man với suy nghĩ đó thì cô nghe thấy có tiếng bật nguồn loa phát. Một người đàn ông tay cầm micro không biết từ đâu xuất hiện.

"Chào buổi sáng. Chào mừng các bạn đã đến tham dự buổi hẹn hò gelecon ở khu suối nước nóng Satozawa. Chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều tuyết để phục vụ cho ngày hôm nay. Chất lượng tuyết tuyệt hảo, thời tiết tuyệt vời. Vậy còn tâm trạng của các bạn thế nào ạ?" Đột nhiên một luồng cảm hứng được truyền qua micro.

"Tuyệt vời..." Giọng nói pha lẫn sự e dè từ đâu đó phát ra. Người đàn ông trong vai trò là MC nhăn mặt.

"Sao lại yếu xìu như vậy? Tinh thần của các bạn như thế sẽ không

gặp gỡ được người lý tưởng trong mộng của mình đâu. Tôi sẽ làm lại nhé. Lần này rất mong sự hợp tác của các bạn. Chất lượng tuyết tuyệt hảo, thời tiết tuyệt vời. Vậy còn tâm trạng của các bạn thế nào ạ?"

"Tuyệt vời!" Lần này mọi người đều đồng thanh hô to hơn.

"Vẫn chưa được. Lại một lần nữa nào. Khu suối nước nóng Satozawa, chất lượng tuyết tuyệt hảo, thời tiết tuyệt vời. Vậy còn tâm trạng của các bạn khi tham gia gelecon thì thế nào ạ?"

"Tuyệt vời!!!" Tiếng đáp trả xen lẫn tiếng gào hét. MC có vẻ như đã hài lòng. Anh ta gật đầu lia lịa.

"Đúng thật là... Quả nhiên sẽ như vậy." Momomi thấy ngán ngẩm trong lòng. Một trong những lý do để Momomi né tránh những sự kiện như thế này là do cách dẫn dắt của phía ban tổ chức đã làm cô chán ngấy. Nếu là hồi còn trẻ thì cô sẽ không phản kháng gì đâu.

MC sau khi giới thiệu qua về kế hoạch của ngày hôm nay thì bắt đầu phổ biến về luật của buổi hẹn hò gelecon. Nói thì to tát thế thôi chứ nội dung chẳng có gì nhiều. Đó là phải tuân thủ các quy định khi tham gia trượt tuyết. Khi phát hiện ra đối tượng mình thích rồi thì hãy mạnh dạn tấn công chứ đừng e ngại. Nếu chẳng may bị từ chối thì cũng không vì thế mà trở nên ghét trượt tuyết hay trượt ván trên tuyết. Đâu đó vang lên những tiếng cười khúc khích.

"Nào, các bạn hãy vui chơi, tận hưởng một ngày của chúng ta đi ạ!" Nói rồi người đàn ông rút về sau sân khấu.

Một vài nhân viên hỗ trợ xuất hiện để hướng dẫn cho khách tham dự lên cáp treo. Đầu tiên, mọi người sẽ trượt ở khu trượt tuyết dành cho gia đình ở chân núi. Điểm hấp dẫn khi đến với khu trượt tuyết ở Satozawa là cung đường đi cáp treo cabin và trượt tuyết ở đoạn đường dài, nhưng vì đặc trưng của sự kiện lần này là trượt tuyết hẹn hò nên người tham gia chỉ được phép trượt ở khu vực quy định để tránh trường hợp mọi người trượt ra những khu rất xa.

Trước khi lên cáp treo, nam nữ được yêu cầu xếp riêng thành hai hàng. Cả nam và nữ, khi đăng ký tham gia sẽ cùng đi với một người bạn của mình. Hai nam và hai nữ sẽ cùng lên cáp treo bốn ghế ngồi.

Tới lượt của Momomi và bạn cô. Hai người thanh niên lên cùng cáp treo với hai cô gái, ngại ngùng nói "Rất vui được gặp hai bạn" và khẽ cúi đầu. Hai người họ đều là những tay trượt ván. "Rất vui được gặp hai bạn", Momomi và Yayoi chào đáp lại.

Sau khi lên cáp treo, người đàn ông ngồi cạnh hỏi: "Các bạn từ đâu đến?"

"Bọn mình từ Tokyo đến đây." Momomi trả lời.

"A, thế à? Bọn mình cũng vậy. Lần đầu các bạn tham gia hẹn hò ở khu trượt tuyết à?"

“Vâng. Các bạn đã từng tham gia hẹn hò thế này rồi ư?”

“Bọn mình cũng lần đầu đấy. Cho nên bọn mình cũng không biết phải làm gì. Thôi thì ta giới thiệu về bản thân trước nhỉ?”

“Vâng, được chứ.”

Hai người thanh niên bắt đầu giới thiệu về mình. Theo như lời họ nói thì cả hai là đồng nghiệp và là nhân viên văn phòng của một công ty sản xuất thiết bị máy móc. Khi biết họ hai mươi lăm tuổi, Momomi thấy thất vọng. Sao họ lại trẻ như vậy chứ?

Tới lượt Momomi và Yayoi cũng phải giới thiệu về mình. Họ nói về nghề nghiệp của mình, về tuổi tác, dù cũng có đôi chút phân vân nhưng sau đó hai cô gái quyết định nói thật rằng mình ba mươi tuổi. Momomi và Yayoi đã bàn với nhau rằng việc khác có thể giữ kín được nhưng riêng tuổi tác sẽ không giấu giếm.

“A, vậy ạ?” Hai người thanh niên đáp lại bằng giọng nói bình thường nhưng Momomi có thể cảm nhận được đâu đó sự thất vọng của họ. Không phải đột nhiên tới lúc này họ cũng đang nghĩ là đôi bên không hợp nhau đấy chứ?

Nhưng vì bọn họ đều đang ở trên cáp treo nên cũng không thể chạy trốn khỏi tình huống trớ trêu này. Tuy nhiên, hai người thanh niên cũng biết ý và hỏi han hai cô gái chuyện này chuyện kia. Họ hỏi những câu hỏi thông thường, không động chạm đến các vấn đề dễ gây hiểu nhầm, như hai cô gái đã từng đi trượt tuyết ở đâu, chỗ nào thì vui nhất. Họ không hề hỏi xem mẫu người đàn ông mà hai cô gái thích là gì. Chắc vì họ nghĩ chẳng cần thiết để hỏi.

Cuối cùng, cáp treo cũng đến trạm cuối. Hai người thanh niên đã lắp xong đai trượt tuyết từ trước và đang đợi Momomi cùng Yayoi lắp đai vào giày. Trước mắt thì hình như họ vẫn có ý định trượt tuyết với hai cô gái.

“Nào, chúng ta đi thôi.” Thấy Momomi và Yayoi đứng dậy, hai người thanh niên bắt đầu trượt tuyết.

Nhưng cũng chỉ có vậy. Thỉnh thoảng, hai thanh niên cũng dừng lại để đợi hai cô gái nhưng ánh mắt họ lại ngó ra xung quanh. Chắc họ đang tìm xem có cô gái xinh xắn, hấp dẫn nào đó hay không.

“Hừm.” Momomi cười khẩy. Đúng là đeo kính và mặc quần áo trượt tuyết vào thì chẳng đoán được tuổi tác.

Hình như hai người thanh niên rất muốn trượt gần cáp treo. Tay nghề trượt tuyết cũng hạng xoàng thôi nhưng hình như họ muốn khoe tài trượt tuyết cho các cô gái đang ngồi trên cáp treo thấy. Nhìn thấy họ trổ tài trên khu vực có độ dốc thấp và bị ngã, Momomi lẩm bẩm một mình: “Đúng là đáng thương.”

Ở trạm lên cáp treo, tình huống có thay đổi một chút so với ban nãy. Tờ thông báo được giơ lên. Lần này, người tham gia sẽ xếp lại

thành hai hàng. Một hàng là "những người muốn lên cáp treo cùng với người ban nãy" và một hàng là "những người có nguyện vọng xáo trộn lại".

Một trong hai thanh niên nói "Vậy hẹn gặp lại các bà chị, nếu ta có duyên" rồi bước về hàng "những người có nguyện vọng xáo trộn lại".

"Nói cái gì vậy? Ai là các bà chị chứ?" Momomi tức giận.

"Đành vậy chứ sao. Thực ra đúng là chúng ta đáng tuổi chị mà. Để lấy lại cảm hứng thì chúng ta cũng mau xếp hàng vào đây đi." Được Yayoi xoa dịu, Momomi cũng đi về phía hàng bên kia.

Lần này, cùng lên cáp treo với họ là hai người chơi trượt tuyết. Về tuổi tác thì họ gần bốn mươi nên cũng không đến nỗi nào, nhưng vì họ cứ một mực hối thúc hai cô gái phải tháo kính ra nên hai cô gái đành câm nín.

"Các em không nghĩ là nói chuyện mà không bỏ kính ra là rất mất thời gian à? Anh nghĩ nếu thấy mặt mà bị thất vọng thì chi bằng ta cứ cho nhau xem mặt trước vẫn hơn chứ."

"Nhưng MC đã nói nếu có thể thì người chơi không được tháo kính ra cho tới lúc bước vào trong hội trường tổ chức buổi tiệc mà?"

"Anh ta nói là 'nếu có thể' đúng không? Bỏ kính ra cũng được mà, nếu như đó là mong muốn của cả hai bên. Thôi được rồi. Để bọn anh tháo kính ra trước, sau đó thế nào thì cho bọn em quyết định đấy." Nói rồi người đàn ông kéo kính lên đầu. Người đàn ông ngồi cạnh cũng làm theo. Cả hai bọn họ đều hỏi "Các em trông thế nào?" và cười.

Hóa ra là thế. Momomi đã hiểu. Có thể nói cả hai đều có khuôn mặt ưa nhìn. Chính vì điều này họ mới tự tin nói như vậy. Nhưng cô lại nghĩ, nếu thế thì họ nên giữ đến phút cuối, để đến khi vào trong hội trường hãy bỏ kính ra có hơn không? Họ không nghĩ rằng chính việc dễ dàng tiết lộ khi vẫn còn ngồi trên cáp treo đã làm cho mọi thứ trở nên vô nghĩa sao?

"Bọn em sẽ giấu mặt cho tới khi tham gia vào bữa tiệc." Giọng Momomi lạnh lùng vang lên.

Hai người đàn ông từ giây phút đó cũng không còn thân thiện như trước nữa. Và họ lại chọn đứng vào hàng "những người có nguyện vọng xáo trộn lại".

Sau đó, hai cô gái tiếp tục trượt tuyết cùng những cặp khác nữa nhưng vẫn chưa bắt sóng được đôi nào. Họ cứ xếp vào hàng "những người có nguyện vọng xáo trộn lại" liên tục.

Cuối cùng, sau rất nhiều lần, họ đã gặp được hai người đàn ông. Họ đều là những người chơi trượt ván. Một người mặc bộ đồ màu xanh da trời còn một người mặc bộ đồ màu ghi.

"Này, bọn anh gọi hai em là 'cua' được chứ?" Người đàn ông mặc

bộ đồ xanh bắt chuyện với Momomi.

"Ơ, tại sao ạ?"

"Thì lúc bọn em trượt, không phải hai em đã giơ hai tay lên như thế này sao? Trông như cua đang giơ hai càng lên ấy." Nói rồi, người đàn ông giơ hai khuỷu tay lên ngang vai.

"Hứ!" Yayoi đang ngồi cạnh Momomi xì ra.

"Ối, thật như vậy ạ? Anh đã nhìn bọn em trượt ạ?"

"Ban nãy, đứng từ dưới anh đã thấy rồi. Anh và bạn anh cùng nhìn thấy và đang nói chuyện với nhau là 'Nhìn đi, cua đang trượt tuyết đấy.' Cả quần áo và găng tay đều màu đỏ, lại trong tư thế đó, bảo sao anh không thể không nghĩ đó là con cua được."

"Tay này nói thế đấy nhé chứ anh chỉ nghe thôi." Người đàn ông kia nói.

"Ôi, thật thế ư? Có thật là em đã trượt như thế không?" Yayoi hỏi.

"Có, có. A ha ha. Cua trượt tuyết à?"

"Mà cái cô cua đó là ai thế? Em mà không nói thì anh gọi em là cua cho tới tận lúc về đó."

"Anh đừng trêu em nữa. Em là Hino."

"Hino à? Ừm. Gọi là Hino hay cua thì cũng không khác nhau là mấy nhỉ. Nếu vậy thì anh vẫn muốn gọi là cua kia đấy."

"Anh thật quá đáng."

"Mà này, tên cậu ta là Hida đấy." Người đàn ông trỏ ngón tay cái về phía người bạn đang ngồi bên cạnh. "Hida với Hino dễ nhầm với nhau phải không? Thế thì ta gọi tên thay vì gọi họ đi. Em tên là gì?"

"Em tên là Momomi."

"Momomi à? Cái tên hay quá. Hay hơn hẳn cô cua nhỉ. Đợi đã. Cua và đào[15]. Không phải có câu chuyện gì đó liên quan tới cua và đào sao? Một con cua chăm một cây đào nhưng lại bị con khỉ trộm mất quả..."

"Đó không phải là quả đào mà là quả hồng cơ." Người đàn ông kia chen vào. "Đó là truyện *Cuộc chiến giữa khỉ và cua."*

"A, phải. *Cuộc chiến giữa khỉ và cua.* Đúng rồi, đúng rồi. Nào, vậy cô khỉ ngồi cạnh cô cua cũng nói tên đi chứ nhỉ?

"Ơ, em á?" Yayoi lúng túng vì bị chỉ định bất ngờ.

"Còn ai ngoài em nữa? Em không nói anh sẽ gọi em là khỉ cho đến lúc về đấy."

"Á, không được, không được. Em là Yamamoto Yayoi."

"Yayoi à? OK. Anh đã nhập dữ kiện."

Người đàn ông mặc bộ đồ màu xanh da trời tên là Mizuki. Và người kia tên là Hida.

Khi biết được nơi làm việc của hai người, Momomi đã rất sốc. Họ

làm cùng khách sạn với Miyuki. Họ đã nghe tiền bối trong khách sạn nói về cuộc hẹn hò này và quyết định tham gia.

Momomi xâu chuỗi lại câu chuyện. Nhờ tờ quảng cáo cô nhận từ Miyuki mà cô biết đến buổi gelecon này. Theo như Miyuki nói thì cô ấy nhận được tờ quảng cáo từ người trong cùng công ty. Và nhân vật đó có thể là tiền bối của Mizuki và Hida.

Momomi băn khoăn không biết có nên kể rằng cô quen với Miyuki không, nhưng cô đã quyết định im lặng. Bởi vì, nếu cô bị hỏi là bằng cách nào mà cô lại liên lạc lại với người bạn cùng thời cấp ba của mình thì cô lại phải nói dối. Thế thì sẽ thật phiền phức. Cô không thể mở miệng ra nói rằng cô liên lạc lại với bạn mình là vì mối quan hệ với một người đàn ông bắt cá hai tay được.

Khi biết được Momomi và Yayoi làm việc ở quầy mỹ phẩm của trung tâm thương mại, Mizuki có chút phấn chấn.

“Thế thì bọn em là những người rất pro trong lĩnh vực mỹ phẩm nhỉ? Thôi, xong rồi. Chỉ riêng việc tới mấy khu nghỉ dưỡng trượt tuyết thôi là mắt đã bị mờ đi bởi sắc đẹp của các cô gái trong bộ đồ trượt tuyết cũng như phong thái khi trượt tuyết rồi. Đằng này lại là những cô gái pro về mỹ phẩm. Một khi bị các chuyên gia trang điểm lừa thì không đời nào bọn anh nhìn ra được khuôn mặt thật của các em đâu. Ôi, chuyện gì thế này. Với hai em, việc làm cho bọn anh phải rối trí chỉ như trò đùa trong lòng bàn tay thôi sao? Sao những ảo thuật gia trượt tuyết pro lại lẫn vào đây được nhỉ? A, đây cũng là một sự sắp đặt ư? Hai em đã được ban tổ chức thuê làm việc này hay sao à?”

“Anh này. Anh đừng có một câu pro, hai câu pro nữa. Bọn em cũng chỉ bình thường thôi.” Momomi nói.

“Không, không. Anh bắt đầu kỳ vọng nhiều rồi đấy. Anh đã có thứ để mong đợi trong bữa tiệc sắp tới đây. Momomi và Yayoi, không biết ai giỏi trang điểm hơn đây nhỉ?”

“Ghét quá. Em chạy đây.” Yayoi nói.

“Không được. Anh đã nhớ bộ quần áo em mặc rồi.”

Nghệ thuật nói chuyện của Mizuki quả nhiên là cừ khôi. Chỉ ít phút sau khi lên cáp treo, anh đã được gọi tên của hai cô gái và thành công khi tạo ra được không khí chuyện trò vui vẻ, thân mật.

Xuống cáp treo, bốn người họ lắp đai trượt tuyết vào và bắt đầu trượt. Cả Mizuki và Hida đều là những tay trượt ván rất cừ. Đặc biệt là Hida. Không biết anh có phải là một tay mê tốc độ hay không mà trong thoáng chốc, anh chỉ còn là một chấm nhỏ xíu trên bãi trượt tuyết mênh mông. Yayoi cũng bắt đầu trượt đuổi theo Hida.

Mizuki dừng lại giữa chừng để đợi Momomi.

“A ha ha. Quả nhiên em đã biến thành cua đấy.” Anh vỗ tay và

cười.

“Ối, vậy ạ?” Momomi nghiêng đầu thắc mắc.

“Em dang nhẹ hai tay ra cũng được nhưng mà cứ ngửa lòng bàn tay lên trời thế kia trông kỳ cục lắm. Em thử úp bàn tay xuống xem nào. Làm thế trông sẽ đẹp hơn mà cách trượt cũng sẽ khác.”

“Như thế này ạ?”

“Phải, phải. Em thử trượt ở tư thế đó xem nào?”

Momomi thử làm theo lời Mizuki nói. Mặc dù cô cảm thấy hơi lạ nhưng chẳng hiểu sao trượt kiểu này tạo cho cô cảm giác chắc chắn hơn.

“Ổn đấy, ổn đấy.” Mizuki đi theo động viên. “Cho em tốt nghiệp lớp cua. Em trượt giỏi đấy, chỉ cần chú ý tư thế thôi.”

“Ôi, em không giỏi như anh nói đâu.”

“Giỏi đấy. Em đứng vững được trên ván trượt mà. Đó là điều quan trọng nhất. Giữ nguyên tư thế và trượt thử xuống cho anh xem nào.” Nói rồi, Mizuki bắt đầu trượt trước.

Chẳng có ai không thích được khen cả. Momomi nhẹ nhàng lướt đi, đuổi theo sau Mizuki.

Khi hai người tới trạm để lên cáp treo thì Hida và Yayoi đang đợi họ ở đó. Mizuki nói gì đó với Hida rồi hai người đàn ông tiến về phía Momomi và Yayoi.

“Ưm. Bọn anh không định xếp vào hàng “những người có nguyện vọng xáo trộn lại”, còn hai em thì sao? Nếu hai em muốn tìm cho mình những người đàn ông phù hợp hơn thì bọn anh đành nghe theo thôi.” Giọng nói của Mizuki ôn tồn, nhẹ nhàng khác hẳn với ban nãy. Thật kỳ lạ.

Momomi nhìn Yayoi và gật đầu. “Bọn em rất vui nếu được đồng hành tiếp cùng hai anh.”

“Đúng như những gì bọn anh mong đợi.” Mizuki nắm tay và giơ cao lên trời như để ăn mừng chiến thắng. “Được rồi. Anh sẽ lôi hết chủ đề nói đã chuẩn bị cho hôm nay ra để tiếp chuyện hai em.” Dứt lời, Mizuki trượt về phía trạm lên cáp treo.

Momomi vừa đuổi theo bọn họ vừa thầm nghĩ, có khi nào cô đã tìm được người phù hợp rồi không nhỉ.

[3]

Sau đó, Momomi và Yayoi không xếp vào hàng "những người có nguyện vọng xáo trộn lại" nữa mà ở lại trượt tuyết cùng với Mizuki và Hida. Đến quá trưa thì mọi người được ban tổ chức yêu cầu di chuyển về hội trường tổ chức tiệc.

Hội trường là một trạm nghỉ giải lao nằm ở bên trong trung tâm khu trượt tuyết. Nhưng trước khi vào đó thì Momomi và Yayoi cùng đi vào phòng thay đồ, đương nhiên là để sửa sang lại lớp phấn trang điểm của mình.

Phòng thay đồ chật như nêm vì các cô gái vào đây với cùng một mục đích như nhau. Các cô gái xếp một hàng dài cùng với khuôn mặt rất nghiêm túc đang chỉnh lại lớp trang điểm đã phai trước gương. Momomi kín đáo quan sát. Rõ ràng có tới hơn một nửa các cô gái mới chỉ hơn hai mươi tuổi. Cô cảm thấy bất an không biết một cô gái đã ba mươi trông sẽ như thế nào trong gương khi đứng giữa các cô gái trẻ hơn mình. Khi Momomi nói cho cô bạn của cô về điều này thì Yayoi đáp: "Cậu nghĩ đến chuyện đó cũng phải. Nhưng mà trước hết tớ muốn biết cậu nghĩ như thế nào về hai người kia?"

"Hai người làm ở khách sạn ấy hả?"

"Đương nhiên rồi. Tớ thấy cũng không đến nỗi nào đâu."

"Tớ cũng vậy. Cách nói chuyện rất khéo léo, lại thân thiện nữa."

"Anh Mizuki thú vị nhỉ. Tớ nghĩ có khi anh ấy lại rất đẹp trai cũng nên. Sống mũi cao này, cằm cũng đẹp này."

Momomi cũng có chung ý kiến. Quá nhiên, do đặc thù công việc hằng ngày phải tiếp xúc với rất nhiều người nên hai cô gái đều nhanh chóng phát hiện ra điều đó.

"Còn cái người tên Hida thì sao?"

"Ưm..." Yayoi nghiêng đầu suy nghĩ khi Momomi hỏi.

"Chẳng hiểu sao, tớ không nghĩ ra được điều gì. Thế nào nhỉ? Vì anh ấy chẳng nói gì mấy. Kể cả lúc ở trên cáp treo cũng thế. Anh ấy chỉ chêm vào mấy câu châm chọc anh Mizuki và 'à', 'ừ' mà thôi."

"Nhưng Yayoi đã trượt cùng anh ấy mà."

"Tớ chỉ thuận theo sự sắp đặt tự nhiên thôi. Tại vì Momomi trượt cùng với anh Mizuki mà. Anh Hida trượt giỏi thật đấy nhưng tớ có cảm giác, anh ấy chỉ thích miệt mài trượt một mình. Tớ chỉ là thứ yếu thôi. Không biết anh ấy đến đây làm gì thế nhỉ?"

"Có khi nào vì anh Mizuki rủ nên anh ấy mới đến chứ không hề quan tâm gì đến phụ nữ không nhỉ?"

"A, cũng phải. Chắc là như vậy rồi. Nhưng rõ ràng là anh Mizuki đang để ý đến cậu đấy."

"Ối, chuyện đó vẫn chưa biết được mà. Anh ấy mà nhìn thấy mặt

tớ, có lẽ lại thất vọng cho xem."

"Không, tớ thì nghĩ không có chuyện đó đâu. Nói vậy nhưng cũng chẳng có gì đảm bảo..."

"Không biết khi thấy chúng ta bỏ kính ra, họ sẽ nói thế nào nhỉ?"

"Vốn dĩ cũng chẳng ai có ý định lại gần chúng ta rồi."

"Nếu chuyện buồn đó xảy ra thì chúng ta mau chóng rời khỏi hội trường và ra ngoài trượt tuyết đi."

"Ừ, cứ quyết định như thế đi."

Hai cô gái bước vào bên trong hội trường với một sự hy vọng xen lẫn nỗi bất an. Những chiếc bàn bốn người được xếp sẵn. Hầu hết mọi người đã ngồi vào chỗ của mình.

Khi Momomi và Yayoi vẫn mặc nguyên bộ đồ trượt tuyết và đang đứng quan sát thì một người đàn ông chạy tới. Anh ấy đã cởi áo khoác nhưng Momomi vẫn nhận ra đó là Mizuki nhờ vào màu sắc của chiếc quần.

"Cô Hino Momomi và cô Yamamoto Yayoi, xin mời các quý cô đi lối này. Mời các quý cô ngồi. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn ghế cho hai quý cô rồi."

Momomi vẫn còn nhớ giọng nói đó.

Thao tác hướng dẫn của Mizuki rất thành thục khiến Momomi nghĩ rằng anh đúng là một nhân viên khách sạn thực thụ. Và còn khuôn mặt thật của anh. Nó làm trống ngực Momomi đập thình thịch. Đôi mắt một mí nhưng rất tinh anh, đúng tuýp người mà Momomi thích. Cô tò mò không biết anh nghĩ gì khi nhìn thấy mặt mình.

Gu thời trang của anh ấy cũng không đến nỗi nào. Chiếc áo sơ mi kẻ caro mặc ra ngoài chiếc áo phông màu vàng. Anh không sơ vin. Không biết có phải do tính chất công việc mà kiểu tóc ngắn rất hợp với anh.

Khi Momomi và Yayoi bước gần tới chiếc bàn thì người đàn ông đang ngồi ở ghế đứng bật dậy. Một người hoàn toàn xa lạ nhưng cũng có thể đoán ra ngay được đó là Hida. Momomi thậm chí còn chẳng nhớ quần Hida đang mặc màu gì.

"Nào, các em ngồi xuống ghế đi. Xin mời, xin mời."

Được Mizuki khích lệ, Momomi và Yayoi cùng cởi bỏ áo khoác và ngồi vào bàn.

Khi ngồi đối diện nhau, Mizuki hết quay sang nhìn Momomi rồi lại đến Yayoi. Anh vừa nói vừa cúi đầu "Xin lỗi hai quý cô. Đúng là tôi đã xác định trước rồi nhưng quả nhiên hai cô đều là những ảo thuật gia trượt tuyết cừ khôi. Người nghiệp dư như tôi đây không thể phân biệt được. Tôi chỉ nhìn thấy trước mắt mình là hai người đẹp bằng xương bằng thịt. Xin các quý cô hãy thứ lỗi cho tôi. Nào, cậu cũng mau cúi đầu tạ tội đi." Nói rồi, Mizuki ấn đầu Hida xuống.

“A ha ha”. Yayoi phá lên cười.

“Anh nói là ‘người đẹp bằng xương bằng thịt’. Câu đó cũng có thể hiểu là đang nói xấu đấy. Nhưng mà thôi, em cứ nghĩ là anh đang nịnh có được không nhỉ?”

Mizuki ngẩng mặt lên và cười trìu mến.

“Cũng có hơi nịnh một chút nhưng mà em cứ ngoan ngoãn đón nhận nó đi. Mặc dù hai em rất khéo trang điểm đấy, nhưng anh nghĩ mặt mộc của cả hai vốn dĩ cũng đã xinh sẵn rồi.” Mizuki lại quay trở về với giọng nói thân mật bình thường. Cũng không còn từ nào để khen thêm được nữa.

Anh ấy khéo ăn nói quá, nhất định anh ấy đã quen với việc chiều chuộng các cô gái rồi. Momomi vừa thầm nghĩ vừa càng thấy thích Mizuki hơn.

Trong hội trường có chuẩn bị một ít đồ ăn nhẹ và đồ uống được bày theo kiểu buffet. Mizuki và Hida đi lấy đồ ăn rồi mang đến tận bàn cho hai cô gái.

Có chút men vào thì Mizuki lại càng dẻo miệng hơn. Mizuki không chỉ độc thoại mà anh còn khéo léo dẫn dắt các cô gái vào câu chuyện. Chỉ bằng việc tiết lộ ra một vài câu chuyện tưởng như vô thưởng vô phạt xảy ra trong lúc làm việc thôi mà hai cô gái trở nên sôi nổi, hào hứng. Đã vậy, Mizuki còn biết cách kết thúc câu chuyện một cách vô cùng thú vị. Nhờ có Mizuki mà Momomi và Yayoi cũng cảm thấy bản thân dường như nói chuyện hay hơn.

Nhưng khoảng hơn một giờ sau, Momomi bắt đầu thấy thái độ của Mizuki có chút gì đó đổi khác. Hình như anh ấy bắt đầu quay sang tìm hiểu Yayoi nhiều hơn. Hơn thế nữa, ban đầu rõ ràng là Mizuki ngồi đối diện với Momomi nhưng không biết từ lúc nào, anh đã đổi chỗ cho Hida.

“Yayoi thích những vở nhạc kịch của nhà hát kịch Bốn Mùa à? Anh cũng xem khá nhiều đấy. Vở anh thích nhất là vở nhạc kịch *Cats.*”

“Em cũng rất thích vở *Cats.* Nhưng thích nhất chắc là *l’Opéra.*”

“Vở đó thì kinh điển rồi. Nhưng chẳng hiểu sao vở *Over the century* rất hay nhưng không mấy người biết đến nhỉ?”

“Em không biết điều đó đâu.”

“Anh cũng đoán thế. Bởi vì nó hiếm khi được công chiếu mà. Những điệu nhảy trong vở kịch đó rất tuyệt vời.” Mizuki và Yayoi đang sôi nổi nói về chủ đề mà Momomi không thể xen vào được.

Chắc là anh ấy đã đổi hướng rồi, Momomi nghĩ. Đúng như Yayoi nói thì ban đầu mục tiêu của Mizuki chắc chắn đã là Momomi. Nhưng có lẽ bây giờ mối quan tâm của anh ấy đã hướng sang Yayoi mất rồi. Chuyện gì cũng có thể xảy ra mà. Yayoi cũng là một cô gái rất xinh đẹp.

“Em này...” Hida bắt chuyện với Momomi. “Em có thích Amefoot không?”

“Amefoot ư?”

“Là American Football[16]. Em có biết NFL[17] không?”

“À... em không thích lắm.”

Thực ra là “hoàn toàn không” chứ không phải là “không thích lắm” như Momomi đã nói.

“Vậy à? Nhưng giải tranh chức vô địch thường niên năm nay hay lắm. Chỉ còn khoảng mười giây là trận đấu sẽ kết thúc vậy mà đội đang yếu thế đã đuổi kịp đội kia bảy điểm. Chưa hết, họ đã thành công khi đảo ngược lại tình thế bằng một cú đá của cầu thủ chơi ở vị trí onside.”

Mặc cho Momomi tỏ thái độ chẳng buồn quan tâm, Hida vẫn say sưa kể. Momomi thấy lùng bùng trong đầu vì cô không hiểu nội dung mà Hida đang nói.

“Anh còn thu lại DVD nữa đấy. Nếu em muốn thì bất cứ lúc nào anh cũng có thể cho em mượn.” Hida nói sau khi kể một loạt câu chuyện liên quan tới bóng bầu dục.

“Cảm ơn anh.” Momomi đáp nhưng trong bụng thì lầm bầm: “Ông này bị điên à?”

Mizuki và Yayoi ngồi bên cạnh vẫn tiếp tục những câu chuyện về âm nhạc. Họ dường như không có ý định thay đổi chủ đề.

Chẳng còn cách nào khác, Momomi buộc phải quay sang phía Hida. Khác hoàn toàn với Mizuki, hình như Hida chẳng để ý gì tới mái tóc bị mũ bảo hiểm làm cho dính bẹp xuống đầu. Tóc mái thì vểnh cả ra mà anh cũng không bận tâm ư?

“Ưm... Có chuyện gì vậy?” Hida cất tiếng hỏi.

“À không... Em đang nghĩ chiếc áo anh mặc bên trong hay quá nhỉ mà thôi.”

Nhìn kỹ mới thấy Hida đang mặc một chiếc áo đệm bảo hộ ở bên trong. Những phần đệm cứng tạo cảm giác không mấy dễ chịu cho người mặc.

“Em nói thứ này phải không? Lúc trượt tuyết trên ván mà không mặc thứ này thì không trượt hết mình được. Anh còn có hai chiếc khác màu với chiếc này cơ.” Hida hãnh diện khoe.

Mặc dù trong đầu thì Momomi nghĩ “đâu cần phải mặc cái thứ vướng víu đó tới buổi hẹn hò làm gì” nhưng cô vẫn phải nói “Tuyệt quá!” cho qua chuyện. Có lẽ với Hida, việc gặp gỡ các cô gái chỉ là thứ yếu, còn trượt tuyết mới là mục tiêu số một. Và anh ta sẽ trượt cho tới khi nào chán mới thôi.

Trong lúc Momomi còn mải nghĩ hết chuyện này tới chuyện kia thì thời gian các cặp đôi tự do nói chuyện đã hết. Người đàn ông ban

sáng làm MC xuất hiện với chiếc micro trong tay. Sau đây sẽ là một trò chơi. Trò chơi hết sức đơn giản. Tóm lại nó chính là trò oẳn tù tì. Nam nữ sẽ ghép cặp với nhau và đi đấu với cặp đôi nam nữ khác. Nam sẽ oẳn tù tì với nam sau đó đến lượt nữ. Luật chơi là đôi nào thắng trước liên tiếp hai ván sẽ giành chiến thắng.

Momomi phải ghép gặp với Hida vì Mizuki đã chạy ra rủ Yayoi mất rồi.

“Nào, ta bắt đầu thôi.” Hida xoay hai vai và nói dõng dạc.

Cuộc thi oẳn tù tì bắt đầu. Hida và Momomi nhanh chóng thi tài với cặp đôi bên cạnh và đã giành phần thắng liên tiếp một cách dễ dàng. Mặc dù trong thâm tâm, Momomi chỉ muốn đội mình nhanh chóng thua cuộc nhưng kết quả ngược lại với ý cô.

Theo yêu cầu của MC, cuộc đấu thứ hai lại bắt đầu. Momomi và Hida lại thắng còn Mizuki và Yayoi thua nên phải ngồi xuống.

Trận thứ ba lại diễn ra. Và thật không thể ngờ, Momomi lại thắng. Cô nhận ra trong hội trường chỉ còn lại bốn cặp đôi. Nếu lần này lại thắng nữa thì cô và Hida sẽ tiến vào vòng chung kết. Momomi chẳng hề muốn bị chú ý ở nơi này. Lại càng không muốn xuất hiện cùng với đối tác kia.

Đang trăn trở như vậy thì vòng tiếp theo Momomi và Hida lại thua một cách rất nhạt nhẽo. Momomi thì thở phào nhẹ nhõm còn Hida hình như rất hối tiếc. Anh cứ làu bàu suốt mấy câu kiểu như “Thua rồi, trước đó còn định ra kéo mà tại sao lại thay đổi làm gì...”

Momomi lại càng tin rằng mình chẳng hợp với người này.

Trò chơi oẳn tù tì kết thúc. Đã đến giờ mọi người quay trở lại với sân trượt tuyết. Cũng giống như lúc sáng, Mizuki trượt cùng Hida. Tâm trạng của Momomi đã hoàn toàn khác. Cô không còn thích thú với mấy chuyện Mizuki đã nói khi ngồi ở trên cáp treo nữa.

Khi trượt xuống, Mizuki và Yayoi cùng trượt với nhau rất thân mật. Hida thì lao vút đi mà không bận nhìn ngó ra xung quanh. Momomi quyết trượt tuyết theo cách riêng của mình.

[4]

“Các bạn, cuối cùng đã đến thời khắc định mệnh đây rồi. Mọi người đã sẵn sàng chưa ạ? Ai còn chưa sẵn sàng xin hãy nói ngay. Tôi sẽ thêm mấy lời động viên cho các bạn.” Giọng nói của MC đầy háo hức. Anh ta nhìn khắp hội trường một lượt.

Momomi và những người tham gia tập trung ở trạm nghỉ giải lao. Khoảng cách rộng lớn đã được thu hẹp lại. Nam nữ xếp thành hai hàng quay mặt lại về phía nhau. Mỗi hàng đều có ba mươi hai người.

“Không có ai là chưa sẵn sàng đúng không ạ? Mọi người ổn cả chứ ạ? Vâng. Đã đến lúc chúng ta thổ lộ tình cảm. Bây giờ, ban tổ chức sẽ chuyển tới các đấng nam nhi một giỏ đựng hoa hồng. Các bạn nam hãy nhận lấy một bông hoa, tiến về phía cô gái mà mình thích và bày tỏ tình cảm với cô ấy. Nếu cô gái đó có hơn một chàng trai muốn tỏ tình thì chàng trai đến sau phải nói ‘đợi đã’ rồi lấy một bông hồng và đứng cạnh chàng trai đến đầu tiên. Các cô gái nếu đồng ý hãy nhận lấy bông hoa. Nếu không thì hãy nói ‘xin lỗi’. Các bạn đã rõ rồi chứ?”

Một cô gái trong ban tổ chức cầm một giỏ hoa tiến lại gần các chàng trai. Chàng trai thứ nhất lắc đầu. Chàng trai thứ hai cũng nhận lấy hoa.

“Sao vậy? Sao vậy? Các bạn sợ bị cô gái ấy từ chối ư? Cứ sợ như vậy thì sao có được hạnh phúc chứ? Các bạn hãy mạnh mẽ lên.” MC khiêu khích.

Ngay lập tức, chàng trai thứ ba không ngần ngại cầm ngay lấy một bông hồng. “Ồ!” Đám đông rú lên. “Tốt, tốt. Phải như thế chứ”. MC cũng nổi hứng.

Chàng trai đó cũng không phân vân, bước thẳng về phía một cô gái. Đến đoạn này rồi, chắc chắn cô gái đó phải cảm nhận được là chàng trai kia tiến về phía mình rồi nhưng lại giả bộ làm như rất ngạc nhiên. Momomi nghĩ chắc là để làm màu thôi.

“Anh mong là em sẽ đồng ý.” Chàng trai đưa bông hoa hồng về phía cô gái. Cô gái ngừng lại một nhịp rồi đáp “Vâng.”

“Ồ. Cặp đôi đầu tiên đã xuất hiện. Xin chúc mừng hai bạn.” Giọng nói của MC và tiếng vỗ tay rào rào vang khắp hội trường. Momomi cũng vỗ tay chúc mừng.

Và như thế, các cặp đôi cứ lần lượt ra mắt. Cũng có những chàng trai bị từ chối, cũng có các chàng trai nói “đợi đã”. Thời gian bày tỏ tình cảm vẫn tiếp tục trôi. Cuối cùng, chiếc giỏ đựng hoa hồng cũng tiến gần lại phía Hida.

Hida với tay lấy một bông hoa. Anh tới thẳng chỗ Momomi bằng một khuôn mặt nghiêm nghị.

Không thể tin được. Không phải anh coi phụ nữ là thứ yếu hay sao? Anh có hiểu ý nghĩa của buổi hẹn hò gelecon không vậy? Nếu

hiểu rồi thì phải nỗ lực hơn mới phải. Chứ ai lại đi kể mấy câu chuyện về bóng bầu dục làm gì...

Hida đã đứng trước mặt Momomi. Ánh mắt anh rừng rực khí thế. Momomi liếc nhìn sang Mizuki. Cô đang nghĩ mau nói "đợi đã" để cứu em đi chứ nhưng anh ta chỉ đứng cười nhăn nhở.

"Hino Momomi, anh mong là em sẽ đồng ý." Hida giơ hai tay đưa bông hồng về phía trước mặt.

Momomi chẳng ngần ngại, cô nói.

"Em xin lỗi." Và cô cúi đầu.

"A..." cô có thể nghe thấy được những tiếng cười yếu ớt vang lên.

Hida quay trở về bên cạnh Mizuki với bộ mặt tiu nghỉu. Còn Mizuki thì chẳng chịu đưa tay ra để lấy một bông hồng nào.

"Đúng là mất hứng quá. Xin lỗi nhé, vì bắt cậu phải tham gia vào mấy trò dở hơi, kỳ cục vào ngày nghỉ của cậu." Momomi nói với Yayoi khi họ ở trên tàu siêu tốc để đi về Tokyo.

"Tớ thấy vui mà. Và thật tốt khi có người bày tỏ tình cảm với cậu. Kể ra thì cũng hơi buồn. Mất công tới tận đó, vậy mà không tìm được anh chàng nào cả."

"Nhưng không phải là cái ông Hida ấy."

"Cậu cành cao quá đấy. Hãy ở vào địa vị của cái người không được tỏ tình là tớ đây."

"Tớ đã nghĩ nhất định anh Mizuki sẽ đi tới chỗ Yayoi đấy."

Yayoi khẽ xua tay.

"Không có chuyện đó đâu. Anh Mizuki đã nói với tớ rồi. Lần này anh ấy chỉ đóng vai trò hỗ trợ thôi."

"Hỗ trợ là sao?"

"Cái anh Hida ấy. Tớ cũng không biết cụ thể câu chuyện nhưng nghe nói gần đây, anh ta vừa gặp phải cú sốc về tinh thần ghê gớm. Chính vì vậy anh Mizuki đã rủ anh ta tới buổi hẹn hò gelecon này để an ủi bạn mình. Nếu anh Hida mà gặp được người nào đó anh ta thích thì anh Mizuki sẽ ủng hộ hết mình. Anh Mizuki lúc sau không bắt chuyện với cậu nữa phải không nào? Vì anh ấy nhận ra Hida hơi có cảm tình với cậu nên anh Mizuki đã tránh ra đấy."

"... Vậy à..."

Yayoi cười khúc khích.

"Anh Mizuki cũng càu nhàu suốt đấy. Mất công sắp đặt đến nơi đến chốn vậy mà cái tên Hida lại chẳng biết chuyện trò với các cô gái khiến anh Mizuki cũng khổ sở. Anh ấy cáu vì ông Hida kia chỉ toàn nói chuyện về bóng bầu dục với giải tranh chức vô địch. Toàn là những thứ người khác chẳng quan tâm."

"Thì ra anh ấy lén nghe bọn tớ nói chuyện."

Momomi cứ nghĩ Mizuki rất hào hứng nói chuyện về âm nhạc với Yayoi, ai ngờ anh ấy luôn để mắt đến mọi hành động của bạn mình.

“Anh Mizuki đúng là tốt thật.” Bất giác, Momomi thốt lên.

“Ừ. Nhưng phải cẩn thận với những người như thế. Tớ đoán chắc chắn anh ấy có người yêu rồi. Trái ngược hoàn toàn với anh Hida, anh ấy khá là thành thạo trong khoản giao tiếp với phụ nữ. Dính vào là bị bỏng như chơi chứ đùa đâu.” Nói rồi, Yayoi lấy từ trong cặp ra hai tờ giấy. “Lúc về, anh Mizuki đã đưa cho tớ cái này.”

Momomi nhận lấy một tờ giấy. Đó là vé ăn trưa miễn phí. Nghe nói cô có thể dùng nó tại khách sạn nơi Mizuki làm việc.

“Anh ấy bảo ‘Nhất định bọn em phải đến đấy nhé. Không cần phải cảm thấy có lỗi với Hida đâu. Hắn ta vượt qua nỗi buồn nhanh lắm nên không sao cả.’“

“Hừm.”

Giá mà anh chàng Hida kia biết để ý, quan tâm tới mọi người bằng một nửa Mizuki thôi thì có lẽ kết quả đã khác rồi. Momomi nhìn vào vé ăn trưa và nghĩ.

[5]

Mãi tháng Tư, Momomi mới cùng bạn tới khách sạn để dùng bữa trưa. Hai cô gái đã định sẽ đi ngay rồi nhưng vì khách sạn ở xa chỗ làm nên họ cứ lần lữa mãi. Cho tới khi nhận ra vé sắp hết hạn, họ mới vội vàng rủ nhau đi ăn.

Vừa đặt chân tới sảnh, Momomi đã có cảm giác hơi lạ. Tháng trước cô vừa mới gặp Miyuki nhưng cô cứ ngỡ như lâu lắm rồi mới tới đây vậy. Nếu hôm đó, Miyuki không đưa cho Momomi xem tờ quảng cáo thì có lẽ ngày hôm nay cô đã không tới đây.

Momomi đã tra trước trên mạng xem có những nhà hàng nào bên trong khách sạn. Cô và Yayoi đã quyết định trưa nay sẽ ăn món Nhật. Hình như nhà hàng Nhật ở trên tầng bốn nên họ đi thang máy lên.

Trước nhà hàng có đặt sẵn thực đơn cho bữa trưa. Hai cô gái cùng nhìn qua thực đơn một lượt xem có giống với những gì mình đã xem trên mạng không rồi bước vào bên trong.

“Kính chào quý khách.” Người đàn ông mặc đồng phục màu đen đứng ở quầy tính tiền tiến về phía họ.

“Xin lỗi, vé này có dùng được không ạ?” Yayoi chìa hai tấm vé ra.

“Cho tôi mượn một chút có được không ạ?”

“Vâng.” Yayoi đáp và đưa tấm vé cho người đàn ông.

Người đàn ông nhìn qua rồi gật đầu.

“Vâng, đương nhiên là quý khách có thể sử dụng nó. Hôm nay sẽ có...” Đang nói rất trôi chảy thì người đàn ông bỗng ngừng lại. “Các em là...”

Momomi ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt người đang đứng đối diện cô. Cô cứ tưởng đó là người mình không hề quen biết nào ngờ, hình như cô đã từng gặp anh ta ở đâu đó.

“A”. Yayoi thốt lên. “Anh Hida có phải không?”

“Vâng.” Người đàn ông mỉm cười, gật đầu.

“Cô Yamamoto và cô Hino phải không ạ? Hôm đó tôi rất lấy làm xin lỗi.” Hida cúi đầu.

Momomi im bặt. Đúng là Hida đang đứng ngay trước mặt cô. Nhưng anh như một con người khác hẳn với lần cô gặp trước đó. Cô không thể nghĩ đó là do bộ đồng phục vest màu đen và kiểu tóc được chải gọn đã làm thay đổi diện mạo của anh.

“Tấm vé này là của Mizuki đưa cho hai em phải không?” Hida hỏi. Phong thái rất nhẹ nhàng nhưng từng lời nói đều dõng dạc. Khác hẳn Hida lúc trước.

“Vâng ạ.” Yayoi đáp lại bằng tông giọng cao vút.

“Chào mừng hai em đã đến đây. Cho phép anh được đưa hai em tới chỗ ngồi. Mời hai em.” Mặt Hida hơi cúi xuống, còn tay phải anh chỉ

về chiếc bàn nằm ở bên trong. Cử chỉ đơn giản thế thôi nhưng lại toát lên vẻ thanh lịch, nhã nhặn.

Được Hida hướng dẫn, hai cô gái đã ngồi vào bàn.

"Đây là thực đơn cho bữa trưa. Hai em có muốn dùng đồ uống trước không?" Hida nói và hơi cúi người xuống. Rồi anh hạ giọng, nói tiếp: "Nếu được thì cho phép anh mời hai em ly Champagne. Nhưng nếu hai em không uống được cồn, anh sẽ mời đồ uống khác."

Yayoi đánh mắt sang nhìn Momomi như muốn hỏi "Cậu nghĩ sao?" Momomi thay vì đáp "Cũng được" thì cô chỉ gật đầu.

"Vậy cho chúng em Champagne đi ạ." Yayoi trả lời.

"Anh hiểu rồi." Hida cúi đầu đáp lại và rời đi.

Momomi không tài nào rời mắt khỏi những bước đi thoăn thoắt của Hida. Cô không thể hình dung ra cái người trượt ván vô cảm, vụng về đó với con người này lại là một.

"Momo ơi." Yayoi gọi cô, "Bất ngờ quá nhỉ?"

"Ừ." Momomi gật đầu. "Tớ thấy giật cả mình."

"Nếu thay đổi thì sẽ khác mà nhỉ?"

"Đúng thật." Momomi lại đảo mắt tìm bóng dáng Hida.

Cô nhớ đến cụm từ "ảo thuật gia trượt tuyết". Cũng có trường hợp nhân vật cô gặp ở khu nghỉ dưỡng trượt tuyết, ngoài đời còn đẹp gấp vạn lần là trường hợp này đây. Thông thường ta sẽ bị làm cho mờ mắt bởi những lý do như không nhìn rõ khuôn mặt do bị kính che đi mất, hay bị những bộ đồ quá khổ đánh lừa, hoặc là tài nghệ trượt tuyết quá điêu luyện. Cũng có khi trái tim còn bị rung động khi được ai đó giúp đỡ, được ai đó trò chuyện một cách thân mật.

Nhưng Hida thì hoàn toàn ngược lại. Anh là một người sở hữu cá tính đặc biệt hiếm hoi khi tới khu nghỉ dưỡng trượt tuyết mà sức hút bị giảm đi hẳn một nửa. Chắc phải nói là ảo thuật gia trượt tuyết đảo ngược mới đúng.

"Momo ơi, Momo..." Yayoi lại khẽ gọi. "Mắt cậu hình trái tim rồi đấy."

"Hả?" Momomi nín thở, cố gắng kìm nén cảm xúc.

Hida đã quay trở lại. Anh đặt hai chiếc ly ở trước mặt hai cô gái và bắt đầu rót Champagne vào ly trông thật điêu luyện. Momomi không nhìn được khuôn mặt của anh.

Cô vừa ngắm nhìn đám bọt li ti đang nhảy múa trong chiếc ly, vừa có dự cảm về một thứ gì đó sắp bắt đầu.

Gia đình trượt tuyết

[1]

Ra khỏi đường cao tốc, chiếc xe lại đi vào đoạn đường bình thường. Sau khi xe chạy được ba mươi phút thì tuyết rơi mỗi lúc một mạnh hơn. Đã bước sang tháng Ba nhưng lại đúng thời điểm tuyết rơi dày và kéo dài nên phải cẩn thận đề phòng nguy hiểm. Tsukimura Haruki giảm tốc độ và thận trọng điều khiển vô lăng. Xe ủi tuyết đang chạy ở phía trước. Anh kiểm tra xem có xe nào đi ngược chiều không và tính toán thời điểm thích hợp để vượt lên trước xe ủi tuyết. Mặc dù lốp xe ít nhiều có rãnh chống trơn trượt nhưng cũng không thể vội vã được.

"Ôi..." Ông Tsuchiya Tetsuro đang ngồi ở ghế sau thốt lên.

"Giỏi quá. Đúng là sinh ra và lớn lên ở xứ tuyết có khác, con đã quá quen với việc lái xe dưới trời tuyết thế này rồi nhỉ."

"Không được như bố nghĩ đâu ạ."

Đúng là Tsukimura sinh ra ở Fukushima, khu vực tuyết rơi nhiều và có nhiều núi tuyết thật, nhưng nơi anh sống lại là vùng đồng bằng nên gọi anh là đứa con của xứ tuyết thì cũng không hẳn đã đúng. Nhưng anh giữ im lặng về chuyện đó. Bởi anh quen với việc lái xe trên đường tuyết là vì một lý do khác. Lý do anh không thể nói ra.

"Nhưng kể ra con cũng thuộc dạng hiếm đấy nhỉ, vì con gần như chưa đi trượt tuyết bao giờ. Ta nghe nói là những đứa trẻ được sinh ra ở xứ tuyết sẽ được học trượt tuyết trong các giờ học thể dục ở trường mà." Ông Tetsuro nói bằng giọng điệu chưa hết hồ nghi.

"Bố lại nói chuyện đó à? Không phải anh Haruki đã giải thích rất nhiều lần rồi sao ạ? Bố định hỏi tới khi nào mới chịu thôi đây?" Maho đang ngồi ở ghế phụ cạnh Tsukimura bắt đầu khó chịu. "Em xin lỗi nhé, anh Haruki. Anh không cần trả lời đâu. Anh cứ tập trung lái xe đi."

"Với anh thì không thành vấn đề. Con nhớ là trước đây con cũng từng nói rồi đấy. Đó là vì gần trường con học không có bãi trượt tuyết nào cả nên con đã không có cơ hội trượt tuyết..."

"Vậy sao? Phí quá nhỉ. Nếu là ta thì hễ cuối tuần ta sẽ phóng xe ô tô tới đó cũng nên."

"Tiếc là lúc có bằng lái xe thì con lại chuyển lên Tokyo mất rồi."

"Tức là con chỉ lái xe trên đường tuyết khi nào về quê thôi nhỉ."

"À, có thể nói là như thế ạ."

"Ngày trước, khi ta nói chuyện với ông bà thông gia, họ cũng phàn nàn rằng con trai họ từ xưa đã hiếm khi về nhà. Chắc một năm được

một lần. Về ít như vậy mà lái xe giỏi thế.”

“Vâng. Thì tại vì có thời điểm con toàn bị bố mẹ sai đi mua đồ nên cũng quen.”

Tsukimura bắt đầu thấy bí khi phải giải thích. Anh thầm cầu mong cho ông Tetsuro sớm chuyển sang một chủ đề khác.

“Hừm.” Ông Tetsuro hừ mũi.

“Vì con sinh ra ở xứ tuyết nên ta đoán con biết nhiều về tuyết lắm đây. Chắc chắn là có ít nhiều kinh nghiệm, kiến thức khi chạy xe trên tuyết, ừ, chắc là thế rồi.” Ông Tetsuro tự thuyết phục bản thân.

Tsukimura ậm ừ cho qua. Nếu câu chuyện này cứ tiếp tục thì sẽ rất phiền nên anh quyết định im lặng.

“Nhưng nhờ có Haruki lái xe nên sắp tới ông sẽ được nhàn đi bao nhiêu.” Một người khác ngồi ở ghế sau lên tiếng. Người đó chính là bà Sayuri, mẹ vợ của Tsukimura.

“À, phải rồi. Con đỡ cho ta bao nhiêu. Trước đây ta có chạy xe bốn đến năm giờ đồng hồ cũng không hề hấn gì. Nhưng đúng là không thắng lại được tuổi tác. Càng già lại càng thấy mệt.”

“Mới năm ngoái hai ta còn lái xe đi tới khu trượt tuyết, vậy mà năm sau đã tính tới chuyện phải di chuyển bằng tàu siêu tốc rồi.”

“Phải rồi. Nhưng chỉ có hai người thì đã không phải bàn, đằng này bốn người cùng đi lại là chuyện khác. Bốn người cùng đi tàu siêu tốc quả nhiên là hoang phí mà. Nhưng mà đã đi trượt tuyết thì phải cả gia đình cùng leo lên ô tô và đi mới vui. Hơn thế nữa, điều tuyệt nhất là tự lái xe ô tô vừa rẻ lại không phải đổi tuyến. Chính vì vậy nên gia đình ta cứ mỗi lần mua ô tô mới là kiểu gì cũng vẫn chọn xe bốn chỗ ngồi. Thật sự có con nên ta đỡ vất vả. Haruki tuy bị ép phải lái xe nhưng cũng có khi lại là sự phiền phức có lợi cho con đấy.”

“Không, con không nghĩ thế đâu. Con rất vui nếu đỡ đần được cho bố mà.”

“Cũng có thể coi là sự hậu tạ đi. Con sẽ không phải lo lắng đến chuyện trượt tuyết đâu. Ta sẽ dạy cho con từ A đến Z, tới nơi tới chốn. Sẽ ổn thôi. Trông ta thế này thôi chứ ta tự tin có thể dạy trượt tuyết cho con được. Ta đã dạy cho vài người thi đỗ được chứng chỉ rồi cơ đấy.”

“Bố tuyệt vời quá. Vậy nhờ bố ạ.” Tsukimura phải điều chỉnh giọng sao cho trầm bổng đúng chỗ để lời anh vừa nói nghe không bị vô cảm.

“Nhưng mà...” Ông Tetsuro buồn bã than thở: “Cái khu suối nước nóng Satozawa ấy...”

“Ông lại nói nữa rồi. Sao ông dai như đỉa thế nhỉ...” Bà Sayuri nói nghe có vẻ khó chịu. “Ông cứ ngoan ngoãn từ bỏ nó đi thì có làm sao? Không thuê được nhà trọ thì đành phải chịu vậy.”

“Ưm. Tôi đâu có nghĩ mùa này lại khó đặt phòng như thế. Lẽ ra tôi nên đặt sớm mới phải. Chán ghê.”

“Khu Satozawa cũng được mà. Đó không phải là khu trượt tuyết thú vị sao?”

“Cái đó tôi biết chứ. Từ xưa, cách đây lâu lắm rồi, tôi từng đến đó một lần. Chỗ đó vừa rộng, địa hình phong phú, chất lượng tuyết cũng tốt nữa. Chỉ có điều...”

Ông Tetsuro trông không được vui là bởi vì nơi ông muốn đi là một khu trượt tuyết khác. Ở đó có sự khác biệt khá lớn mà khu Satozawa họ sắp tới đây không hề có.

Điểm khác biệt ấy chính là khu nghỉ dưỡng chỉ dành riêng cho những người tới trượt tuyết, còn người trượt ván trên tuyết tuyệt đối không được phép vào.

“Bố mà cứ nói kiểu như thế thì đến một lúc nào đó bố không còn được đi trượt tuyết nữa đâu.” Maho nói một cách lạnh lùng không thương tiếc. “Thôi bố chấp nhận đi.”

Ông Tetsuro tặc lưỡi thật to.

“Nhưng mọi người không thấy kỳ cục à? Nói là khu trượt tuyết thì đương nhiên phải ưu tiên trượt tuyết chứ. Trang thiết bị được lắp đặt cũng vốn là để người chơi được thỏa sức trượt tuyết mà. Ấy vậy mà có một đám dở hơi cứ tự ý xông vào. Cứ nói là khó quản lý nhưng mấy người làm kinh doanh cũng phải có lòng tự trọng một chút chứ. Chí ít phải chia ra thành các khu riêng biệt. Cái đám kia có biết chúng đã gây phiền toái cho biết bao người tới để trượt tuyết hay không?”

“Lại bắt đầu rồi đấy.” Maho lầm bầm chán nản.

“Maho cũng có lần bị chúng va vào người còn gì?”

“Bố lại nhai đi nhai lại chuyện cũ đấy... Lần đó là tại con sai mà. Con trượt sau bọn họ đấy chứ.”

“Không. Sao có chuyện đó được. Con trượt đúng phần đường của mình mà. Nhưng nó lại muốn cắt ngang phía trước. Bố quan sát từ đầu tới cuối mà.”

“Thì cũng đành phải chịu thôi. Lúc quay ngược về để rẽ sẽ khó quan sát được phía sau. Chính con mới sai khi không thể lường trước được tình hình.”

“Lường trước ư? Tại sao ta lại phải để ý đến chuyện đó mà không phải là nó?”

“Thì chính bố cũng đã từng nói phải chú ý những người xung quanh khi ở bãi trượt tuyết còn gì.”

“Đấy là ta nói trường hợp những người khác là người đến trượt tuyết chứ ai bảo con phải chú ý đến mấy người trượt ván đâu.”

“Bố nói gì? Như thế có hơi thái quá không?”

“Maho, có phải con đang bao che cho mấy đứa trượt ván không vậy? Thế là thế nào? Có khi nào con lại đang muốn trượt ván không?”

“Con không nghĩ như thế...” Maho hạ giọng đáp lại.

“Sao mà ấp úng vậy? Nhưng ta nói trước cho con biết, kể cả có kết hôn rồi cũng không có nghĩa là con có quyền vứt bỏ gia phong nhà Tsuchiya đi đâu đấy.”

“Gia phong á? Bố có nói quá không đấy? Là bố tự mình quy định ra mấy thứ đó đấy chứ.”

“Quyết định nền nếp gia phong là nhiệm vụ của người trụ cột trong gia đình. Người nhà Tsuchiya sẽ chơi trượt tuyết. Tuyệt đối không chơi trượt ván. Con đừng có quên đấy.”

“Vâng, vâng. Con biết rồi.”

“Trả lời kiểu gì thế? Có thật là con hiểu rồi không? Haruki, con nhớ quan sát cho kỹ vào nhé. Con bé này cứ sểnh ra một cái là lại làm mấy chuyện kỳ cục. Nó mà nói muốn trượt ván thì con tuyệt đối phải ngăn cản đấy.”

“Con cũng không rõ lắm.” Tsukimura liếm môi, cẩn trọng nói. “Trượt ván không tốt à bố?”

“Không phải là không tốt. Mà là cực xấu. Chỉ toàn gây ra những chuyện xấu mà thôi.”

“Nhưng nó là một trong những môn thể thao thi đấu ở Olympic mà bố?”

“Cũng không được.” Ông Tetsuro khổ sở giải thích. “Ai lại công nhận nó như một môn thể thao chứ? Cả cái trò trượt ván trong ống cũng không hơn gì mấy trò nhào lộn. Cho bọn chúng đi theo mấy gánh xiếc thì còn được.”

Tsukimura đã định nói với bố vợ rằng gần đây còn có cả môn trượt ván tuyết trong ống nữa, nhưng anh đã kìm lại.

“Có thể Haruki không biết, chứ con mà nhìn thấy bộ đồ chúng nó mặc thì con sẽ chán hẳn cho xem. Trông như một đám ngớ ngẩn vậy. Bố nói trước. Sau này nếu các con có con, bố không bảo là phải cho nó học trượt tuyết. Việc đó để bọn con tự quyết định. Nhưng không được cho cháu ta chơi trượt ván đâu đấy. Riêng việc này các con chớ có quên.”

“Con nhớ rồi ạ”. Tsukimura đáp, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Anh đã nhìn thấy biển thông báo “khu suối nước nóng Satozawa”. Đó là khu trượt tuyết yêu thích của anh. Tháng trước, anh cũng vừa cùng những người bạn trong công ty tới đây.

Chỉ có điều, anh tới để chơi trượt ván trên tuyết.

[2]

Tsukimura và Maho đang làm việc ở một khách sạn trong thành phố, tức họ là đồng nghiệp của nhau. Sau khi hẹn hò được nửa năm thì họ quyết định đi đến hôn nhân.

Nhà bố mẹ của Maho ở vùng Fujisawa thuộc tỉnh Kanagawa. Trước khi Tsukimura tới ra mắt gia đình Maho vào lần đầu tiên, anh đã được cô kể cho nghe một chuyện quan trọng. Nếu như bình thường, Maho vốn là một cô gái luôn tươi vui, rạng rỡ và hay bị bạn bè nói là vô tư quá mức thì hôm nay, nét mặt của Maho lại tỏ ra vô cùng nghiêm trọng khiến cho Tsukimura không khỏi cảm thấy bất an.

Chuyện quan trọng mà Maho nói đến có liên quan tới bố của cô.

Ông là người yêu thích trượt tuyết đến mức trong một mùa ông phải đi tới những khu trượt tuyết không dưới mười lần. Từ hồi Maho còn nhỏ, việc cả gia đình cô cùng nhau đi trượt tuyết suốt từ mùa đông sang mùa xuân đã trở thành thông lệ. Vậy có nghĩa là gia đình Tsuchiya là gia đình trượt tuyết.

Nghe chuyện, Tsukimura hơi ngạc nhiên đôi chút. Anh đã từng được biết rằng Maho có kinh nghiệm trượt tuyết nhưng anh không thể ngờ gia đình cô lại đặc biệt như thế. Anh cũng nhiều lần đi tới khu trượt tuyết cùng với Maho nhưng cả hai đều trượt ván. Thú thực là Maho trượt không giỏi lắm.

“Thực ra, em trượt tuyết không đến nỗi nào đâu.” Maho nói. Từ hồi nhỏ, nhờ được bố huấn luyện nên cô ấy có thể trượt ở bất cứ địa hình nào mà không gặp khó khăn gì. Chỉ có điều, bạn bè cùng trang lứa lại toàn là người thích trượt ván nên cô cũng chuyển hướng theo.

“Nhưng mà...” Maho thì thầm. “Anh nhớ giữ bí mật với bố chuyện em chơi trượt ván nhé.”

Bởi vì bố Maho là người căm ghét trượt ván. Nếu ai nhắc tới chủ đề trượt ván là y như rằng ông nói xấu không ngừng. Trên vô tuyến mà chiếu chương trình về trượt ván thì ngay lập tức ông đổi kênh.

Vì vậy, Maho đã khuyên Tsukimura trước mắt nên giấu kín về sở thích chơi trượt ván của anh.

“Em không bảo anh không được chơi trượt ván. Anh chỉ cần không kể ra là anh đang chơi trượt ván thôi. Vì chúng ta không sống cùng bố mẹ nên cũng không lo chuyện bị bại lộ. Nếu ta làm được như vậy thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì hết.”

Tsukimura có thể hiểu được điều Maho muốn nói. Anh chỉ thấy khá là căng thẳng khi gặp bố vợ tương lai của mình. Cũng không cần thiết phải tiết lộ những chuyện có thể khiến cho bố Maho không vui.

Chẳng bao lâu, Tsukimura đã được ra mắt bố mẹ của Maho. Đúng như những gì anh nghe từ cô thì ông Tetsuro là một người có vẻ rất ngoan cố, nhưng may mắn cho Tsukimura là ông lại thích anh. Khi

biết anh sinh ra ở tỉnh Fukushima, ông đã rất hào hứng. Ông nêu ra tên của mấy khu trượt tuyết như núi Bandai hay Aizu và hỏi xem anh đã từng đến đó hay chưa.

Tsukimura đã từng tới đó rồi. Và đương nhiên anh tới để trượt ván. Nhưng anh lại phải trả lời rằng "cháu chưa đến bao giờ".

"Phí quá!" Ông Tetsuro cau mày. "Cậu không trượt tuyết à?"

"Cháu gần như chưa chơi bao giờ." Tsukimura đáp. Mà thực tế đúng là như vậy. Và rồi ông Tsukimura lại hỏi.

"Tôi nghĩ chắc cậu đã nghe Maho kể rồi. Gia đình tôi cả nhà đều trượt tuyết. Từ xưa, đã thành thông lệ, một năm gia đình chúng tôi sẽ cùng nhau đi trượt tuyết vài lần. Cậu cũng thử đến xem sao."

"Cháu chơi thể thao tệ lắm nên chắc là thôi ạ..." Tsukimura đáp. Lẽ ra sẽ tốt hơn nếu anh từ chối thẳng. Nhưng người đang nói chuyện với anh lại là bố vợ tương lai. Nếu ăn nói không khéo sẽ hỏng hết nên anh lại lỡ miệng nói rằng "Vâng, nếu có cơ hội nhất định cháu sẽ tham gia."

Phải hơn một năm sau, anh mới bắt đầu thấy ân hận vì câu nói đó. Bốn tháng sau khi anh và Maho làm đám cưới, trong bữa tối, Maho nói với anh rằng: "Có chuyện không hay rồi."

"Hồi đó, khi nghe anh Haruki nói như vậy, bố em cứ tưởng thật. Và ông nói với em rằng ta chuẩn bị đi du lịch trượt tuyết cả gia đình thôi. Ông bảo em hỏi về lịch làm việc của anh để ông lên kế hoạch đấy."

Tsukimura sửng sốt. Đúng là mọi chuyện đã trở nên phiền phức hơn. Nhưng Tsukimura cũng chỉ còn nước chắp hai tay lại trước ngực và nói "anh xin lỗi nhé" với Maho. Tự làm thì phải tự chịu thôi.

"Đành vậy chứ biết làm thế nào. Anh sẽ đi với bố duy nhất lần này thôi, rồi sẽ lấy lý do là anh trượt dở tệ để lần sau bố tha cho chúng ta."

"Vâng. Như thế cũng được. Nhưng, em muốn nhờ anh thêm chuyện này nữa."

"Liệu anh có thể lái xe từ nhà tới khu trượt tuyết được không?" Maho nói. Từ trước tới giờ ông Tetsuro vẫn là người lái xe, nhưng do đã có tuổi nên cũng đã đến lúc cả nhà phải lo lắng cho ông rồi. Đấy là bà Sayuri đã nói như thế.

"Nếu chỉ chuyện đó thôi thì không thành vấn đề. Anh cũng lái xe quen rồi mà."

Tsukimura vẫn thường lái xe khi cùng Maho đi trượt ván.

"Chỉ có điều... ngay cả chuyện đó anh cũng phải giấu nhẹm đi ư?" Tsukimura thở dài.

[3]

“Chú ý tầm mắt vào. Không được nhìn xuống dưới. Nhìn ra xa, nhìn ra xa.”

Tiếng của ông Tetsuro quát lên vang cả một góc trời. Tsukimura định làm theo những gì bố vợ nói thì đột nhiên phần thân trên của anh mất thăng bằng. Chính anh cũng biết trọng tâm mình bị dồn ra phía sau. Tấm ván trượt dưới chân lao đi phía trước, bỏ mình anh ở lại.

“Ôi trời ơi, thôi xong rồi.”

Tsukimura định đứng dậy thì đã quá muộn. Anh ngã dập mông xuống. Không may cho anh là chỗ đó lại đang đóng băng nên hơi cứng. Xương cụt anh bị đập mạnh gây ra một cơn đau như trời giáng từ mông buốt lên tận đỉnh đầu.

“Điên quá đi mất! Chuyện quái quỷ gì thế này?” Tsukimura nghiến răng. Bất giác anh thốt lên mấy lời cằn nhằn.

Ông Tetsuro chống hai gậy xuống tuyết để trèo lên rồi trượt gần về phía Tsukimura.

“Không được rồi. Đúng là con đã nhìn xuống dưới chân. Phải nhìn về phía trước. Dù bố nói là phải đẩy cao tầm nhìn thì con cũng không được thay đổi tư thế chứ. Con vẫn phải duy trì tư thế hướng cơ thể về phía trước. Chỉ có tầm nhìn là nâng cao lên thôi. Nếu không làm được điều đó thì người con sẽ bị đổ ra phía sau và không kiểm soát được ván trượt.”

“Vâng, con biết chứ.” Tsukimura đáp. Không phải là trả lời cho qua chuyện mà sự thực là anh hiểu rất rõ bởi vì nguyên lý của trượt tuyết hoàn toàn giống với trượt ván.

“Mặc dù hiểu rất rõ đấy nhưng khó có thể thực hiện tốt được. Đấy mới gọi là trượt tuyết.”

Chính xác. Tsukimura thầm nghĩ. Hồi anh mới bắt đầu chơi trượt ván cũng như vậy.

“Bố ơi...” Tsukimura rụt rè hỏi.

“Con nghĩ là vẫn còn quá sớm để tập trượt tuyết bằng hai chân. Con đang định học phanh và rẽ để trượt xuống dốc cho quen với ván trượt một chút đã.”

Nếu là phanh và rẽ thì chắc Tsukimura có thể trượt được ít nhiều.

“Con nói cái gì thế?” Ông Tetsuro bực dọc nói, tay cầm gậy chọc vào tuyết nghe xọc, xọc. “Cứ như thế thì mãi mãi con chỉ biết phanh với rẽ không thôi. Nếu còn là trẻ con thì không nói. Đằng này đã là người lớn rồi thì phải liều mình, không ngại thử thách mới được. Nào, lại một lần nữa đi.”

“Hả?” Tsukimura rụt cổ. Nói rồi anh bắt đầu trượt cà nhắc.

“Con trượt cái kiểu gì vậy? Lưng sao lại cong vẹo lên thế kia?” Tiếng ông Tetsuro quát tháo ầm ĩ ở phía sau. “Đấy, rẽ ở chỗ đó. Rẽ đi. Cố gắng đẩy người về phía trước. Phía trước cơ mà.”

Tsukimura cố gắng chuyển trọng tâm về phía trước. Nhưng anh không tài nào làm được. Anh biết rõ rằng khi đầu ván trượt hướng xuống phía dưới mặt dốc thì trọng tâm của anh lại bị dồn về phía sau. Nếu hấp tấp vội vàng sẽ không thể kiểm soát được ván trượt.

Tiếng hét của ông Tetsuro vang lên bên tai nhưng Tsukimura không thể nghe được ông đang nói gì. Trong lúc đang luống cuống thì anh lại ngã thêm cú nữa.

“A...a...” Tsukimura kêu lên bất lực. Lần này thì anh không còn sức để đứng dậy ngay.

Anh cứ ngồi bệt xuống như vậy và nhìn ra xung quanh. Những tay trượt ván đang trượt trên lớp tuyết chưa phủ dày lắm. Những bông tuyết bắn lên tung tóe và trông bọn họ có vẻ rất thích thú. Chắc chắn là họ đang hú hét lên.

Một người nào đó đang trượt về phía Tsukimura và dừng lại bên cạnh anh. Anh tưởng đó là ông Tetsuro nhưng không phải. Thì ra người mặc bộ đồ trượt tuyết màu vàng chính là Maho.

“Haruki, anh ổn chứ?” Maho có vẻ lo lắng nhìn vào gương mặt Tsukimura.

“Anh không sao.” Tsukimura vịn lấy tay Maho đứng dậy. “Bố đâu rồi?”

“Em bảo với bố là cho anh nghỉ một lúc nên bố đã vào nhà hàng trước rồi.”

“Vậy à? May quá.”

“Xin lỗi anh nhé. Em đã bắt anh phải tham gia chuyến đi dở hơi này.”

“Anh không nghĩ dở hơi gì cả. Nhưng mà trượt tuyết khó thật.”

“Em lại nghĩ trượt ván khó hơn.”

“Mới bắt đầu thì cái gì cũng khó nhỉ.” Tsukimura lại nhìn ra xa. Một vài người đang chơi trượt ván. “Ôi, anh muốn trượt ván trên tuyết bột cơ.”

“Em biết là anh khổ lắm, nhưng chịu khó một chút đi.”

“Ừ, anh biết mà.”

Maho bắt đầu trượt đi trước còn Tsukimura bám theo sau. Đúng là Maho trượt tuyết rất cừ, khiến cho người mới chỉ biết phanh và trượt dốc như Tsukimura khó lòng theo kịp.

[4]

Vì hôm nay là ngày nghỉ nên khi Maho và Tsukimura vào bên trong nhà hàng thì thấy đã chật cứng. Những chiếc bàn dài xếp thành một dãy nhưng không còn chỗ nào rộng rãi cả. May mắn là ông Tetsuro và bà Sayuri đã ở đó và giữ chỗ cho họ.

"Bố mẹ đợi bọn con có lâu không ạ?" Tsukimura vừa cởi mũ bảo hiểm vừa xin lỗi. Mặt anh đẫm mồ hôi.

"Ha ha ha!" Ông Tetsuro cười sảng khoái. "Trông con có vẻ mệt lắm rồi ấy nhỉ?"

"Vâng. Con đau như cả người rồi."

"Ừ thì, ai lúc đầu cũng thế mà." Nói rồi ông Tetsuro liếc sang bàn bên cạnh. Ông nhăn mặt và một rãnh sâu hằn lên giữa trán. "Này, những đồ này là của mấy người đấy à? Bày cả ra như thế này thì người khác ngồi làm sao được? Để nó ở bàn mình thôi chứ." Ông nói với mấy người trẻ đang ngồi cười nói bên cạnh.

Trên bàn là găng tay và kính bảo vệ. Mấy cô cậu thanh niên rụt cổ lại, vội vàng nói "Cháu xin lỗi!" rồi thu chúng về. Chắc họ cũng chỉ mười mấy hai mươi tuổi. Thể nào họ cũng nghĩ là "ông già lắm điều" cho xem.

Ông Tetsuro nhìn xuống chân những người trẻ tuổi và trề môi ra.

"Quả nhiên là mấy đứa chơi trượt ván." Ông hạ giọng thì thầm. "Đám này chẳng biết phép tắc gì cả."

Tsukimura không nói gì, anh chỉ lắc đầu. Đúng là đám thanh niên bên cạnh không để ý mấy đến xung quanh thật, nhưng nó chẳng liên quan gì đến trượt ván cả. Là tại tính người thôi. Ngay lúc này thì, trong số những người trượt tuyết ở đây, cũng có rất nhiều người đang chiếm cả một cái bàn chỉ để đồ của riêng mình. Nhưng nếu Tsukimura nói ra thì lại chỉ khiến ông Tetsuro khó chịu nên anh lại thôi.

"Haruki, con nhìn đi. Bộ dạng như thế kia kìa." Ông Tetsuro tru môi nói.

Tsukimura nhìn ra hướng bố vợ chỉ. Đó là lúc hai người trượt ván bước vào trong cửa hàng.

"Có gì không ổn ạ?" Tsukimura hỏi.

Ông Tetsuro nheo mày có vẻ khó chịu.

"Nhìn cho kỹ đi. Quần sao lại trễ thế kia nhỉ? Rộng thùng thình như thế mà vẫn đi được thì kể cũng tài."

"Ha ha ha!" Tsukimura đồng tình với bố vợ. Hình như ông không vừa ý với kiểu quần trễ, đặc trưng của quần áo trượt ván.

"Cũng được mà bố." Maho nói. "Đó là thời trang mà."

"Thời trang cái gì? Lôi thôi thì có. Cho bố được nói thì đó đúng là

kiểu ăn mặc của mấy thành phần bất hảo mà." Ông Tetsuro nhăn nhó.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trông đứng đắn tay cầm mũ bảo hiểm và lon cà phê bước đến bên cạnh ông Tetsuro và hỏi "Xin lỗi, chỗ này còn trống chứ ạ?"

"Ừ, còn trống đấy." Nói rồi ông liếc nhìn xuống chân người đàn ông. Chắc là để xem xem anh ta là tay chơi trượt tuyết hay trượt ván.

Người đàn ông kéo ghế, vắt chiếc áo vào tựa ghế rồi ngồi xuống. Anh ta khoảng ba mươi lăm tuổi. Cách anh ta di chuyển khiến người ta không khỏi thắc mắc rằng có phải anh đang đi một đôi ủng trượt tuyết.

Anh ta giật nắp lon cà phê, uống liền một hơi trông rất ngon lành rồi hướng khuôn mặt góc cạnh vì bị cháy nắng sang phía gia đình Tsukimura. "Cả nhà đi trượt tuyết đấy ư?"

"Vâng. Anh nói là gia đình..." Tsukimura đáp.

"Chúng tôi là một gia đình đấy." Ông Tetsuro cười nhăn nhó. "Cậu ấy là chồng của con gái tôi. Vì nó chẳng mấy khi trượt tuyết và cũng bảo nếu có đi thì dẫn đi cùng nên tôi đã dẫn tới đây đấy. Ngày xưa chúng tôi từng là gia đình trượt tuyết." Ông giải thích với người đàn ông.

"Vậy ạ? Thực ra ban nãy cháu có nhìn từ xa. Cháu thấy kể cũng hơi lạ. Đúng là trông cả gia đình bác hình như đã quen trượt tuyết rồi, nhưng tự nhiên lại có lẫn một người mới chơi lần đầu nên... Như vậy là thắc mắc của cháu đã được sáng tỏ rồi." Người đàn ông cười. "Nhưng cháu thấy ghen tị với gia đình của bác lắm. Không phải từ giờ trở đi chuyến du lịch của cả gia đình sẽ trở nên thú vị hơn sao?"

"Tôi cũng kỳ vọng như vậy đấy. Nhưng anh con rể này cũng phải cố gắng nữa cơ. A ha ha." Ông Tetsuro cười phấn chấn. Hình như ông vui vì đã có người chơi trượt tuyết tiếp chuyện với mình.

"Cháu nghĩ sẽ trượt được thôi. Bởi vì có thầy giáo giỏi ở đây rồi mà." Nói rồi người đàn ông quay về phía ông Tetsuro. "Cháu đã xem bác trượt rồi. Kỹ thuật khá là điêu luyện. Có phải bác đã tham gia thi đấu chính thức ở đâu rồi không?"

"Ồ, không." Ông Tetsuro xua tay. "Tôi cũng từng mấy lần tham gia ở các giải đấu nhỏ, nhưng không phải là giải đấu trình độ cao gì hết. Với cả đó là chuyện của ngày xưa rồi. Bây giờ tôi chỉ muốn vui vẻ trong không gian của riêng mình thôi."

"Vậy ư? Nhìn bác trượt mà cháu cứ nghĩ chắc trước đây bác phải là vận động viên cơ đấy."

"Cảm ơn cậu. Thì đúng là hồi còn trẻ tôi cũng được học hành bài bản thật."

"Chắc là như thế rồi. Cháu nghĩ nếu không phải vậy thì bác không

thế trượt được như thế đâu."

"Ôi, cậu quá khen." Ông Tetsuro cười ngượng ngịu. Được khen cũng không hẳn là không tốt.

"Cậu đến có một mình thôi à?" Bà Sayuri đứng bên cạnh hỏi.

"Vâng ạ. Hôm nay cháu được nghỉ. Cháu nghĩ thỉnh thoảng mình cũng cần được vui chơi thảnh thơi một chút."

"Cậu được nghỉ à?" Ông Tetsuro hỏi.

"Bình thường thì cháu làm việc ở đây."

"Ồ." Ông Tetsuro mở to mắt ngạc nhiên. "Công việc của cậu là như thế nào?"

"Cháu là nhân viên tuần tra, cứu hộ." Người đàn ông khẽ đáp.

"Thảo nào, thảo nào..." Anh mắt ông Tetsuro đầy ngưỡng mộ. "Thế thì chắc cậu trượt tuyết cừ lắm nhỉ?"

"Không được như thế đâu ạ." Người đàn ông cười và lắc đầu. Hình như anh ta hơi xấu hổ. Gia đình bác có hay tới khu Satozawa không ạ?

"Tôi đã tới đây một lần từ lâu lắm rồi. Cho nên tôi có nhớ mấy cung đường ở đây đâu. Tôi không biết mình nên trượt ở chỗ nào. Tại vì chỗ này rộng quá."

Người đàn ông gật đầu.

"Nếu bác đồng ý thì để cháu hướng dẫn cho gia đình mình có được không ạ? Có mấy cung đường cháu rất muốn giới thiệu cho mọi người đấy. Cả những chỗ có cảnh đẹp nữa."

"Ồ." Ông Tetsuro mừng rỡ. "Có phiền cậu không?"

"Cái ông này!" Bà Sayuri nắm lấy khuỷu tay ông Tetsuro. "Ông đúng là mặt dày."

"Bác đừng bận tâm đến cháu. Cháu sẽ rất vui nếu được trượt cùng mọi người, còn hơn là phải trượt một mình. Đương nhiên nếu gia đình muốn trượt riêng thì cháu cũng không ép đâu ạ." Người đàn ông ôn tồn nói.

"Mọi người định thế nào?" Ông Tetsuro quay sang hỏi ý kiến mọi người.

"Con muốn được anh ấy hướng dẫn cho." Maho giơ tay phải lên đồng ý.

"Vậy à? Haruki thì sao?"

"Chỗ đó có phanh và rẽ được không anh?" Tsukimura hỏi người đàn ông.

"Nếu cậu đã phanh và rẽ được rồi thì trượt thoải mái."

Ông Tetsuro nhăn mặt, gãi đầu. "Ta chỉ cho trượt kiểu đó hôm nay thôi đấy nhé."

"Vậy ta quyết như thế nhé. Nhờ gia đình mà hôm nay cháu có một

ngày nghỉ thú vị.” Người đàn ông mỉm cười và nói.

Rồi họ cùng giới thiệu về nhau. Người đàn ông đó tên là Nezu.

[5]

Tsukimura nhìn thẳng về phía trước. Hai chân anh mở rộng, giẫm chặt lên ván. Anh vẫn đang hạn chế tốc độ nhưng vẫn đủ cảm nhận được rằng ván trượt đang lướt đi. Chất lượng của tuyết rất tốt, độ dốc cũng thích hợp, hơn thế nữa lại không có người. Cung đường đủ rộng để anh có thể trượt. Anh đã từng trượt ván ở đây rồi, tuy nhiên trượt tuyết lại mang đến cho anh cảm nhận hoàn toàn khác.

Người mới chỉ biết phanh và rẽ trên ván trượt như anh đã cảm thấy thú vị rồi thì chắc chắn những người có kỹ thuật điêu luyện như ông Tetsuro đang trượt ở phía trước đây còn cảm thấy tuyệt vời hơn nữa. Tsukimura thầm tưởng tượng trong đầu.

Anh loay hoay tìm cách trượt xuống thì thấy mọi người đang đợi mình ở giữa chừng.

“Haruki, con ổn chứ?” Ông Tetsuro hỏi.

“Vâng, kiểu gì cũng ổn mà bố. Cảm giác tuyệt lắm bố ạ.”

“Chỉ phanh với rẽ mà cũng tuyệt à? Để ta nói cho con nghe. Mất công tới đây rồi thì phải rưới thêm xốt mayonnaise mà ăn.” Sau khi ví von một cách kỳ cục, ông Tetsuro quay sang nhìn Nezu nói. “Nhưng tuyệt vời thật. Cảm ơn cậu đã hướng dẫn cho chúng tôi. Tôi nghĩ nếu để tự đi chắc chúng tôi không thể tìm được chỗ như thế này.”

“Bác nói thế cháu lại càng muốn giới thiệu nhiều hơn nữa cho gia đình mình.”

“Mà cậu trượt tuyết đẹp lắm. Ban nãy vì cậu khen nên tôi cũng có thể hiện một chút nhưng tôi thấy hối hận quá. Cậu mới chính là tay chơi chuyên nghiệp đó.”

“Không có chuyện đó đâu ạ.” Nezu xua tay. “Ngày trước cháu có làm việc cùng một nữ cảnh sát tuần tra ở đây. Cô ấy từng là thành viên trong đội trượt tuyết quốc gia thi đấu ở An-pơ. Nhìn cô ấy trượt mà cháu thấy muốn ghét chính bản thân mình kia đấy.”

“Có một người như vậy ở bên cạnh thì cũng có khi sẽ nghĩ như vậy thật. Nhưng những gì tôi thấy hôm nay thì trượt như cậu đã đủ chuyên nghiệp rồi.”

“Cháu cảm ơn bác. Bác Tsuchiya cũng không vừa đâu ạ.”

“Ấy, không không.”

“Chỉ có điều là...” Nezu hơi đổi giọng.

“Nói một cách tham lam thì cháu muốn dứt khoát hơn một chút. Có khoảnh khắc mép ván trượt không bám được vào bề mặt tuyết. Ngoài chuyện đó ra thì mọi thứ đều hoàn hảo. Nên cháu mới thấy hơi tiếc.”

Ông Tetsuro quay người lại.

“Quả nhiên là cậu cũng biết sao? Đúng vậy đấy. Đó là tật xấu mà tôi mãi không sửa được.” Ông Tetsuro ngậm ngùi nói.

“Theo cháu là do cách suy nghĩ chứ không phải tật gì đâu. Khi bác gập và duỗi chân ra, bác có nghĩ về việc phần thịt dưới bắp chân chạm vào giày không ạ?”

“Tôi có nghĩ như thế. Không được ư?”

“Cũng không có gì xấu nhưng cháu nghĩ bác cần thay đổi suy nghĩ để có thể tiếp nhận thêm một giai đoạn nữa trước khi trượt. Lúc đó bác có thể gập hai đầu gối lại được không?”

“Như thế này à?” Ông Tetsuro hạ thấp hông xuống.

“Bác giữ nguyên tư thế đó và thử tưởng tượng như mình đang ngâm trong nước đến dưới đầu gối xem.”

Nghe Nezu nói, ông Tetsuro há hốc miệng ngạc nhiên, “Ơ, nước ư?”

“Đúng vậy. Như thế thì mặt nước sẽ không tạo thành những gợn sóng. Có nghĩa là bác hình dung phần đang ngâm trong nước sẽ không thể cử động được. Bác thử thực hiện động tác đứng lên ngồi xuống nhưng chỉ cử động phần từ trên đầu gối trở lên xem thế nào.

“Ơ, có làm được như vậy không nhỉ?” Ông Tetsuro vừa nghi ngại vừa cử động cơ thể một cách cứng nhắc.

“Đúng rồi, đúng rồi.” Nezu nói.

“Bác cứ làm thế là được. Nếu trong lúc trượt tuyết mà bác thực hiện được điều đó thì cháu nghĩ sẽ cải thiện được đấy.”

“Đúng là tôi có cảm nhận được lực truyền tới bề mặt tuyết.”

“Vậy bác để tâm và thử trượt xem thế nào. Ban đầu có thể có gì đó hơi là lạ, tới lúc quen được rồi chắc chắn bác sẽ thấy được sự khác biệt.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ thử.”

Ông Tetsuro bắt đầu trượt. Ông cũng rẽ nhiều lần. Có thể thấy, tư thế của ông trở nên đẹp hơn trước. Có thể là do ông ý thức về những gì Nezu đã chỉ cho mình.

“Đúng đấy bác, cứ như thế.” Nezu nói lớn rồi đuổi theo sau ông Tetsuro.

Ông Tetsuro dừng lại ở giữa chừng. Mọi người cũng chạy lại, tập trung ở chỗ ông.

“Bác làm như lúc vừa nãy cháu thấy tốt rồi đấy.”

Nghe Nezu nói thế, ông Tetsuro gật đầu.

“Tôi đã hiểu ra rồi. Tôi đã có cảm giác phần sau của chân nhấn xuống bề mặt tuyết.”

“Chính là nó. Bác cứ tiếp tục tập luyện thì nhất định còn tốt hơn nữa.”

“Cảm ơn cậu. Nhờ cậu mà tôi học được nhiều thứ.”

“Tiếp theo chúng ta sẽ trượt liền một mạch đến chỗ trạm lên cáp treo cabin. Mọi người hãy theo cháu.” Nói rồi Nezu lướt đi. Đến cả Tsukimura cũng biết được đó là một tư thế trượt rất đẹp.

“Ôi, không ngờ là ngần này tuổi rồi mà tôi lại có thứ mới để học đấy. Đúng là môn trượt tuyết này càng học càng thấy kiến thức sâu rộng.” Ông Tetsuro phát biểu cảm tưởng của mình rồi cũng trượt đi. Tiếp theo là bà Sayuri.

Maho trước khi rời đi thì quay sang nói với Tsukimura: “Chắc bố vui lắm anh nhỉ?”

“Có vẻ như thế.”

Tsukimura trượt theo ngay sau Maho. Hình như Maho đang hạn chế tốc độ vì cô nghĩ cho Tsukimura. Vì Tsukimura từng nhiều lần trượt ván ở đây nên điều cô lo lắng không phải chuyện anh bị lạc đường, mà là sợ anh lại bị ngã.

Khi trượt được xuống dưới rồi thì cả năm người họ cùng lên cáp treo cabin.

“Kể ra thì khu trượt tuyết này đẹp thật.” Ông Tetsuro tháo kính và nhận xét.

“Ở đây vừa rộng rãi mà địa hình trượt tuyết cũng vô cùng phong phú. Nếu trượt ở đây thì có lẽ ai rồi cũng sẽ giỏi lên cho xem.”

“Cháu sẽ chuyển những lời này tới giám đốc của khu trượt tuyết.” Nezu cười đáp lại.

Bà Sayuri nhìn ra bên ngoài cửa sổ và bất chợt kêu “A!”

“Có chuyện gì vậy?” Ông Tetsuro hỏi.

“Ở chỗ như thế kia mà cũng có người kìa. Có được phép trượt ở đó không, cậu Nezu?” Bà chỉ tay xuống dưới.

Tsukimura vươn cổ ra nhìn theo phía tay bà Sayuri chỉ. Anh thấy lấp ló trong những bụi cây mọc san sát là bộ đồ màu sắc sặc sỡ. Hình như là của một người trượt ván.

Mặt Nezu tối sầm lại.

“Đó là khu vực cấm trượt tuyết đấy ạ. Khu đó nhiều người hay vào lắm. Bọn cháu mà phát hiện ra thì sẽ nhắc nhở họ, nhưng số lượng người vào đó chẳng hề giảm đi.”

“Lại mấy đứa trượt ván chứ gì? Bọn chúng chẳng biết cái gọi là luật lệ gì cả. Chỉ làm khổ người khác thôi.” Ông Tetsuro khó chịu nói.

“Không đâu ạ.” Nezu khẽ lắc đầu. “Đâu chỉ mỗi người chơi trượt ván không. Gần đây cũng có càng nhiều người trượt tuyết cũng vào đó.”

“Sao có chuyện đó được. Có nhưng rất ít thôi phải không?”

“Không hẳn như thế đâu bác. Hiện nay loại ván trượt dùng để

trượt ở những chỗ tuyết dày đang rất phổ biến. Chính vì vậy càng nhiều người đến đây vui chơi. Chính vì thế đã làm cho số người trượt tuyết ở bên ngoài cung đường được xây dựng sẵn ngày càng tăng."

"Thế thì... Không được rồi."

"Vâng. Về phía ban quản lý thì họ cũng đã tiếp nhận được tình huống này rồi. Mặc dù họ cũng đang cho mở rộng thêm những khu vực có thể trượt tuyết được nhưng đúng là có nhiều người không thể thắng nổi cái ham muốn được trượt tuyết ở những nơi không có bóng người. Tiện đây thì..." Nezu nói tiếp. "Bác Tsuchiya nghĩ thế nào về việc trượt ở khu tuyết dày? Trong số những người trượt tuyết, có nhiều người lớn tuổi không thích trượt ở chỗ đó lắm."

"Ồ không đâu." Ông Tetsuro ngồi thẳng dậy. "Nếu có thể trượt tuyết được thì bất kể đó là chỗ nào tôi vẫn thích. Tôi còn không ngại trượt ở những chỗ tuyết bị đóng băng hay địa hình mấp mô, chứ đừng nói là những nơi tuyết dày. Tôi thèm trượt ở chỗ đó lắm luôn ấy chứ. Tôi cũng không cần ván chuyên dụng đâu." Ông Tetsuro hừng hực khí thế.

"Thế thì tốt rồi. Thực ra có một chỗ này vừa rộng vừa rất nhiều tuyết bột. Nếu bác không từ chối thì cháu sẽ dẫn bác tới đó."

"Ồ, tôi hồi hộp quá, không biết nó là nơi như thế nào đây. Nhưng mà có người mới chơi nên..." Ông Tetsuro nhìn Tsukimura đầy lo lắng.

"Cũng có cung đường vòng nên không sao ạ. Ta có thể gặp lại nhau ở bên dưới."

"Thế thì tôi yên tâm rồi. Bột tuyết à... Hay đấy." Ông Tetsuro liếm môi.

Xuống khỏi cáp treo cabin, Nezu lại trượt trước dẫn đường. Tsukimura ban nãy chỉ biết phanh và rẽ cũng đã trở nên quen dần với trượt tuyết. Ngay lúc đó, anh nhận ra nơi mà Nezu đang hướng tới cũng chính là nơi anh và những người bạn trong đội trượt ván nhất định sẽ tới trượt. Đó là khu độc đáo, rất ít người vào.

Chính là chỗ mà Tsukimura nghĩ đến. Từ con đường rừng có một nhánh nhỏ. Mặc dù nó là cung đường được ghi trên bản đồ nhưng sau khi tuyết rơi, lối vào bị che khuất nên những ai không biết sẽ không tới đây trượt tuyết.

"Để cháu vào xem tình hình tuyết thế nào đã nhé." Nezu nói, rồi anh tháo ván trượt, đi bộ vào bên trong đám tuyết. Vì đi ủng nên anh di chuyển khá là khó khăn.

Sau khi nhìn vào phía dưới địa hình dốc, Nezu vòng hai tay lên đầu ra hiệu mọi thứ đều tốt đẹp và anh quay trở ra.

"Quá ổn. Không có ai tới trượt tuyết cả, cũng không có vết ván

trượt."

"Thế thì còn gì bằng." Ông Tetsuro nói.

"Bọn tôi làm gì bây giờ?" Bà Sayuri hỏi. "Tôi không trượt được ở khu vực tuyết dày đâu."

"Vậy bác hãy đi thẳng theo con đường rừng này đi ạ. Phía tay phải có một cung đường tuyết cứng. Nếu bác trượt xuống phía dưới sẽ gặp cháu và bác trai ở đó." Vừa nói, Nezu vừa định đeo ván trượt vào. Nhưng mãi mà anh không xỏ vào được, "Ơ, sao vậy nhỉ? A, có khi nào..." Anh nhìn vào đai của ván trượt và tặc lưỡi.

"Có chuyện gì sao?" Ông Tetsuro hỏi.

"Đai trượt tuyết của cháu cũ rồi nên thỉnh thoảng nó gặp sự cố. Tệ quá. Không có dụng cụ ở đây thì cháu không sửa được. Cháu sẽ gọi điện cho đội tuần tra và nhờ ai đó mang đến đây." Nezu xỏ tay vào túi áo.

Đúng lúc đó thì có vài người trượt ván đi tới.

"Ơ, có phải anh Nezu đấy không? Anh đang làm gì thế?" Một người trong số đó cất tiếng hỏi. Giọng nói có vẻ khá trẻ.

"Ồ, là các cậu đấy à? Tôi được nghỉ nên đang hướng dẫn những người này ở đây."

"Hưm, vậy à?" Người trẻ tuổi liếc sang gia đình Tsukimura. Ông Tetsuro thì nhìn đi chỗ khác.

"Các cậu định trượt xuống bên dưới đấy à?" Nezu hỏi đám thanh niên.

"Vâng ạ. Có chuyện gì không anh?"

"Xin lỗi, hôm nay các cậu trượt đường khác được không? Tôi muốn những vị khách này được tận hưởng tuyết bột."

"Cậu Nezu..." Ông Tetsuro xen vào. "Cậu không phải nghĩ cho tôi đâu."

"Không sao ạ. Mọi người đã tới tận đây rồi. Thế nào, được chứ? Bọn em lúc nào mà chẳng trượt được ở chỗ này."

"Em hiểu rồi. Nếu vậy em sẽ nhường cho anh. Phải ưu tiên khách ở bên ngoài trước. Được không các cậu?" Những người còn lại gật đầu khi nghe đội trưởng nói vậy.

"Trong số các cậu có ai đi giày cỡ hai bảy centimét không?"

"Có em." Một cậu thanh niên trẻ tuổi, cao lớn giơ tay.

"May quá. Thật ra là đai trượt tuyết của anh vừa mới bị hỏng một bên. Cậu đổi cho anh có được không? Anh sẽ trả cho cậu khi anh xuống phòng tuần tra."

"Được ạ. Giỏi như anh Nezu cũng không thể trượt tuyết bột bằng một chân được." Nói rồi cậu thanh niên thân hình cao lớn tháo đai rồi tháo cả giày ra.

“Ơ?” Ông Tetsuro nhìn Nezu. “Cậu đổi cả giày ư? Cậu sẽ trượt ván à?”

“Vâng ạ. Nói gì thì nói, đó mới là nghề chính của cháu.”

“Nghề chính ư?”

“Anh Nezu từng là vận động viên snowboard cross đấy bác. Mà còn là ứng cử viên đi thi Olympic cơ.” Một trong số những thanh niên nói. “Dù anh ấy chỉ dừng lại ở vị trí ứng cử viên thôi.”

“Ai bảo cậu kể mấy chuyện đó ra làm gì.” Nezu tháo giày trượt tuyết ra và bắt đầu xỏ vào giày trượt ván của cậu thanh niên có thân hình cao lớn.

Tsukimura quay sang thăm dò thái độ của ông Tetsuro. Anh thấy ông bố vợ đã sáu mươi sáu tuổi của anh sửng sốt không nói lên lời.

Khi Nezu xỏ vào đôi giày và cài đai trượt tuyết vào thì cậu thanh niên thân hình cao lớn cũng xong giai đoạn chuẩn bị. Tuy nhiên cậu ta chỉ lắp ván trượt tuyết vào chân bên phải. Một cậu thanh niên khác thì ôm chiếc ván còn lại.

“Thôi, gặp anh sau nhé, anh Nezu.” Cậu thanh niên thân hình cao lớn nói.

“Ừ, phiền cậu quá.”

Nhóm thanh niên trượt ra chỗ khác. Cậu thanh niên thân hình cao lớn chỉ trượt bằng một chân nhưng có vẻ cũng không gặp phải vấn đề gì. Nhìn dáng cậu ta có thể nhận ra ngay đó là người có trình độ cao.

“Tất cả bọn họ đều có bằng trượt tuyết cấp độ một đó bác.” Nezu nói với ông Tetsuro mà mặt cứ bình thản như không.

“Vậy... ư?” Ông Tetsuro ấp úng đáp lại.

“Mấy cậu đó cũng ngoan quá cậu Nezu nhỉ. Còn trẻ thế đã biết nhường cho khách.” Bà Sayuri cảm kích.

“Anh Haruki!” Maho gọi. “Mình cũng đi chứ? Ta sẽ trượt xuống dưới trước và xem bố trượt ở trên này.”

“A, cũng hay đấy. Vậy con xuống trước nhé.” Tsukimura nói với ông Tetsuro.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ căn thời điểm và xuống.”

Tsukimura cùng Maho và bà Sayuri trượt xuống phía dưới. Khi đi vào đoạn đường rừng thì ở bên trái hiện ra một cung đường trượt nên ba người họ rẽ vào đó. Đó là một cung đường khá dễ chịu với lớp tuyết cứng.

Khi vừa xuống được phía dưới, Tsukimura nhìn lên phần đường dốc bên tay trái. Cả một vùng tuyết bột rộng lớn bao phủ.

“Điên quá.” Tsukimura bất giác thốt lên. “Thèm trượt quá. Tuyết đẹp thế kia cơ mà!”

Hình như Maho đã nghe thấy, cô liếc sang nhìn mẹ và đưa tay trỏ lên miệng ra hiệu cho Tsukimura kiềm chế.

Một lúc sau thì bụi tuyết từ trên dốc bắt đầu rơi xuống. Người làm tung bay đám tuyết ấy là ông Tetsuro. Ông khoan khoái trượt trên lớp tuyết bột không có dấu vết của người đến trước. Vì đó là món khoái khẩu của ông nên kỹ thuật trượt tuyết cũng khỏi phải bàn.

Trong khi đó, Nezu cũng miệt mài trượt ván bám sát theo ông Tetsuro. Dáng trượt của anh làm người ta bị mê hoặc. Vừa có thần thái dũng mãnh vừa tạo cảm giác thăng bằng, ổn định đến mức đáng nể.

Ông Tetsuro tiến về phía Tsukimura và mọi người.

“Ông thấy thế nào?” Bà Sayuri hỏi.

“Ừ, tuyệt vời.” Nói rồi ông Tetsuro quay người lại.

Nezu trượt ván xuống chỗ ông rồi dừng lại. “Bác thấy thế nào ạ?” Anh tự tin hỏi ông Tetsuro.

“Trên cả tuyệt vời. Lâu lắm rồi tôi mới lại có được cảm xúc như thế này.”

“Đúng thế mà. Bác trượt thêm một hiệp nữa chứ ạ? Nếu đi lên bằng cáp treo ngoài trời sẽ lên nhanh thôi ạ.”

“Vậy ta trượt thêm một hiệp nữa chứ nhỉ?”

“Ta đi thôi bác.” Nói rồi Nezu lướt đi. Ông Tetsuro nhìn theo anh và nói.

“Đúng là cậu ta đang trượt ván rồi...”

“Thì họ đã nói nghề chính của anh ấy là trượt ván còn gì bố...”

Ông Tetsuro im lặng gật đầu khi Maho nói như vậy rồi ông cũng lướt đi. Nhìn từ đằng sau có thể thấy trông ông rất thư thái.

[6]

Bầu trời đêm đầy sao nhìn từ cửa sổ phòng trọ trong khu nghỉ dưỡng tuyệt đẹp. Có lẽ ngày mai trời sẽ nắng đây. Cũng sắp bước sang giữa tháng Ba. Và ở khu suối nước nóng Satozawa này thì không còn mấy đợt tuyết rơi nữa. Nghĩ như vậy nên Tsukimura lại càng thấy tiếc khi hôm nay anh đã không được trượt ván trên lớp tuyết bột.

"Nhưng..." đúng lúc anh đang nghĩ như vậy thì có tiếng động ở phía sau. Anh quay sang thì thấy cửa kéo mở ra, Maho trong bộ yukata[18] bước vào. Trông mặt cô rất hồng hào. Hình như cô vừa được thong thả ngâm mình trong suối nóng. "A, dễ chịu quá!" Cô ngồi quỳ trước chiếc bàn và lấy túi đồ trang điểm ra.

"Mẹ có hỏi em gì không?" Tsukimura quay sang Maho.

Maho vừa thoa nước hoa hồng lên mặt vừa cười rất tươi.

"Hình như bố sốc lắm. Mà cũng phải thôi. Tự nhiên bố lại thành ra thân thiết với người chơi trượt ván, lại còn được anh ấy chỉ cho cách trượt tuyết. Em nghĩ chắc bố bị tổn thương lòng tự trọng lắm. "

"Hẳn là thế rồi." Tsukimura ngồi xuống phía đối diện Maho.

"Nhờ thế mà chắc từ giờ trở đi bố sẽ không nói xấu trượt ván nữa. Đúng y như kế hoạch. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ quá anh nhỉ."

"Ừ, phải đấy."

"Sau đó chúng ta sẽ báo cho Hashimoto. Chiến dịch đã thành công và cảm ơn cô ấy." Maho vừa hát thầm vừa tiếp tục dưỡng da.

Hashimoto là một cô gái làm ở bộ phận ẩm thực trong khách sạn nơi Tsukimura và Maho đang làm việc. Vô tình họ có duyên với nhau và trở nên thân thiết. Tháng trước, Hashimoto cũng là một trong những thành viên cùng Tsukimura tới khu suối nước nóng Satozawa này.

Thực ra thì chuyến du lịch hôm đó đã có đôi chút sự cố. Vốn dĩ ban đầu, tiền bối của họ đã lên kế hoạch bất ngờ để định cầu hôn Hashimoto. Tsukimura và Maho cũng hợp tác giúp đỡ. Nhưng đột nhiên người yêu cũ của Hashimoto lại xuất hiện và cầu hôn cô ấy trước. Thật không thể ngờ là Hashimoto lại chấp nhận lời cầu hôn đó. Càng nhìn tiền bối, Tsukimura và Maho lại càng cảm thấy anh thật đáng thương khi lẽ ra người cầu hôn phải là anh.

Chuyện đó tạm gác lại. Người cần nhắc tới ở đây chính là nhân viên tuần tra, cứu hộ, người đã giúp đỡ anh chàng người yêu cũ của Hashimoto bằng cách chở anh ta trên chiếc xe trượt tuyết đi tìm Hashimoto. Hình như người yêu cũ của Hashimoto là khuôn mặt khá quen thuộc ở khu trượt tuyết Satozawa này.

Việc Tsukimura và Maho quen với anh chàng nhân viên tuần tra, cứu hộ đó cũng bắt nguồn từ câu chuyện sau đây.

Theo như Maho kể, thì lúc đi cùng với Hashimoto, cô có than thở về việc bố mình rất ghét trượt ván và về chuyến đi trượt tuyết lần này. Biết chuyện, Hashimoto đã nảy ra một ý tưởng.

“Nếu cậu tới khu Satozawa thì tớ có người quen đang làm việc ở đó đấy. Hay để tớ trao đổi với anh ấy xem sao. Anh ấy là nhân viên tuần tra, cứu hộ. Không biết anh ấy có giúp gì cho chúng ta được không nhỉ?”

Cũng chỉ là một câu chuyện tình cờ thôi. Maho cũng không biết có đi đến đâu hay không nhưng cô vẫn thử nhờ Hashimoto giúp đỡ. Nào ngờ, hình như Hashimoto đã trao đổi với người nhân viên kia giúp cô thật. Vài hôm sau thì có một tin nhắn được gửi tới Tsukimura. Tiêu đề tin nhắn là “Trượt tuyết ở khu suối nước nóng Satozawa”.

Nội dung tin nhắn như sau.

> “Chào anh. Tôi tên là Nezu, nhân viên tuần tra, cứu hộ ở khu trượt tuyết Satozawa. Tôi đã nghe Hashimoto Miyuki kể về chuyện của anh. Đúng là sẽ thật khổ tâm khi anh đã tới với khu trượt tuyết Satozawa của chúng tôi mà lại không được chơi môn trượt ván mà anh yêu thích. Tôi có một ý tưởng như thế này, anh thấy thế nào? Nếu kế hoạch thành công thì anh có thể nói thật với bố mẹ vợ rằng anh là một tay chơi trượt ván mà không gặp phải khó khăn gì nữa.”

Tsukimura rất bất ngờ, anh vội trả lời ngay. Nội dung là liệu có đúng là có một cách hay để thuyết phục được bố vợ hay không.

Ngay lập tức, anh nhận được câu trả lời rằng anh ta không nói trước được kế hoạch nhất định sẽ thành công, nhưng anh ta rất tự tin vào kế hoạch của mình. Anh ta còn nói thêm rằng mình rất muốn hợp tác để phát triển một khu trượt tuyết mà những người chơi trượt ván, trượt tuyết cùng chơi vui vẻ, thân thiết bên nhau.

Sau đó, họ còn trao đổi thư từ thêm nhiều lần nữa. Nezu hỏi thăm cả về kỹ thuật trượt tuyết của ông Tetsuro. Nhưng anh ấy không nói cho Tsukimura biết kế hoạch cụ thể là gì. Tsukimura nghĩ có lẽ làm như vậy kế hoạch sẽ càng thuận lợi hơn. Sau khi bàn bạc xong thì họ thống nhất, khi gặp nhau ở khu trượt tuyết, họ sẽ giả vờ như không hề quen biết nhau.

Tóm lại, từ thời điểm Nezu xuất hiện thì mọi chuyện đều đã được dàn dựng trước. Kể cả chuyện đai trượt tuyết của Nezu bị hỏng khi họ ở trên khu tuyết bột đến sự xuất hiện của những thanh niên sống ở khu vực đó cũng là một phần trong kế hoạch của Nezu.

“Việc anh làm quả là có ý nghĩa to lớn với tôi.” Tsukimura cảm động nói. Kế hoạch đã thành công rực rỡ. Thực tế thì từ đó trở đi, ông Tetsuro không bao giờ mở lời ra nói xấu những người chơi trượt ván nữa.

“Này, anh định chọn thời điểm nào thế?” Maho nhìn Tsukimura với ánh mắt tinh nghịch.

“Chuyện gì cơ?”

“Thì...” Maho tiếp tục. “Thời điểm anh thú nhận với bố mẹ anh là

tay chơi trượt ván ấy. Em cũng phải khai ra việc em đang chơi trượt ván nữa."

"Ừ, cũng đúng nhỉ." Tsukimura khoanh tay, trầm tư suy nghĩ.

Đúng là đêm nay, ông Tetsuro vẫn còn quá xúc động nên chắc không nổi giận gì đâu. Có lẽ còn chẳng buồn tranh luận nữa không chừng.

Tsukimura lại nhớ đến câu Nezu nói với ông Tetsuro lúc họ chia tay để ra về.

"Việc quan trọng nhất đối với những người kinh doanh khu trượt tuyết như chúng cháu đó chính là việc phải hiểu được tâm trạng của khách hàng. Khách hàng có cả những người chơi trượt tuyết và người tới chơi trượt ván. Nếu chỉ để ý đến một trong hai đối tượng khách hàng này thôi thì sẽ quả là thiếu sót với những người còn lại. Vì thế, việc tìm hiểu tâm tư của cả hai đối tượng khách hàng này là tối quan trọng với chúng cháu.

Cảnh ông Tetsuro đứng nghe những lời này giống như cậu học sinh đang bị thầy giáo mắng vậy. Vì ông Tetsuro đeo kính nên Tsukimura không nhìn thấy biểu cảm của ông, nhưng trên khuôn mặt nhìn nghiêng có thứ gì đó giống với cảm giác khi bại trận.

"Hồi hộp phết nhỉ. Chắc bố thất vọng lắm cho mà xem. Nhưng ngày mai, chúng ta sẽ được chơi trượt ván thỏa thích. Hơi tiếc là đồ lại phải đi thuê."

Nghe Maho nói, trong lòng Tsukimura lại chộn rộn lên những cảm xúc khó tả. Nếu ông Tetsuro mà biết được rằng cả hai bọn họ đều chơi trượt ván, nhất định ông sẽ buồn ghê gớm.

Nhưng làm như thế liệu có được không? Làm như thế liệu anh và Maho có thể vui được không?

"Maho này..." Tsukimura nói. "Ta đừng làm thế."

"Ơ, anh đang nói về chuyện gì?"

"Thì chuyện khai với bố ấy. Anh không muốn làm bố sốc hơn nữa. Chắc bố đã hiểu rồi. Anh nghĩ bố đang thay đổi cách nhìn với môn trượt ván. Thế thì ta cứ để vậy đi."

"Anh Haruki... Nhưng nếu ta không nói hôm nay thì về sau sẽ khó nói với bố lắm."

"Cũng có sao đâu. Mà khi đi du lịch cả gia đình, anh trượt tuyết cũng được mà. Lúc không có bố mẹ, anh sẽ trượt ván. Lời nói của anh Nezu đã giúp anh nhận ra rằng nếu chỉ biết mỗi cảm xúc của người chơi trượt tuyết hoặc trượt ván thôi thì cũng không hay. Nên anh sẽ cố gắng luyện tập cả trượt tuyết nữa. Chắc phải mất một thời gian mới đạt tới trình độ như của mọi người được. Ta cứ để chuyến du lịch này trở thành chuyến du lịch thường niên của cả nhà đi."

"Anh Haruki." Nói rồi Maho trườn tới chỗ Tsukimura. Cô nhìn

chăm chú vào mắt anh và nói “Em yêu anh” rồi ôm ghì lấy cổ chồng mình.

Tsukimura ôm trọn lấy thân hình mảnh dẻ của vợ và một lần nữa anh ngước nhìn lên bầu trời đêm đầy sao. Mùa trượt tuyết năm nay anh phải tạm chia tay với tuyết bột. Thay vào đó, anh sẽ trượt tuyết trên nền tuyết cứng. Anh tưởng tượng. *Nhưng như thế cũng không đến nỗi nào.* Tsukimura thầm nghĩ.

Chiến dịch cầu hôn - Revenge

[1]

Sau khi nâng ly bằng high ball[19], Mizuki trao ánh mắt tới hai cô gái đang ngồi ở ghế đối diện rồi từ từ lắc đầu. “Ồ không, các em vẫn như ngày nào. Anh tới đây, các cô gái xinh đẹp. Các em quả là rất đặc biệt.”

“Lại bắt đầu rồi đấy.” Yayoi cười mếu máo. Cô là người đẹp có khuôn mặt nhỏ nhắn. “Anh Mizuki toàn thế thôi. Hễ gặp bọn em lại nói như vậy.”

“Thì tại lần nào anh gặp anh cũng nghĩ như thế nên mới nói chứ. Có còn cách nào nữa đâu. Tuyệt quá. Đúng là những người chuyên nghiệp, cái gì cũng khác. Cậu cũng nghĩ như thế đúng không?” Anh quay sang Hida ngồi bên cạnh để tìm kiếm sự đồng tình.

“Hả, cái gì cơ?”

Người vô cảm như Hida không thể bắt nhịp được với câu chuyện. Thấy thế, Mizuki nhăn mặt.

“Trong lúc người khác nói cậu không nghe à? Tớ đang thấy ngưỡng mộ về tài trang điểm của hai quý cô đây này. Đây không phải chủ đề chính để bốn người chúng ta nói khi gặp nhau sao? Cậu cũng phải nhớ dần đi chứ.”

“Chủ đề chính à?” Ngồi bên cạnh Yayoi, Hino Momomi lẩm bẩm bằng giọng có vẻ chán chường. Momomi có đôi mắt to, cặp môi mọng. Từ “tròn mũm mĩm” là hoàn toàn chính xác khi miêu tả về cô.

“Vì quan trọng là cái gì cũng theo thói quen cả. Mọi người thử nhìn Ichiro[20] mà xem. Nghe nói kể cả khi không tham gia vào cuộc chơi, anh ta vẫn thực hiện những động tác khởi động giống nhau.”

“Nói như vậy có nghĩa là việc anh Mizuki khen bọn em cũng là một thói quen à? Chứ trong lòng thì không phải như vậy chứ gì?”

Mizuki giơ ngón trỏ ra và nói “xí, xí, xí” trước câu nói ban nãy của Yayoi.

“Chỉ khởi động cho có hình thức thì ý nghĩa gì. Đương nhiên các em hãy cho phép anh được dành tặng những lời khen từ tận đáy lòng. Các em quả là rất cừ. Những chuyên gia trang điểm cừ khôi. Nhìn từ góc độ nào cũng chỉ thấy các em là những mỹ nhân có vẻ đẹp thực sự.” Nói rồi, Mizuki cúi gập người thật sâu.

“A ha ha!” Yayoi vỗ tay và cười lớn. “Lại nữa rồi. Không rõ là anh đang khen hay chê nữa. Đúng là kiểu xu nịnh kỳ cục.”

“Anh đã bảo không phải nịnh rồi mà. Sao mãi không chịu hiểu cho anh?”

Nam nhân viên trong cửa hàng bước về phía họ. “Thịt lợn kim chi monja đây ạ.” Nói rồi anh ta đặt bát đựng nhân để làm món Okonomiyaki[21] bên cạnh chảo nóng.

“Hida, cậu làm giúp nhé.” Mizuki nói.

“Tớ làm ư?”

“Đương nhiên rồi. Vì cậu khéo tay mà.”

“Ôi, thật thế ạ?” Momomi quay sang nhìn Hida.

“Không ngon đến mức xuất sắc đâu em.” Hida với chiếc bát về phía mình.

“Nói gì thì nói, cậu ở bộ phận thực phẩm mà. Lại là nhà hàng Nhật Bản nữa.”

“Chẳng liên quan. Tớ có đứng bếp để nấu đâu.”

Hida bắt đầu trút bát nhân xuống chảo. Anh làm rất cẩn thận để tránh làm đổ nước ra xung quanh. Đôi bàn tay vô cùng khéo léo.

Mizuki và Hida đều là những người làm việc ở một khách sạn trong thành phố. Còn hai cô gái làm việc ở quầy mỹ phẩm của một trung tâm thương mại. Họ quen biết nhau kể từ mùa xuân năm nay nhờ vào việc tham gia buổi gặp gỡ hẹn hò ở khu trượt tuyết Satozawa, gọi tắt là buổi hẹn hò gelecon. Nhưng không phải họ thành đôi từ buổi gặp gỡ đó, mà là sau khi hai cô gái có cơ hội tới nhà hàng nơi Hida làm việc, thỉnh thoảng họ gặp gỡ nhau như thế này.

Hida hai tay cầm hai chiếc xẻng lật trộn nhân “lách cách, lách cách” nhanh thoăn thoắt. “Tuyệt quá!” Hai cô gái cùng thốt lên.

“Cứ như nhân viên ở quán vậy.” Yayoi tròn mắt.

“Anh đã từng làm thêm ở quán Okonomiyaki rồi à?” Momomi hỏi.

“Ừ. Hồi xưa anh từng làm qua.”

Hida ngượng ngùng đáp. “Cứ khai hết ra làm gì không biết?” Mizuki nghĩ. Những lúc như thế này, phải nói theo kiểu úp úp mở mở mới bí ẩn chứ. À, thực ra cũng không bí ẩn lắm.

Hida đổ nhân đã trộn ra chảo và tạo thành hình tròn, trông anh như một nghệ nhân.

À mà này, sắp đến tháng Mười hai rồi. Hai em đã có kế hoạch đi trượt ván chưa?” Mizuki hỏi hai cô gái.

“Bọn em chưa.” Yayoi lắc đầu.

“Tại vì xung quanh bọn em chẳng mấy ai chơi. Vả lại cũng đã hơn ba mươi rồi nên không ai rủ nữa, nhỉ?” Yayoi quay sang Momomi.

“Anh Mizuki và anh Hida đã có kế hoạch rồi ư?” Momomi hỏi.

“Bọn anh cũng chưa. Nhưng bọn anh cũng định đi đấy. Anh cũng có bàn với Hida là cuối năm đi đâu đó trượt tuyết đi. Nên anh nghĩ không biết dự định của bọn em thế nào.”

“Ôi, vậy ạ?” Momomi tròn mắt, cô đã phải kiềm chế cảm xúc của

mình lại.

“Mấy người cùng chơi trong nhóm bọn anh cứ lần lượt rủ nhau kết hôn hết. Chẳng ai chịu đi chơi với bọn anh nữa. Hai thằng đàn ông đi với nhau thì chán lắm. Thế nên anh mới rủ hai người đẹp đó. Các em thấy sao?” Mizuki lại một lần nữa lặp lại từ “người đẹp” vì theo quan điểm của Mizuki thì “lời khen chẳng mất tiền mua”.

“Thế nào nhỉ?” Momomi quay sang nhìn Yayoi.

“Momo mà đi thì tớ sẽ đi.” Yayoi thỏ thẻ đáp. “Vì cuối năm tớ cũng chẳng có kế hoạch gì mà.”

“Em cũng sẽ đi. Chỉ cần bố trí thời gian của mọi người sao cho hợp lý là được.”

Mizuki vỗ tay cái “bộp”.

“Tốt rồi, quyết định thế nhé. Nếu chốt được thời gian rồi ta sẽ lên kế hoạch cụ thể. Được không Hida?”

“Hả? À, được chứ. Ồ, chín rồi này. Mời mọi người.” Hida dàn mỏng miếng bánh xèo ra và nói.

“Gì thế? Cậu có nghe tớ nói chuyện nãy giờ không đấy? Chúng ta sẽ được đi chơi cùng hai người đẹp này đấy. Cậu còn câu nào khác để bày tỏ cảm xúc không vậy?”

“À, ừ. Tớ vẫn nghe đấy chứ. Đương nhiên rồi. Tốt quá còn gì.” Hida vẫn không hề thay đổi nét mặt. “Mọi người mau ăn đi. Nó mà cháy thì mất cả ngon. Chín kỹ quá cũng không tốt đâu.”

“Nhưng nếu em mà đi trượt ván thì lại phải mua mới nhiều thứ lắm.” Momomi lấy một chiếc hagashi. Hagashi là một chiếc xẻng nhỏ dùng để xúc bánh xèo vào bát.

“Nhất là giày trượt. Từ mùa trước chẳng hiểu sao em cứ bị đau ở mũi bàn chân.”

“A, thế thì không được rồi.” Mizuki nói đế vào. “Giày làm đau chân sẽ khiến ta khó chịu khi trượt tuyết. Nếu thế em nên nhờ Hida chọn giày cho. Hida từng làm thêm ở shop thể thao Kanda đó. Đúng không nhỉ?”

“A, không được, không được. Em đừng dùng hagashi như dùng thìa để xúc. Phải cầm như này mới đúng.” Hình như Hida chẳng để vào tai lời của Mizuki nói. Anh vẫn đang giảng cho hai cô gái cách sử dụng hagashi bằng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

“Thế này thì hỏng rồi.” Mizuki nhún vai, bó tay.

Sau khi rời khỏi quán Okonomiyaki, họ lại vào một quán bar gần đó để uống tiếp. Khoảng hơn mười một giờ thì họ ra về. Hai người đàn ông đã đưa hai cô gái về bằng taxi. Mizuki để Hida đưa Momomi về, còn anh thì lên taxi với Yayoi.

“Cái cậu Hida này, đúng là chẳng thay đổi tí nào. Lúc nào cũng để người khác phải lo lắng cho mình. Lại thêm cái tính vô duyên không

biết nghe nhạc hiệu đoán chương trình nữa." Mizuki nói xen lẫn với than thở. "Kể cả là đã từng làm thêm ở quán Okonomiyaki đi chăng nữa thì... Nói mấy chuyện về cách ăn để làm gì? Cả khi đi tăng hai ở quán bar nữa. Đã tạo cơ hội cho hai người ngồi riêng với nhau ở quầy rồi mà cậu ta lại toàn nói những câu chuyện nhàm chán, vô vị."

Yayoi cười khúc khích. "Anh ấy lại nói chuyện Amefoot nhỉ?"

"Lại còn nói chuyện về quarterback[22] nữa chứ. Đúng là chẳng học bài gì cả. Chỉ nhìn là biết người nghe có quan tâm tới những gì mình đang nói hay không. Thế mà lại làm việc ở khách sạn cơ đấy."

"Chính thế. Em cũng lấy làm lạ. Có vẻ trong số các ngành dịch vụ khách hàng thì anh ấy không hợp với nghề ấy nhất."

"Nhưng mà ở trong công ty cậu ta được đánh giá không tồi đâu. Tốt là đằng khác. Cậu ta hễ mặc đồng phục vào, lập tức trông đĩnh đạc ngay."

"Đúng rồi. Lần đầu tiên gặp anh ấy ở khách sạn, em bất ngờ lắm. Anh ấy như thể một người hoàn toàn khác với người em đã gặp ở khu trượt tuyết vậy. Nhờ vậy mà Momomi cũng thay đổi một trăm tám mươi độ cách nhìn của cô ấy về anh Hida."

"Tiếc thật. Giá mà Momomi được thấy hình ảnh Hida khi ở khách sạn trước thì có lẽ kết quả ở gelecon đã khác. Chuyện này quá khó phải không em?"

Hida đã thổ lộ tình cảm của mình với Momomi ở gelecon. Nhưng Momomi đã trả lời rằng "em xin lỗi". *Đúng là nhớ lại hình ảnh thảm hại của Hida trong sự kiện ngày hôm ấy thì bị từ chối cũng phải thôi.* Mizuki nghĩ.

"Anh Hida thế nào rồi ạ? Anh ấy vẫn còn thích Momomi chứ ạ?"

"Chính xác là như thế. Hôm nay, lúc anh rủ đi uống, cậu ta đã đáp 'ok, ok'. Hình như cậu ấy có kế hoạch gì khác rồi cơ nhưng lại ưu tiên đi gặp chúng ta."

"Vậy mà anh ấy không rủ riêng Momomi đi nhỉ."

"Ừm." Mizuki gật đầu.

"Thì tại vì cậu ấy đã bị từ chối một lần ở gelecon mà."

"Gelecon chỉ như trò chơi thôi mà. Anh ấy đâu cần phải quá bận tâm đến vậy đâu."

"Ồ, không. Chuyện đâu có đơn giản như thế. Mấy năm nay, Hida bị thất tình liên tục. Mà lại toàn bị từ chối một cách thê thảm ấy. Nên cậu ấy bị tổn thương tinh thần ghê gớm. Nhờ vậy mà cậu ta mất hẳn tự tin chứ đừng nói đến chuyện rủ Momomi đi hẹn hò. Anh nghĩ với Hida đó là chuyện khó khăn không tưởng. Vì thế nếu Momomi chủ động rủ cậu ta trước có khi mọi chuyện lại nhanh chóng hơn ấy. Nhưng chắc anh không thể hy vọng gì về điều đó đúng không?"

Lần này đến lượt Yayoi gật đầu.

“Em nghĩ rõ ràng việc gặp lại anh Hida ở khách sạn đã giúp Momomi thay đổi về cách nhìn nhận của cô ấy với anh Hida. Anh Hida của thường ngày và anh Hida của công việc đã làm nên sự hấp dẫn riêng ở anh ấy. Kể cả câu chuyện Amefoot ban nãy, Momomi vẫn chuyện trò có vẻ say sưa mà. Nhưng cô ấy cũng có rất nhiều vấn đề. Hình như trước đây, cô ấy gặp phải chuyện gì đó rất buồn có liên quan đến một người đàn ông nên bây giờ cô ấy lại càng thận trọng hơn. Em nghĩ chuyện anh nói là khó đấy.”

“Nếu thế thì chúng ta đành phải chịu khổ một chút để giúp cho đôi trẻ thôi.”

“Em cũng nghĩ vậy. Cứ để thế thì chẳng bên nào chịu nhúc nhích đâu.”

“Vậy thắng thua sẽ được quyết định ở chuyến du lịch trượt tuyết sắp tới sao? Phải quyết tâm đến cùng mới được.”

“Em nghĩ chúng ta phải quyết tâm đi đến cùng đấy. Nếu không như thế, anh Hida sẽ từ chối luôn cho xem. Vì ngay cả lúc bốn người ngồi với nhau, anh ấy là người chẳng chịu nói để vừa lòng người khác mà.”

“Vậy cứ quyết định sẽ làm theo kế hoạch nhé. Đầu tiên chúng ta phải họp bàn kế hoạch tác chiến đã.”

“Phải đấy.”

Sau buổi gặp gỡ gelecon, nhờ việc gặp lại nhau ở Tokyo, bốn người họ bắt đầu đi chơi với nhau thường xuyên hơn. Nhưng người rủ bao giờ cũng là Mizuki hoặc Yayoi. Thực ra, Mizuki và Yayoi đã cùng bàn với nhau là làm thế nào đó để Hida và Momomi trở nên thân thiết hơn. Kể cả việc Mizuki rủ hai cô gái đi du lịch, Yayoi cũng đã biết trước.

“Nào...” Mizuki ghé sát vào tai Yayoi và thầm thì. “Phương hướng hành động đã quyết rồi. Bây giờ anh và em cùng họp kế hoạch tác chiến ở nhà của em thì em nghĩ thế nào?”

“Ối.” Yayoi nhìn Mizuki. “Anh lại thế rồi. Anh nói thật không đấy?”

“Như mọi khi, một nửa là thật.” Mizuki nói. “Nhưng một nửa là không được phải không?”

“Anh nói gì vậy?”

“Vậy là không được rồi. Thế thì, ta chỉ bàn về kế hoạch tác chiến thôi vậy.”

“Quả nhiên là anh còn ý đồ khác nữa.”

“Thì lúc bàn bạc mà lại được chơi vui nữa vẫn hay hơn chứ nhỉ? Ít nhất với anh là như thế.”

“Không được!”

“Không được à?” Mizuki nhăn nhó. “Vậy hôm nay anh xin rút lại.”

“Em nói trước để anh biết. Sau này cũng không được đâu.”

“Sao em có thể nói về cái chuyện trong mơ cũng chẳng thể xảy ra vậy? Tương lai chắc chắn sẽ thay đổi. A, bác tài, hãy dừng ở đây. Có một người xuống.”

Chiếc taxi dừng lại. Cánh cửa sau xe mở ra.

“Em về nhé. Chúc em ngủ ngon.” Mizuki vẫy tay phải chào Yayoi. “Đêm nay anh cũng phải kiềm chế lắm nên chỉ dám bắt tay em thôi đấy.”

Yayoi ngán ngẩm, cô đưa tay ra bắt tay Mizuki và nói: “Chúc anh ngủ ngon. Cảm ơn anh vì bữa tối.”

“Anh không bỏ cuộc đâu.” Mizuki khẽ nói và buông tay Yayoi ra.

Sau khi chiếc taxi chuyển bánh, Mizuki lại nhớ lại đoạn hội thoại với Yayoi ban nãy. Anh cảm thấy như mình lại tiến thêm được một bước.

Buổi hẹn đi ăn uống tối nay cũng là một phần trong kế hoạch giúp Hida và Momomi sát lại gần nhau hơn. Nhưng thực ra, Mizuki cũng có ý đồ của riêng mình. Mục tiêu chính là Yamamoto Yayoi. Anh đang tính làm thế nào đó để biến Yayoi thành của mình.

Chỉ có điều, anh không nghĩ mọi chuyện diễn ra dễ dàng như ý anh muốn. Và quan trọng hơn là Yayoi biết rõ việc anh đã có ý trung nhân và anh không có ý định sẽ chia tay với người yêu của mình. Ngoài ra không còn gì nữa cả. Mizuki đã rất tự tin nói với Yayoi như vậy. Chưa hết, Mizuki còn thú nhận rằng anh muốn Yayoi trở thành bồ của mình. Một lời đề nghị vô cùng táo bạo. Bình thường chắc Mizuki sẽ lĩnh một trận tổng sỉ vả rồi.

Nhưng Yayoi không làm như vậy. Cái gì cũng có nguồn cơn của nó cả, Mizuki cũng đầy kinh nghiệm trong chuyện này rồi. Có khi cứ làm rõ ràng rành mạch mối quan hệ cũng tốt bởi bản thân Yayoi cũng có người yêu. Tuy nhiên, cả hai người đó đang có dấu hiệu nhàm chán nhau rồi, và Mizuki thì lại đang hy vọng rằng có thể đôi khi Yayoi cũng muốn thử chơi trò đùa với lửa.

“Mình mong cho chuyến du lịch đến nhanh quá.” Đúng lúc Mizuki đang nhếch miệng cười thì chiếc điện thoại nằm trong túi áo ngực rung lên.

Là tin nhắn của Kimoto Akina - người phụ nữ của đời anh. Nội dung tin nhắn là Akina muốn Mizuki nói cho cô về dự định cuối năm.

[2]

Khi Mizuki bước vào bên trong tiệm bán đồ ăn theo suất quen thuộc thì Hida đã có mặt ở đó rồi. Hida ngồi ở chiếc bàn nơi xem được ti vi rõ nhất và đang uống bia với đồ nhắm là đậu phụ lạnh và đậu nành luộc.

"Chào." Mizuki giơ tay chào Hida. Anh kéo chiếc ghế ở phía đối diện ra và ngồi xuống. Bà chủ cửa tiệm nhanh chóng đi tới và đặt trước mặt Mizuki một chiếc cốc mới. Mizuki gọi thêm bia, một đĩa thịt gà rán và một đĩa sashimi tổng hợp.

"Khu suối nước nóng Satozawa, nghe nói tuyết rơi dày một mét đấy." Hida rót bia vào cốc của Mizuki.

"Thế thì tuyệt vời." Mizuki nâng cốc bia đầy tới mức bọt sắp trào để cụng ly. "Sắp đến mùa trượt tuyết rồi. Cậu đã xin nghỉ chưa?"

"Tớ xin rồi. Còn cậu, Mizuki?"

"Tớ cũng ổn."

Kế hoạch đi du lịch với Yayoi và Momomi đã được lên rất cụ thể. Điểm đến là khu nghỉ dưỡng trượt tuyết Satozawa. Nhưng ngày mà hai cô gái đề xuất lại không phải là ngày nghỉ của cả Mizuki và Hida nên họ đã phải xin nghỉ phép.

"Cậu đã nói thế nào với Kimoto vậy?" Hida hỏi. Hida biết rất rõ Kimoto Akina vì cô là đồng nghiệp, làm cùng khách sạn với anh và cũng là người yêu của Mizuki. "Cậu nói là đi trượt tuyết với tớ à?"

Mizuki lắc đầu.

"Cô ấy tinh lắm. Tớ mà nói như thế, kiểu gì cô ấy cũng sẽ biết ngay là tớ đi chơi với những cô gái khác. Tớ đã nói là bên nhà tớ có đám hiếu nên tớ phải về. May là cô ấy không nghi ngờ gì hết."

"Vậy tớ cũng phải giấu Kimoto đúng không?"

"Đương nhiên rồi. Trăm sự nhờ cậu đấy. Mà cậu đã chọn giày cho Momomi chưa?" Mizuki hỏi.

"Giày nào? Cậu đang nói chuyện gì cơ?"

Suýt nữa thì Mizuki ngã khỏi ghế.

"Cậu không nhớ chuyện tớ đã nói hôm đó à? Momomi chẳng nói là cô ấy bị đau chân khi xỏ vào giày còn gì? Nên cô ấy muốn mua đôi khác."

"À." Hida gật gù một cách khó hiểu. "Hình như cô ấy có nói thế thật."

"Hình như cái gì mà hình như? Hida, cậu đang nghĩ cái quái quỷ gì vậy? Những lúc như thế này phải tranh thủ ghi điểm với cô ấy mới phải chứ?"

"Tớ nghĩ chỉ chọn hộ giày thôi thì có gì mà ghi điểm." Hida bình thản lấy đũa gắp miếng đậu phụ lạnh đưa lên miệng. "Với lại tớ vốn

bị cô ấy từ chối một lần rồi mà.”

“Ở gelecon chứ gì?” Mizuki nói. “Cả Yayoi cũng nói đó chỉ là trò chơi thôi mà. Momomi mà ghét cậu thì cô ấy đã không đi uống với chúng ta hôm trước rồi.”

“Không. Tớ nghĩ đúng là cô ấy đã trả lời thực lòng hôm ở gelecon đấy. Cô ấy đi ăn, đi uống với chúng ta là vì chúng ta trả tiền ăn cho cô ấy. Cũng khó lòng từ chối mà.”

Mizuki chán ngán với những lời tiêu cực của Hida.

“Thế cậu không định sẽ phát triển mối quan hệ của hai người à? Cậu có còn thích Momomi không đấy? Hay là đã chán rồi? Là như thế nào rồi?”

“Thì tớ thích cô ấy. Nếu không tớ đã không bày tỏ tình cảm ở gelecon rồi. Ôi, lúc đó xấu hổ muốn chết.” Hida nhìn xa xăm.

“Sao cứ gặm nhấm mãi chuyện quá khứ vậy? Mà lại là quá khứ đau lòng nữa chứ. Đây không phải lúc làm chuyện đó đâu. Cậu không thử làm gì đi à?”

“Làm gì là làm gì?”

“Tỏ tình chứ làm gì nữa.” Bà chủ tiệm đã mang gà rán ra. Mizuki lấy tay bốc một miếng và nói ngay vấn đề chính. “Cầu hôn cô ấy đi.”

“Hả? Lại nữa á? Thôi, thế là quá đủ rồi.” Hida cầm đũa gắp một miếng gà bằng vẻ mặt ngán ngẩm. “Tớ chán rồi.”

“Mới có một, hai lần đã nhụt chí là sao? Cậu mà nói thế thì cả đời này không lấy vợ được đâu. Không sao đâu. Momomi cũng để ý đến cậu mà. Giờ mà cậu tỏ tình, nhất định sẽ thành công.”

Hida nhìn chằm chằm vào mặt Mizuki. “Cậu lúc nào mà chẳng nói được mấy câu vô trách nhiệm ấy.”

“Ai bảo là vô trách nhiệm? Vì có trách nhiệm với cậu nên tớ mới muốn giúp để tình yêu của cậu được thăng hoa đó. Sân khấu đương nhiên là khu trượt tuyết Satozawa nơi cậu gặp gỡ Momomi trước đây.”

Hida chau mày, còn miệng thì trề ra. “Ngọn nguồn của cơn ác mộng.”

“Thế thì phải phục thù chứ. Hãy biến nó thành nơi ghi dấu một kỷ niệm tuyệt vời đi.”

“Như thế nào?”

“Cứ để tớ lo. Tớ sẽ lên kế hoạch cụ thể.”

“Tớ chỉ cần được trượt ở khu tuyết bột thì đã mãn nguyện lắm rồi.” Hida bỏ đậu nành luộc vào miệng và nói bằng giọng ỉu xìu.

[3]

Buổi sáng, khi nhóm Mizuki tới khu trượt tuyết Satozawa thì thời tiết vô cùng đẹp. Họ bước xuống taxi và nhìn lên khu trượt tuyết. Nắng chói đến đau cả mắt.

“Ồ, chắc chín tháng đã trôi qua kể từ lần chúng ta tham gia hẹn hò ở gelecon ấy nhỉ. Chúng tôi đã trở lại rồi đây, miền đất của những lời ước hẹn.” Vừa đi bộ ở đoạn đường tuyết được dọn dẹp, Mizuki vừa cao hứng nói. Đêm nay họ sẽ nghỉ lại ở một khách sạn sang trọng trong khu suối nước nóng Satozawa.

“Lâu lắm rồi chúng ta mới tới khu nghỉ dưỡng sớm như thế này, Momo nhỉ. Cố lên.”

“Ừ. Tớ sẽ cố gắng.”

Hai cô gái cùng hạ quyết tâm.

“Đêm qua hình như tuyết rơi hay sao ấy nhỉ? Nhìn qua thì thấy tuyết đọng khoảng hai mươi, ba mươi centimét trên nóc ô tô nên chắc là tuyết đã rơi rồi.” Hida vừa dáo dác nhìn xung quanh vừa nói.

Thứ mà cậu cần quan tâm không phải chuyện đó đâu. Mặt Mizuki xị ra như muốn kêu ca với Hida như vậy.

Vừa đến khách sạn, Mizuki đã bước ngay tới quầy lễ tân. Một phần là do Mizuki đứng tên ra đặt phòng. Ngoài ra thì còn một lý do nữa.

“Xin lỗi đã để anh đợi lâu, anh Mizuki. Anh đã đặt một phòng sweet room và một phòng twins room cho một đêm có phải không ạ?” Nữ nhân viên xác nhận lại.

“Đúng rồi.” Mizuki vừa đáp vừa ngoái lại đằng sau. Anh lo lắng không biết liệu Momomi có nghe thấy từ “sweet room” hay không. May mắn là Momomi đang mải nói chuyện với hai người kia nên cô không để ý.

Sau khi làm xong thủ tục, Mizuki hỏi cô nhân viên: “Giờ này chắc hành lý của anh đến rồi nhỉ?”

“Vâng, đến rồi ạ. Em cho người mang lên cho anh nhé?”

“Không. Anh sẽ đến lấy sau. Em cho anh gửi ở đây có được không?”

“Vâng, được ạ.”

Mizuki quay lại chỗ ba người.

“Không thể tin được. Tớ đã tính check in rồi nhưng tạm thời chỉ có một phòng vào trước được thôi. Một phòng nữa phải sau ba giờ mới vào được cơ. Hai em dùng phòng này đi.” Nói rồi anh đưa cho cô gái hai thẻ chìa khóa. “Bọn anh sẽ vào phòng thay đồ và để hành lý ở tủ gửi đồ. Thế có được không?” Mizuki quay sang Hida hỏi.

“Được chứ.” Hida gật đầu.

“Ôi, em ấy náy quá.” Yayoi vừa xua tay vừa nói. “Anh đã đặt phòng

khách sạn và lên lịch hết giúp bọn em rồi mà lại để anh ra phòng thay đồ thì không được. Để hai đứa em thay đồ ở chỗ đó cũng được mà, Momo nhỉ?"

"Ừ, ừ." Momomi lắc đầu. "Anh cứ làm thế đi."

"Vậy ư? Không được, thế thì mất hết cả hứng. A, hay là ta thay đồ chung với nhau đi, ở phòng này luôn."

"A ha ha." Yayoi phá lên cười. "Sao có chuyện đó được. Anh đừng nói mấy câu ngớ ngẩn đó nữa mà mau vào phòng thay đồ đi. Bọn em cũng đi thay đồ luôn đây."

"Ok. Vậy ba mươi phút nữa tập trung ở đây nhé."

Nói rồi, họ chia thành hai hướng.

Mizuki và Hida đi về phòng. Đương nhiên không phải căn phòng sweet room mà là căn phòng twins room. Trong phòng có hai chiếc giường. Phía gần cửa sổ có một chiếc bàn và hai chiếc ghế, kiểu bài trí khá phổ biến trong khách sạn.

"Vẫn theo đúng kế hoạch nhỉ." Mizuki vừa thay bộ đồ trượt ván vừa nói. "Yayoi diễn tốt lắm. À mà đồ đạc đang cất ở chỗ lễ tân rồi. Tất cả tùy thuộc vào năng lực của cậu đấy. Làm ăn cẩn thận vào."

"Kế hoạch đó liệu có thuận buồm xuôi gió không đây?" Hida cũng vừa mặc xong áo đệm bảo hộ. Anh đứng khoanh tay.

"Đã bảo là sẽ ổn mà. Vì đó là kế hoạch mà tớ và Yayoi đã dày công nghĩ ra. Sao có thể không suôn sẻ được."

"Vậy ư?"

"Tự tin lên. Tớ có thể đảm bảo. Chắc chắn sáng ngày mai, cậu sẽ đang tận hưởng ly cà phê buổi sáng tuyệt vời chưa từng có trong căn phòng sweet room. Lại còn cùng với cô người yêu mới nữa chứ.

Và tớ cũng sẽ đang thưởng thức ly cà phê buổi sáng với cô người tình mới. Mizuki thầm nghĩ bụng.

[4]

Tuyết ở khu Satozawa vẫn luôn đẹp hơn bao giờ hết, đến mức nếu cứ say sưa tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi trượt trên tuyết bột sẽ khiến ta gần như quên mất nhiệm vụ chính trong chuyến đi lần này. Đến chiều thì Mizuki cứ liên tục nhìn đồng hồ để kiểm tra thời gian.

“Quả nhiên là khu trượt tuyết này rộng thật.” Mizuki nói khi bốn người đang ngồi trên cáp treo bốn chỗ. “Lơ đễnh một chút là lạc như chơi.”

“Nếu anh đã nghĩ như vậy thì trượt từ từ thôi nhé. Em đuổi theo anh cũng hết cả hơi rồi, chẳng có thời gian mà nhìn ngắm cảnh vật xung quanh gì cả.” Yayoi kêu ca.

“Em cũng thế đấy. Hai anh trượt nhanh quá.”

“Tại Hida cả mà thôi. Cậu bay đi nhanh quá. Phải điều chỉnh cự ly với các quý cô chứ. “

“Anh xin lỗi nhé. Tại đây là lần đầu tiên anh trượt trong mùa năm nay nên anh ham quá.”

“Em và Momo không mang theo điện thoại đâu. Nên em nghĩ các anh nhớ để ý giữ khoảng cách, phòng trường hợp bị lạc. Hay là ta chọn địa điểm là nơi tập trung đi.” Yayoi đề xuất.

“Cũng được đấy. Tiệm cà phê gần ga ở trên đỉnh cáp treo cabin thì sao? “

Mọi người đều nhất trí với ý kiến của Mizuki.

“Nhưng chỗ đó mở cửa đến mấy giờ nhỉ?” Yayoi thắc mắc.

“Hình như đến ba giờ hay sao ấy.” Hida đáp.

“Nếu sau ba giờ mà bị lạc thì phải làm thế nào?”

“Nếu vậy thì nên quay trở lại khách sạn thì hơn.” Mizuki nói. “Tranh thủ về khách sạn nghỉ ngơi một lúc cũng được mà?”

“Nhưng bọn em làm gì có chìa khóa?”

“Không lo. Em cứ ra quầy lễ tân và nói tên Mizuki thì họ sẽ đưa cho em chìa khóa phòng còn lại. Sau ba giờ ta có thể vào phòng được rồi mà.”

“A, đúng rồi. Nếu vậy thì yên tâm rồi, Momo nhỉ?”

“Tốt rồi. Nhưng tốt nhất vẫn là đừng để bị lạc nhỉ?”

“Tất nhiên.” Cả ba người cùng cười và đáp khi nghe Momomi nói thế.

Mizuki khá là hài lòng khi mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch. Cuộc hội thoại ban nãy cũng đã nằm trong kế hoạch của anh. Công cuộc chuẩn bị cũng dần được hoàn tất. Chỉ còn một bước cuối cùng này nữa thôi.

Sau đó, bốn người đã cùng nhau trượt tuyết rất vui vẻ. Và thật may mắn là không ai bị lạc cả.

Khoảng hơn ba giờ chiều...

“Anh này, sắp đến lúc rồi nhỉ?” Yayoi nói. Mizuki và Yayoi cùng lên cáp treo ghế đôi với nhau.

“Anh cũng đang nghĩ vậy. Hơn ba giờ rồi mà.”

“Anh định triển khai kế hoạch ở đâu?”

“Ta xuống ở dốc này và đi một chút vào con đường rừng. Ở đó sẽ có đường rẽ. Trước hết ta hãy vào đó. Vì đường rất ngoằn ngoèo nên hay bị mất dấu của người đi trước. Ta sẽ lợi dụng nó. Có chỗ phù hợp thì chúng ta trốn vào bụi cây bên đường ngay. Rồi đợi Momomi đi qua.”

“Khi không nhìn thấy người đi trước nữa, thể nào Momo cũng nghĩ rằng cô ấy đã bị lạc đường nhỉ. Có lẽ mình đã không chú ý và lạc mất mọi người.”

“Đúng rồi. Và cô ấy sẽ đi tìm chúng ta. Nhưng lại quá ba giờ. Cho nên cô ấy sẽ mau chóng từ bỏ ý định tìm kiếm và quay trở về khách sạn. Cô ấy sẽ ra quầy lễ tân và nói tên của anh rồi lấy chìa khóa.”

“Khi bước vào phòng cô ấy sẽ bị bất ngờ. Vì đó là căn phòng sweet room sang trọng.”

“Lại còn có người đã vào trước rồi chứ. Đó là Hida. Không phải trong bộ đồ trượt ván mà là bộ đồng phục khách sạn rất hợp với cậu ấy. Sau đó, Hida sẽ cúi đầu lịch lãm và nói ‘em đã về’. Và cậu ấy sẽ nói thêm rằng, cho dù em có mệt mỏi đến đâu chăng nữa thì nhất định anh sẽ là người làm cho em quên đi hết mệt mỏi. Và trên tay Hida, sẽ là thứ mà ai cũng biết là cái gì đó.

“Hì hì hì.” Yayoi thích thú cười, “Con gái mà được tỏ tình như thế kiểu gì cũng chết đứ đừ. Nếu không ghét đối phương thì trăm phần trăm sẽ bị hạ gục.”

“Vấn đề là thời gian. Hida sẽ phải quay trở về khách sạn, nhận lấy chìa khóa phòng sweet room và món đồ kia. Sau đó, quay về phòng twins room để thay đồng phục khách sạn và đợi Momomi. Ít nhất phải mất mười phút đấy.”

“Có kịp không anh?”

“Chắc được thôi. Hida mà lại. Cậu ta là người ưa tốc độ mà.”

“Đúng thế. Ôi, sắp đến lúc rồi. Em hồi hộp quá.”

“Trải qua một đêm lãng mạn cùng người yêu mới trong căn phòng sweet room của khách sạn cao cấp ở khu nghỉ dưỡng trượt tuyết ư? Đến anh là người lên kế hoạch mà còn thấy ghen tị với Hida đây này. Trong khi đó đôi này, một nam một nữ cùng ở chung phòng với nhau mà lại chẳng được làm gì hay sao?”

“Chuyện đó em đã nói với anh nhiều lần rồi. Anh mà bước sang giường của em là nhận ngay thẻ đỏ và được mời ra sân đó. Anh nhớ cho kỹ đấy.”

“Thế nghĩa là anh bước sang giường của em mới phải nhận thẻ đỏ còn em mà bước sang giường anh thì không có vấn đề gì đúng không?”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Ai mà biết được. Anh tính sẽ dành cả đêm để thuyết phục em đó. ‘Em có sang với anh không? Nước bên này ngon lắm’.”

“Anh nói gì vậy? Anh nghĩ em là đom đóm[23] à? Còn lâu em mới bị anh thuyết phục.”

“Nhưng anh lại cứ thích nghịch ngợm đấy. Em cứ làm ngơ đi, kệ anh là được mà nhỉ?”

“Đương nhiên em sẽ làm thế. Em mệt nên sẽ đi ngủ luôn. Mà em nói trước, anh mà làm ồn cũng là phạm quy nhé. Trường hợp đó cũng tính là thẻ đỏ đấy.”

“Anh biết rồi. Vậy anh sẽ tính cách khác.”

Mặc dù chỉ đáp lại thế thôi nhưng trong đầu Mizuki đầy những toan tính. Cho dù có nằm giường riêng đi chăng nữa thì một khi đã cùng phòng thì mọi thứ sẽ là của anh. Kiểu gì cũng có cách. Anh nghĩ. Bí quá thì quỳ xuống chứ gì. Đó là đòn sát thương cuối cùng có tỷ lệ thành công cực cao.

Mizuki và Yayoi xuống cáp treo và lắp xong đai trượt tuyết. Hida và Momomi cũng đã ở ngay phía sau.

“Hida ơi! Xuống cáp treo thì nhớ đi vào con đường rừng đấy.” Mizuki gọi với lên. Đây là ám hiệu của anh với Hida.

“Tớ biết rồi.” Hida giơ một tay lên thay cho câu trả lời. Chiếc kính và khẩu trang đã che kín nên không thể nhìn thấy khuôn mặt của Hida, nhưng thực ra toàn thân anh bị bao trùm bởi một sự căng thẳng tột độ.

Sau khi thấy mọi người đã đeo đai trượt tuyết vào rồi thì Hida bắt đầu trượt. Hida cúi thấp người, sẵn sàng xuất phát. Rõ ràng anh đang hạ quyết tâm cao độ hơn lúc bình thường.

“Anh đã bảo cậu ta đừng có trượt nhanh quá rồi mà...” Nói đoạn Mizuki cũng lướt đi. Giữa chừng anh ngoái lại phía sau để kiểm tra thì thấy Yayoi, tiếp theo là Momomi cũng đang trượt ở phía sau.”

Mizuki thấy Hida đang trượt ở phía trước. Anh bám theo. Vì dốc ở con đường rừng thoai thoải nên anh vẫn rất cẩn thận để không bị giảm tốc độ.

Được một đoạn thì Mizuki thấy xuất hiện một lối rẽ nhỏ. Anh quay lại phía sau. Yayoi ở ngay sau anh nhưng không nhìn thấy Momomi đâu nữa. Cơ hội tuyệt vời.

Mizuki vẫy tay ra hiệu cho Yayoi rồi anh nhảy vào bên trong bụi cây. Vì tuyết không rắn lắm nên cơ thể của anh được trùm lên.

Ngay lập tức Yayoi cũng nấp theo. Cô cứ cười khúc khích vì trò

chơi thú vị. Hai người cùng nấp dưới cây và quan sát tình hình.

Chẳng mấy chốc, Momomi đã xuất hiện trong bộ đồ màu đỏ. Cô chẳng hề nhận ra Mizuki và Yayoi đang nấp ở đó, cứ thế thẳng tiến về phía trước.

"Tốt." Mizuki nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm. "Làm tốt lắm."

"Còn lại trông cậy cả vào anh Hida."

"Đúng thế."

Họ lại quay trở lại con đường rừng và bắt đầu trượt nhưng phải giữ khoảng cách với Momomi, nếu không mọi cố gắng nãy giờ sẽ đổ xuống sông xuống bể.

Trượt được một lúc thì trước mắt họ, một con đường rộng được mở ra. Đó là một con dốc vừa rộng vừa được phủ một lớp tuyết trắng xóa, tuyệt đẹp. Nếu được thực hiện một cú carved-turn[24] ở đây thì không còn gì bằng.

Mizuki vừa mới nghĩ vậy thì anh vội phanh gấp vì nhìn thấy bộ đồ màu đỏ. Có phải là Momomi không nhỉ? Cô ấy đang ngồi bệt trên dốc.

Bên cạnh cô ấy còn một người nữa. Người đó mặc bộ đồ màu xám.

Yayoi trượt tới bên cạnh Mizuki. "Ơ, có phải Momomi không anh?"

"Hình như là vậy. Còn người bên cạnh... là Hida ư?"

"Em nghĩ là anh ấy đấy."

"Gì thế? Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Dù không hiểu đã có chuyện gì nhưng Mizuki vẫn trượt xuống.

Khi anh tới gần thì quả nhiên đó là Momomi và Hida. Không khí căng thẳng lan tỏa tới chỗ anh. Hida đã tháo ván trượt và đang ngồi ôm đầu gối.

"Momomi ơi..." Mizuki gọi.

"A, anh Mizuki, may quá. Em cứ tưởng hai người bị lạc. Có chuyện không hay rồi."

"Chuyện gì cơ?"

"Anh Hida... hình như anh ấy bị chấn thương rồi."

"Hả?" Mizuki tiến lại gần phía Hida. "Thế là thế nào?"

"Tớ bị ngã." Hida đáp lại một cách yếu ớt. "Mặt băng trơn nên mép ván bị trượt..."

"Cậu bị thương ở đâu? Ở chân à?"

"Ở lưng... hay sao ấy."

"Cậu cử động được chứ?"

Hida khẽ gật đầu. Trông anh khá là chật vật.

"Anh Mizuki..." Từ đằng sau, Mizuki nghe thấy tiếng Yayoi gọi. "Để em đi gọi nhân viên cứu hộ."

“Ừ, phiền em gọi giúp.”

Mizuki nhìn theo bóng Yayoi rồi quay sang nhìn Hida. Hida chỉ biết im lặng. Có lẽ Hida chẳng còn chút sức lực nào để nói nữa.

“Cậu lại bay nhanh quá chứ gì?”

“... Có hơi hơi.”

Mizuki buông thõng vai, anh cảm thấy một sự thất bại ê chề nhưng vì đang ở trước mặt Momomi nên anh lại phải kiềm chế cảm xúc của mình. Tại sao Hida lại bị chấn thương vào đúng lúc này cơ chứ?

Vậy là kế hoạch trở nên xôi hỏng bỏng không. Mizuki nghĩ. Sweet room thành vô dụng mất rồi. Nhưng hơn cả thế, đó là việc chuyến du lịch có khi sẽ phải hủy bỏ.

Một lúc sau, Mizuki nghe thấy tiếng còi của xe cứu hộ. Một chiếc xe trượt tuyết đang chạy hết tốc lực hướng về phía Mizuki và Hida.

[5]

May mắn cho Hida là anh không bị chấn thương nặng. Anh nằm ở phòng cứu hộ một lúc và đã có thể ngồi dậy, đi lại được một chút. Nhưng trông anh có vẻ rất đau.

“Tôi nghĩ anh nên tới bệnh viện khám sẽ tốt hơn.” Người điều khiển chiếc xe trượt tuyết nói. Đó là một người có tầm vóc cao lớn. “Bệnh viện ở gần đây thôi. Tôi sẽ chở anh đi bằng ô tô.”

“Vậy sao? Được thế thì tốt quá.” Hida áy náy. Anh định cúi đầu cảm ơn thì mặt anh méo xệch. “Đau quá.”

Hida được nhân viên cứu hộ dìu ra xe ô tô. Mizuki nhìn theo họ rồi thở dài.

“Chán quá. Ta làm gì bây giờ? Có trượt thêm một lúc không?”

“Chúng ta đi uống trà đi.”

Yayoi nói. Momomi cũng đồng tình nhưng nét mặt của cô ấy rất u ám. Chắc là vì lo cho Hida.

Họ vào một nhà hàng có thể nhìn xuống khu nghỉ dưỡng dành cho gia đình. Mizuki và Yayoi gọi bia và đậu nành luộc còn Momomi gọi một ly trà đá.

“Đen đủi quá. Sao cậu ta lại bị thương lúc này nhỉ?” Vì đang ngồi cùng Momomi nên Mizuki không thể nói ra kế hoạch cầu hôn nhưng anh cũng không thể không càu nhàu.

“Tuyết rơi đẹp thế này cơ mà. Tội nghiệp anh ấy quá. Momomi lại hiểu câu nói của Mizuki theo ý khác. Cô nhăn mày.

Điện thoại của Mizuki báo có tin nhắn tới. Tin nhắn từ Hida. “Tớ đã khám và được điều trị xong. Bị gãy một chiếc xương sườn. Tớ sẽ quay trở lại khách sạn và ngủ ở phòng lúc nãy. Hủy kế hoạch thôi.”

Hủy kế hoạch ư? Mà cũng phải thôi. Mizuki nghĩ. Không phải lúc để cầu hôn mà.

“Anh ấy bị gãy xương sườn ư? Ôi, gay quá.” Yayoi thốt lên.

“Trông anh ấy có vẻ rất đau mà.” Giọng nói Momomi trầm buồn.

Mizuki nhìn đồng hồ. Sắp bước sang bốn giờ chiều. Anh cảm thấy bên ngoài trời hình như tối hơn. Bởi vì ban ngày ở trên núi tuyết thường rất ngắn.

“Chúng ta cũng về thôi nhỉ?”

Hai cô gái đồng ý với ý kiến của Mizuki.

Họ quay trở về khách sạn. Sau khi cất ván trượt vào tủ gửi đồ trượt tuyết, Yayoi ra phía quầy lễ tân để nhận chìa khóa phòng còn Momomi ra tủ gửi đồ có tính phí để lấy lại đồ hai cô gái đã gửi ở đó từ trước. Trong lúc đợi Yayoi và Momomi, Mizuki rút điện thoại ra gọi cho Hida.

“Tớ đây.” Giọng Hida không được khỏe.

“Cậu ổn chứ?”

“Cũng tàm tạm.”

“Cậu đang làm gì vậy?”

“Tớ đang ngủ trong phòng.”

“Có đi lại được không?”

“Nếu cố thì vẫn được. Nhưng khó khăn lắm.”

“Cậu đi ăn được chứ?”

“Chịu thôi. Cậu mua gì ở cửa hàng tiện lợi mang về cho tớ thì tớ sẽ biết ơn lắm.”

“Tớ hiểu rồi. Trước mắt bọn tớ sẽ qua chỗ cậu.”

Mizuki cúp điện thoại. Đúng lúc đó thì Yayoi cũng quay lại. Momomi trở lại với đống hành lý của hai cô được xếp lên xe đẩy.

“Trước hết ta cứ về phòng đã nhỉ?” Mizuki nói với các cô gái.

“Anh Mizuki này...” Momomi ngập ngừng. “Anh cho em mượn chìa khóa phòng của hai anh được không?”

“Ơ, sao vậy?”

Ngay lập tức, Momomi thấy khó xử, cô cúi gằm mặt xuống. Sau đó cô ngẩng mặt lên và nói.

“Anh ấy... em nghĩ đêm nay anh Hida sẽ rất vất vả. Có lẽ anh ấy không thể ăn được. Nên em nghĩ cần có một người luôn ở bên chăm sóc cho anh ấy. Cho nên...”

“Tớ hiểu rồi.” Yayoi nói. “Cậu muốn ở cạnh anh ấy đúng không?”

Momomi gật đầu liên tục.

Yayoi mím môi. Cô nhìn Mizuki. “Momomi đã nói thế thì anh Mizuki đưa chìa khóa cho cô ấy đi?”

Mizuki không thể ngờ chuyện lại phát triển theo hướng đó. Nhưng đương nhiên cũng không quá tệ. Mizuki rút từ túi áo ra khóa từ và trao cho Momomi. “Vậy nhờ em chăm cho Hida nhé.”

“Em xin lỗi đã tự ý quyết định.” Momomi nói.

“Momo, vậy cậu mau đến chăm anh ấy đi. Tớ có chuyện muốn bàn với anh Mizuki.”

“Ừ, tớ biết rồi.” Momomi nhận chìa khóa rồi xách đồ của mình đi. “Gặp cậu sau nhé.”

“Anh sẽ lên lấy đồ của mình sau.”

“Vâng.” Momomi đáp rồi rảo bước về phía thang máy.

Mizuki nhìn theo Momomi cho tới khi cô đi khuất thì phì lên cười. “Ai mà ngờ bị thương lại hóa hay.”

“Thì người ta vẫn có câu ‘mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên’ mà.” Nói xong câu ấy thì Yayoi vỗ tay cái “bộp”. “Em đã quên mất một chuyện vô cùng hệ trọng.”

Nhìn thấy Yayoi đi về phía quầy lễ tân, Mizuki cũng chợt nhớ ra. “A, còn có thứ đó!”

Yayoi quay lại. Mặt méo xệch. Nhìn thấy món đồ Yayoi cầm trên tay, Mizuki mặt cũng méo xệch như Yayoi.

Đó là bó hoa hồng màu đỏ. Họ đã chuẩn bị nó cho Hida. Hida sẽ tặng nó cho Momomi khi anh cầu hôn với cô ấy.

“Nhưng cậu ấy hết mất cơ hội rồi còn đâu.”

“Đã mua rồi, hay là ta mang cắm ở phòng sweet room?”

“Cũng hay đấy. Good idea. Có lẽ họ cũng sẽ được nếm thử cảm giác của người mới kết hôn.”

“Hi hi. Có lẽ vậy anh nhỉ.”

Mizuki thấy phấn chấn trước phản ứng của Yayoi. Không ngờ anh và cô lại được ở bên nhau trong căn phòng sweet room đó. Yayoi vẫn chưa có ý định phản kháng gì.

Quá ư là may mắn! Vận may từ trên trời rơi xuống. Mizuki vừa thấy áy náy với Hida nhưng cũng vừa thầm cảm ơn sự cố xảy đến với người bạn thân. Anh đã kiểm tra và biết rằng trong phòng sweet room chỉ có một chiếc giường to duy nhất. Anh thầm mong khi cùng chung một giường, Yayoi sẽ không cự tuyệt anh.

Mizuki đi tới thang máy ở sảnh rồi bấm nút. Khi bước vào trong phòng, anh và Yayoi sẽ nói đôi ba câu chuyện phiếm. Sau đó anh sẽ nhìn sâu vào mắt Yayoi, ôm cô thật chặt rồi đặt lên môi cô một nụ hôn. Trong đầu Mizuki đang nghĩ về trình tự các thủ tục anh sắp làm.

Thang máy tới và cửa mở ra nhưng chẳng hiểu sao Yayoi mãi không chịu vào.

Khi Mizuki hỏi thì Yayoi cười tinh nghịch.

“Trò chơi đến đây thôi. Trước khi lên phòng, em có chuyện này muốn nói với anh.”

[6]

Chuông cửa reo lên. “Vâng.” Hida đáp lại. Khi anh mở cánh cửa thì thấy Yayoi đang đứng đó. Cô nở một nụ cười.

“Xong chưa em?” Hida hỏi.

Yayoi giơ tay làm ký hiệu OK. “Hoàn hảo anh ạ.”

“Ồ.” Yayoi nghe thấy có tiếng nam, nữ nói. Còn có cả tiếng vỗ tay nữa.

Hida mời Yayoi vào trong phòng rồi anh đóng cửa lại.

“Cậu vất vả quá.” Momomi đang ngồi trên giường nói với Yayoi.

“Momo, cậu cũng thế mà. Cậu cứ phải diễn mãi vở kịch.” Yayoi quay sang Momomi, rồi lại nhìn Hida. “Anh Hida cũng vậy.”

“Ồ không, là anh đã đưa ra kế hoạch này mà.”

“Em thấy vui lắm. Anh Mizuki chẳng hề hay biết. Thật thú vị.” Momomi mỉm cười.

“Anh Hida diễn giỏi thật đấy. Khiến cho anh Mizuki còn tưởng là anh bị gãy xương thật.”

“Ôi, không phải như em nói đâu.” Hida ngượng chín mặt khi Yayoi khen.

“Tại vì anh đã từng nhìn thấy nhiều người khác bị chấn thương rồi. Với lại cũng nhờ sự hỗ trợ của cậu nhân viên tuần tra, cậu ấy tên là Nezu nhỉ, nên mọi thứ đã diễn ra tốt đẹp.”

“Vâng. Anh ấy diễn như thật vậy.”

Hida quay sang nhìn hai người, một nam một nữ đang ngồi ở chiếc ghế gần cửa sổ.

“Anh đã làm phiền Tsukimura và Maho rồi. Kể cả chuyện hai em giới thiệu Nezu cho anh nữa.”

“Có gì đâu anh.” Người đàn ông xua tay trước mặt. Đó là đàn em cùng làm việc ở khách sạn với Hida, Tsukimura Haruki. “Là anh Hida nhờ. Với lại trên hết là em vẫn muốn anh Mizuki sẽ được hạnh phúc.”

“Phải đấy.” Maho - vợ Tsukimura gật đầu. Cô cũng là hậu bối của Hida. “Nhưng liệu có ổn không? Anh Mizuki có làm tốt được không?”

“Nếu là anh ấy thì không phải lo đâu.” Yayoi nói. “Anh ấy kinh nghiệm đầy mình mà. Sau khi nghe em nói rõ sự việc, anh ấy khá bất ngờ. Nhưng cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm.”

“Yayoi, thực sự anh phải cảm ơn em rất nhiều.” Hida cúi đầu. “Nếu không có Yayoi giúp sức thì không thể thực hiện được những việc như lần này.”

Yayoi xua tay.

“Anh đừng nói thế nữa. Tuy em không ghét kiểu người như anh Mizuki nhưng em rất đồng cảm với những người có người yêu như

anh ấy. Nên khi anh Hida đề cập đến chuyện này, em đã quyết định sẽ hợp tác với mọi người luôn."

"Nhờ vậy mà đêm nay, một người phụ nữ sẽ có được hạnh phúc trong tay nhỉ." Maho đặt tay lên ngực thổn thức. Mắt cô mơ màng. "Lãng mạn quá..."

Nhìn thấy khuôn mặt ai nấy đều tươi vui, Hida thấy mãn nguyện trong lòng. Từ trước tới giờ, Mizuki đã vì anh rất nhiều. Và để cảm ơn Mizuki, anh đã lập nên kế hoạch này.

Hơn thế nữa...

Ai rồi cũng phải ổn định. Hida ghé mắt nhìn qua cửa sổ. Những bông tuyết đầu mùa bắt đầu rơi. Trong lòng anh thầm nhắn nhủ tới người bạn thân của mình: "Hãy hạnh phúc nhé!"

[7]

Mizuki hít một hơi thật sâu rồi nhấn chuông cửa. Tim anh đập thình thịch. *Bình tĩnh lại nào.* Mizuki tự trấn an mình. Đã rơi vào tình cảnh này rồi biết phải tính sao đây?

Tiếng cửa mở "cách". Người ra mở cửa ngước lên nhìn anh và tròn mắt ngạc nhiên. "Ối, tại sao lại thế?"

"Òa!" Mizuki cười. Chính Mizuki cũng cảm nhận được hai má anh đang gồng cứng lên.

Kimoto Akina đang mặc một chiếc áo len màu hồng. Cô chớp chớp mắt nhiều lần.

"Tại sao? Tại sao? Tại sao anh Mizuki lại có mặt ở đây? Thế là thế nào?" Akina hỏi liến thoắng nhưng cô không giấu nổi sự vui sướng hiện rõ trên khuôn mặt.

"Cũng nhiều chuyện lắm. Nhưng em để anh vào phòng có được không?"

"A... được chứ. Ối, tại sao chứ? Em chẳng hiểu gì cả. Tại sao? Tại sao?"

Akina đứng tránh sang một bên cho Mizuki vào phòng. Phòng khách thật rộng rãi, có cả ghế sô pha và bàn. Chắc bên cạnh là phòng ngủ. Anh đã chuẩn bị nó cho Hida và Momomi, vậy mà...

"Tsukimura và Maho dẫn em tới đây đúng không?"

"Vâng. Ban đầu em đã hẹn với Maho đi chăm sóc da rồi. Nhưng sáng nay con bé lại gọi và rủ em đi tới khách sạn ở khu Satozawa vì được ngủ miễn phí ở đây... Mà không biết do nhầm lẫn thế nào mà chỉ mình em được ở trong căn phòng rộng như thế này. Em đã nói hai vợ chồng Maho hãy dùng phòng này đi nhưng họ nói 'hành lý của bọn em đã được chuyển đi rồi nên chị cứ ở phòng này'... Nhưng mà mau nói cho em biết đi. Tại sao anh Mizuki lại ở đây? Thế là thế nào? Em chẳng hiểu gì cả."

"À thì... tất cả là do anh đã nhờ hội Tsukimura làm thế. Anh đã bảo họ hãy đưa Akina tới khách sạn này đấy..."

"Tại sao?"

"Thì... đương nhiên để em phải bất ngờ rồi."

"Bất ngờ ư?" Akina vẫn thắc mắc.

Mizuki đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Cũng không còn cách nào khác nữa vì anh không thể nói cho Akina biết sự thật được.

Mizuki lập tức xòe ra trước mặt Akina một vật anh đã cầm và giấu mãi ở sau lưng.

Đương nhiên đó chính là bó hoa hồng đỏ thắm.

Akina vẫn còn chưa hết sửng sốt. Rồi khuôn mặt cô trở nên rạng rỡ, cô hết nhìn bó hoa hồng rồi lại quay sang nhìn Mizuki.

“Ôi, nó là gì vậy? Anh định làm gì?” Đương nhiên trong giọng nói của Akina chất chứa nhiều niềm hy vọng.

Trong tình huống này, một khi đã tặng một thứ như thế này, vậy mà Mizuki lại chỉ có thể mở miệng ra được mỗi một câu.

“Akina, anh xin lỗi vì đã bắt em phải chờ đợi quá lâu.”

“Ối?”

“Mình làm đám cưới nhé. Anh sẽ làm cho em được hạnh phúc.”

Vừa nói, Mizuki vừa cảm thấy một sự tiếc nuối vô hạn trào dâng trong lòng. Nếu là cầu hôn thì anh muốn mình có thời gian để suy nghĩ, lựa chọn cẩn thận từng câu, từng từ một. Đời người chỉ có đúng một lần vậy mà anh không thể ngờ rằng mình lại nói ra được những từ ngữ không được lựa chọn một cách kỹ càng như thế.

Nhưng hình như những từ ngữ đó cũng đủ giúp Mizuki thành công trong việc hạ gục trái tim của Akina. Anh thấy hai mắt Akina đỏ hoe. Rồi một lúc sau, nước mắt của cô tuôn trào. Cô lấy hai tay che miệng và nghẹn lời.

“Akina...” Mizuki gọi. “Em đồng ý chứ?”

Akina không đáp lại mà thay vào đó, cô ôm chầm lấy Mizuki. Thân hình mảnh mai của cô đang run lên bần bật. Cô vòng hai tay ra ôm lấy Mizuki. Một tay vẫn cầm chắc bó hoa.

Điên quá. Trúng bẫy của hắn rồi! Trong đầu Mizuki hiện lên khuôn mặt của Hida. Không thể ngờ được, thiên hạ đệ nhất play boy như mình lại bị hắn đưa vào tròng.

Nhưng sự thật là, nhờ đó mà bây giờ Mizuki cũng đang ngập tràn niềm hạnh phúc vô bờ bến. Đâu đó trong anh là cảm xúc như mình cuối cùng đã tìm thấy được thứ mà bản thân mình đã dày công tìm kiếm bấy lâu nay. Mặc dù cũng hơi tiếc nhưng Mizuki nghĩ rằng nhất định lần tới anh sẽ phải khao Hida một ly Champagne.

Cáp treo cabin - Replay

[1]

Nhìn những cây son đang được xếp ngay ngắn, Momomi lại thở dài.

Chỉ riêng son đỏ thôi cũng có rất nhiều loại. Có màu đỏ đậm như cánh hoa hồng nhưng, cũng có màu đỏ nhạt gần như màu hồng nhưng vẫn không được gọi là màu hồng. Nó gần giống với màu đỏ son, song nếu được hỏi thì quả nhiên nó vẫn nghiêng sang sắc đỏ, thứ màu rất khó phân biệt. Nó thiên về màu nào thì còn tùy thuộc vào cá tính của người đó. Thật khó để tìm ra màu sắc phù hợp với bản thân mình. Cũng có lúc bản thân mình nghĩ hợp với màu đó thì người ngoài lại nghĩ là không.

Hơn cả là như thế, thỏi son đó, trong trường hợp nhìn ở các góc độ khác nhau, màu sắc nó bị biến đổi thì ta phải làm thế nào?

“Cậu đang lơ đễnh đi đâu thế?”

Momomi bừng tỉnh khi nghe thấy tiếng gọi bên cạnh. Đồng nghiệp của cô, Yamamoto Yayoi đang đứng với bộ mặt nhăn nhó. Cô ấy ôm một chiếc hộp trên tay.

“Còn mười phút nữa sẽ tới giờ mở cửa đấy. Mới bước sang năm mới mà đã bị cắt giảm nhân sự nên vất vả lắm đó. Chúng ta mà không nhanh lên thì không kịp mở quầy đâu.”

“A, tớ xin lỗi. Tớ mải suy nghĩ quá.” Momomi lại tiếp tục xếp những thỏi son sao cho ngăn nắp. Nơi họ làm việc là ở quầy mỹ phẩm của một trung tâm thương mại.

Yayoi ghé sát vào mặt Momomi.

“Chuyện cậu phải suy nghĩ là gì cơ? Lẽ nào là về chuyến du lịch?” Yayoi hạ giọng, khẽ hỏi.

“Ừ, thì, đại loại như thế...”

“Cậu vẫn phân vân ư? Thích thật. Cậu còn có thứ để mà phân vân.” Yayoi đặt những chiếc hộp lên cửa sổ trưng bày. Cô lắc đầu như ngán ngẩm.

“Có gì đâu mà cậu lại bảo thích.”

“Nếu cậu thích thì cứ đi. Còn nếu đã không thích thì từ chối. Tớ nghĩ chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Đúng là tớ có thích đi mà. Những người cùng tham gia cũng có vẻ thú vị.”

“Thế thì đi đi.”

“Ừ.” Momomi đành gật đầu. Còn Yayoi gõ gõ vào cái hộp như đang sốt ruột.

“Quả nhiên là cậu cũng có ý với anh Hida hả?”

Momomi quay lại nhìn vào khuôn mặt của bạn thân mình rồi cô im lặng, gật đầu cái rụp.

Yayoi nhún vai. “Ừ thì bảo không bận tâm cũng khó nhỉ?”

“Vì bốn người còn lại có đôi có cặp cả rồi. Hơn thế nữa, một đôi đã là vợ chồng, một đôi sắp sửa kết hôn. Tớ biết tỏng mục đích là gì rồi.”

“Chuyện bọn tớ định gán ghép Momo với anh Hida chứ gì? Chuyện đó, có gì xấu đâu nhỉ. Momo không ghét anh Hida đúng không nào? Trái lại còn thích nữa là đằng khác. Bây giờ tớ vẫn còn nhớ như in, lần gặp lại anh Hida ở khách sạn, mắt cậu biến thành hình trái tim luôn ấy.”

“Hôm đó đúng là như thế nhưng...”

“Cả lúc mọi người hùa với nhau lừa anh Mizuki, cậu cũng rất cảm kích anh Hida còn gì. Cậu còn nói anh ấy là một người rất tốt vì biết nghĩ cho bạn nữa.”

“Đúng là tớ nghĩ như thế thật đấy.”

“Tớ đã nghĩ sau đó Momo và anh Hida sẽ trở thành một cặp, ai ngờ lại không phải vậy.”

“Thì tại vì anh ấy có nói gì đâu. Anh ấy còn chẳng rủ tớ đi hẹn hò bao giờ.”

“Anh Hida cũng thật là... Theo như anh Mizuki thì, ở buổi hẹn hò gelecon, anh Hida đã bị Momo từ chối một lần. Hình như anh ấy quyết định bỏ cuộc vì thấy không còn hy vọng gì nữa. Nhưng chắc chắn là đến bây giờ anh Hida vẫn thích Momo đấy.”

“Có thật như vậy không?” Momomi thắc mắc.

“Momo muốn thế nào? Cậu muốn được kết đôi với anh Hida hay không muốn nào?” Giọng Yayoi bắt đầu khó chịu.

“... Tớ không biết.”

“Hả? Cậu nói gì cơ?”

“Thì tại tớ không biết thật mà. Có lẽ tớ vẫn chưa hiểu nhiều về anh Hida.”

“Tiếp đi tiếp đi.” Yayoi xòe hai tay ra. “Vậy thì đi du lịch để hiểu thêm về anh ấy thôi. Nếu cậu thấy ghét anh ấy thì không gặp lại anh ấy nữa. Thế không tốt à?”

“Tớ có cảm giác là... tớ không ghét anh ấy đâu.”

“Thế thì hẹn hò đi.”

“Nhưng nếu cảm xúc của tớ chưa đến mức ấy thì sao? Lúc đó phải làm thế nào?”

“Ai mà biết được. Cậu tự quyết đi.” Yayoi ôm chiếc hộp định bỏ đi nhưng cô dừng lại. “Nhưng có điều này tớ phải nói trước. Với tư

cách là bạn bè, tớ chỉ giúp cậu ghép đôi với đàn ông thời điểm này thôi đấy. Phải nghĩ đến tuổi tác của mình đi chứ. Một, hai năm nữa chẳng còn ai giúp mình đâu."

Nói rồi Yayoi đi tiếp. Momomi dõi theo sau lưng. *Cũng phải. Cơ hội đâu có nhiều nữa đâu.* Momomi nghĩ.

[2]

“Phân của tớ có màu xanh lá cây đấy. Nhìn kiểu gì cũng vẫn ra màu xanh lá cây. Không phải màu nâu pha lẫn màu xanh rêu đâu. Một màu xanh lá cây tươi sáng. Thế là tớ nghĩ, nguy to, mắc phải chứng bệnh lạ rồi. Nhưng mà nhìn lại giấy vệ sinh thì tớ thấy nó kỳ cục thế nào ấy. Bởi vì nếu là từ trong cơ thể con người mà ra thì màu đó đẹp quá mức. Chẳng khác nào màu vẽ cả. Nên tớ giật mình. Tớ nhớ ra là đêm hôm trước tớ vừa uống rượu vừa nghịch màu vẽ. Vợ chồng bà chị tớ Tết cũng về quê và tớ có đứa cháu gái đang đi mẫu giáo. Màu vẽ đó là của cháu tớ. Tớ cuống cuồng lo có khi trong lúc say xỉn mình nuốt nhầm phải màu vẽ cũng nên. Tớ nhớ mang máng là tớ thấy hình như bị thiếu đồ nhắm.”

Những người đang chăm chú lắng nghe câu chuyện của Mizuki đều sửng sốt.

“Hả, màu vẽ á?” Tsukimura - hậu bối làm cùng công ty với Mizuki tròn mắt hỏi. “Rồi sao nữa ạ?”

“Anh vội vàng gọi điện cho chị gái. Hỏi xem màu xanh lá cây có biến đi mất không. Và chị anh bảo nó không thay đổi gì. Thế là anh nghĩ chắc mình bị thần hồn nát thần tính thôi. Nhưng chị anh nói câu này mà anh giật bắn. Hộp xanh lá cây không vấn đề gì nhưng không thấy hộp xanh da trời và hộp màu vàng đâu.”

Mọi người im lặng một giây rồi cả năm người cười phá lên.

“Thế là thế nào? Tức là anh đã ăn màu vàng và màu xanh da trời, xong rồi chúng tự trộn trong bụng anh để thành màu xanh lá cây à?” Tsukimura hỏi lại.

“Hình như là thế thật đấy. Lúc đó anh giật cả mình.”

“Ăn màu vẽ có bị sao không ạ?” Vợ của Tsukimura - Maho hỏi, giọng vô cùng ngọt ngào.

“Anh cũng lo lắng nên đã tra thử thì được biết, đó là màu vẽ dành cho trẻ em. Nên họ đã tính trường hợp xấu nhất có thể xảy ra và đã làm ra những hộp màu vẽ an toàn.”

“Vị của nó thế nào ạ? Có ngon không anh?”

Nghe Tsukimura hỏi, Mizuki bình thản trả lời “Anh không nhớ. Chắc không ngon đâu.”

“Anh cẩn thận đấy. Uống say sẽ không biết là mình đang làm gì đâu.” Kimoto Akina vừa cười vừa chau mày. Cô vẫn chưa làm đám cưới với Mizuki nhưng giọng điệu đã rất giống một bà vợ biết lo toan.

“A, đúng thế thật.” Hida ngồi đối diện với Momomi, vừa bấm điện thoại vừa nói. “Nếu là màu vẽ dùng trong tranh sơn dầu thì rất độc hại, nhưng màu vẽ của trẻ em được làm từ chất hữu cơ nên có nuốt nhầm cũng không sao.”

Không phải ban nãy anh Mizuki vừa mới giải thích rồi hay sao? Momomi ngán ngẩm. Sao anh không nói câu nào lọt tai một tí nhỉ. Mất công cầm điện thoại tra cứu nãy giờ mà lại lặp ý kiến của người khác thì đúng là không có chút nghệ thuật ăn nói nào. Mà những người còn lại thì cũng chỉ than thở "hừm", "hóa ra là vậy" bằng cái giọng thật khó hiểu.

Cả sáu người đang ngồi trên tàu siêu tốc. Ghế được thiết kế có ba chỗ ngồi và họ ngồi đối diện với nhau. Họ rời khỏi Tokyo từ hơn một tiếng trước. Điểm đến là khu trượt tuyết Satozawa. Với Momomi, đây là nơi chứa nhiều kỷ niệm sâu sắc, theo nhiều nghĩa.

Mười ngày trước, cô được Mizuki rủ đi du lịch trượt ván. Cảm xúc trong cô lẫn lộn. Bởi vì những người tham gia gồm có vợ chồng Tsukimura, Mizuki, Akina và Hida.

Momomi đều biết họ. Mới ra Tết, Mizuki đã tổ chức tiệc đính hôn ở một quán nhậu trong thành phố. Momomi cũng được mời tới đó. Momomi được Mizuki giới thiệu rằng "đây là cô gái đã từ chối Hida ở buổi hẹn hò gelecon". Momomi cũng đã gặp vợ chồng Tsukimura khi hợp tác để lừa Mizuki nhưng chuyện đó cô phải giữ bí mật với Akina.

Lý do Momomi được rủ đi du lịch đã rõ ràng. Chắc có lẽ họ định gán ghép cô với Hida.

Sau khi đắn đo mãi, Momomi quyết định tham gia. Có lẽ cô cũng muốn thông qua chuyến đi này có thể xác nhận lại một lần nữa tình cảm của mình. Đúng như Yayoi đã nhận xét, Momomi không ghét Hida. Cô đã nghĩ anh thật tuyệt vời trong cái lần cô gặp anh đang làm việc ở khách sạn. Vì thế sau đó, bốn người họ bao gồm cả Mizuki và Yayoi gặp gỡ nhau thường xuyên hơn. Họ còn phối hợp với nhau để lừa Mizuki trong chuyến du lịch.

Nhưng...

Momomi vẫn chưa thấy rung động trước Hida thêm lần nào ngoài những lúc anh làm việc ở khách sạn. Thậm chí những lần cô bị làm cho thất vọng còn không thể đếm xuể. Ví dụ về cách nói chuyện. Anh không cần phải biết nhiều chủ đề như anh Mizuki, vậy thì chỉ cần là một người biết lắng nghe là đủ. Momomi nghĩ. Nhưng Hida lại có cái tật, hễ đó là chuyện mà anh biết rõ thì anh sẽ nói đến thiên thu, bất tận mà chẳng buồn để ý xem người nghe có hứng thú với nó hay không. Có khéo léo đổi chủ đề cũng không ăn thua nên mọi người chỉ còn cách viện ra cớ gì đó để đứng dậy.

Anh cũng rất dở trong việc hiểu ý người khác. Trong bữa tiệc đính hôn của Mizuki, Maho đã lén đưa cho Momomi tấm card và chiếc bút để ký. Nhìn thấy những lời chúc của mọi người ghi trên tấm card, Momomi hiểu ra ngay. Mọi người muốn lấy đó làm món quà và khiến vợ chồng Mizuki bất ngờ. Để tránh sự chú ý của vợ chồng Mizuki,

Momomi đã cúi xuống bàn để ghi những lời chúc. Thấy vậy, Hida thốt lên "Ối, cái gì thế? Em đang viết gì vậy?" và nhòm vào tay cô đang viết. Thế là bị Mizuki phát hiện ra. Nhưng đương nhiên, khác với Hida, Mizuki rất biết ý và anh đã vờ như không biết.

Thời trang của Hida, vẫn vậy, vô cùng đơn điệu. Hình như Hida thực sự nghĩ anh hợp với màu tím thật. Hôm nay, khi Momomi nhìn thấy Hida trong chiếc áo màu tím thì cô chỉ biết ngán ngẩm lắc đầu.

Nói thế thôi nhưng anh cũng có nhiều điểm tốt.

Mặc dù có tính ham tốc độ nhưng anh lại là người hăng hái, nhiệt tình. Không biết có phải do đặc thù công việc là một nhân viên khách sạn hay không mà anh không ngại hết mình vì người khác. Anh không hiểu ý người khác là do không để ý quan sát nhưng được cái lấy lại tinh thần rất nhanh. Hình như anh đã nhiều lần phải nếm trải vị đắng của sự thất tình. Tuy rất đau đớn nhưng anh vẫn vượt qua được là nhờ có một tinh thần thép.

Bất cứ ai cũng có điểm mạnh và điểm yếu. Điều quan trọng là họ làm thế nào để cân bằng được chúng. Và Momomi nghĩ, qua chuyến đi, cô muốn thấy rõ được điều đó ở Hida.

[3]

Điều kiện ở khu trượt tuyết Satozawa lý tưởng ngoài mong đợi. Sáu người họ lên cáp treo cabin rồi chuyển tiếp sang cáp treo ngoài trời để đi lên đỉnh núi. Ở đó, họ mặc sức chơi đùa cùng tuyết bột, đặc biệt là trượt tuyết ở địa hình rừng cây. Trên cả tuyệt vời! Momomi chơi trượt ván khá giỏi nhưng năm người còn lại cũng không kém. Kể cả những chỗ cây mọc san sát, họ cũng không cần giảm tốc độ và trượt qua băng băng. Momomi bám theo và cuối cùng cũng đuổi kịp họ.

“Ôi, cảm giác tuyệt vời quá! Chị không nghĩ thời tiết lại đẹp đến thế. Cứ như thiên đường vậy. Thế này thì không thể bỏ chơi trượt ván được.” Akina vẫn say sưa nói khi ở trên cáp treo bốn ghế ngồi.

“Tuần trước em vừa cùng gia đình đi trượt tuyết. Hôm đó điều kiện sân bãi cũng tốt lắm.” Maho đáp. Cô ngồi phía đối diện với Momomi, ở giữa là Akina.

“Nhắc mới nhớ. Cả gia đình Maho đều chơi trượt tuyết nhỉ? Chắc Tsukimura cũng thử sức với môn đó chứ? Giỏi quá. Thế mới là con rể chứ. Chị nghĩ, nếu là anh Mizuki thì tuyệt đối anh ấy không tham gia đâu.”

“Vậy ư? Nhưng em lại nghĩ anh Mizuki sẽ trượt tuyết đấy. Bởi vì anh ấy giỏi lấy lòng người khác mà. Bố mẹ chị Akina cũng thích anh Mizuki có đúng không?”

“Chuyện đó thì khỏi phải bàn rồi. Anh ấy được sinh ra để lấy lòng người khác mà. Để đạt được mục đích của mình, có phải nói mấy lời vô cảm, sáo rỗng thì anh ấy vẫn thản nhiên nói được. Cho nên không thể tin tưởng được ông tướng này. Sau này có kết hôn thì tớ cũng sẽ không tin tưởng anh ấy đâu.”

“Hóa ra là thế. Nghiêm trọng phết đây.” Momomi đồng cảm với những gì Akina nói. Cô nghĩ những gì Akina nói hoàn toàn đúng. Cô nhất trí với Akina ở điểm Mizuki làm các cô gái phải cảnh giác. Kể cả việc Mizuki cầu hôn với Akina cũng có nguồn gốc sâu xa là Mizuki có dã tâm muốn ngoại tình với Yayoi.

Dù biết Mizuki có tính trăng hoa như thế, nhưng Akina vẫn chấp nhận kết hôn với anh thì chắc hẳn cô ấy phải xác định tinh thần ghê gớm lắm. À không. Có lẽ vì quá yêu Mizuki chăng?

“Ôi!” Akina than thở. “Giá như anh Mizuki chỉ cần trung thực được bằng một nửa anh Hida thôi thì có lẽ tớ đã không phải phàn nàn gì rồi.”

“Anh Hida rất nghiêm túc các chị nhỉ?”

“Phải nói là vụng về mới đúng. Anh ấy chẳng biết làm thế nào thì có lợi cho mình cả. Chính vì thế, người khác đứng ngoài nhìn vào cũng thấy hơi sốt ruột. Momomi cũng nghĩ vậy phải không?”

Akina đột nhiên quay sang hỏi làm cho Momomi lúng túng.

“Ối, dạ... Có lẽ vậy.”

“Đúng là khù khờ. Là bạn cậu ấy nhưng chị vẫn phải xin lỗi. Bị người vụng về như thế tỏ tình thì đúng là chỉ biết nói ‘xin lỗi’ thôi chứ ngoài ra còn biết làm gì. Cậu ấy đã rất nhiều lần chẳng hiểu ý mọi người rồi. Bọn chị cũng tính chuyện làm gì đó để giúp cậu ấy sửa đổi đấy. Vậy mà có ăn thua gì đâu.”

“Nhưng anh ấy là người rất rất tốt.” Maho tiếp lời.

“Phải, phải. Chị có thể đảm bảo cậu ấy là người tốt. Vụng về không hoàn toàn là xấu. Cậu ấy không nói dối, cũng không lười biếng hay có ý định né tránh những chuyện phiền toái. Nên được mọi người ở công ty đánh giá cao lắm. Chỉ có điều cậu ấy chưa biết biến nó thành lợi thế của mình mà thôi. Chắc vẫn là tại vì cái tính vụng về mà ra cả.” Akina than thở.

Vậy là đã rõ ý đồ của các cô gái. Họ muốn đưa ra thật nhiều điểm tốt của Hida để làm rung động trái tim Momomi.

“Anh Hida tốt nhỉ.” Momomi nói. “Em hiểu rất rõ điều ấy.”

“Vậy ư? Cũng phải. Nếu gặp Hida nhiều sẽ biết thôi.”

“Em nghĩ anh ấy thật may mắn khi có những người bạn tốt đã dành hết lời khen ngợi anh ấy.”

“A... Không phải chị cố ý nói tốt cho Hida đâu.” Giọng Akina hơi chùng xuống. Hình như cô cũng biết rằng ý đồ của họ đã bị Momomi phát hiện ra.

Nhưng những câu chuyện về Hida trên cáp treo này cũng không hẳn là vô ích, Momomi nghĩ. Vì cô biết rằng những người bạn thân của Hida, bất kể là nam hay nữ đều yêu mến anh ấy.

Khi họ xuống cáp treo thì ba người đàn ông đã đứng đợi ở đó.

“Chúng ta đi ăn trưa chứ nhỉ?” Mizuki nói. “Ta sẽ tập trung ở nhà ăn khu nghỉ dưỡng Hinata. Mọi người tự đi tới đó theo những cung đường mình thích. Mọi người nghĩ thế nào? Ai về sau cùng sẽ phải khao bia cả nhóm. Chấp cho nhóm con gái một phần.”

“Hả?” Akina có vẻ bất mãn. “Chỉ chấp có một phần thôi sao? Người ta là phụ nữ cơ mà. Sao anh keo kiệt vậy?”

“Bay bằng ván trượt cơ mà. Thôi được rồi. Chấp con gái ba phần. Mọi người cố hết sức vào đấy.”

Mọi người hưởng ứng lời của Mizuki. Momomi cũng ngồi xuống tuyết và lắp đai vào giày. Hida ngồi ngay bên cạnh cô cũng đã lắp xong. Anh đang nhìn vào bản đồ địa hình khu nghỉ dưỡng.

“Anh Hida định trượt cung đường nào vậy?” Momomi đánh tiếng hỏi trước.

“Đã mất công đến đây rồi nên anh nghĩ anh sẽ chọn cung đường nào cho cảm giác tuyệt vời nhất. Anh có đã chọn sẵn một chỗ rồi.”

“Ôi, có vẻ thú vị nhỉ.”

Hai người họ đang nói đến đây thì Mizuki đột nhiên xuất phát.

“A, xấu tính quá.” Ngay lập tức, Akina đuổi theo Mizuki.

“Trượt thôi!” Tsukimura hô lên rồi anh cũng lao đi. Nhưng hình như anh định trượt ở cung đường khác với cặp đôi Mizuki. Đương nhiên, Maho bám theo sau anh. Mặc dù Mizuki nói mọi người tự do đi theo cung đường mình thích nhưng rốt cuộc, đôi nào lại trượt cùng với đôi ấy.

Momomi đang lơ đễnh nhìn theo các cặp đôi thì Hida bắt đầu lao đi, chẳng nói chẳng rằng. Anh cúi thấp người rồi đột ngột vút đi với một khí thế hừng hực.

“A, đợi đã...” Momomi vừa đuổi theo vừa nghĩ: *Anh đừng đột ngột phóng đi như thế chứ.*

Hida vẫn chẳng thay đổi. Thậm chí anh còn tăng tốc nhanh hơn hẳn mọi khi. Momomi nhìn theo bóng Hida đang ngày một nhỏ dần. Cô vừa đuổi theo vừa hậm hực nghĩ: *Anh này đang nghĩ cái gì thế không biết?*

Trong mọi tình huống, mọi sự việc, thì cố gắng hết mình, không ngừng nghỉ là điều tốt. Nhưng Momomi không thích những người quá rạch ròi đến mức ngay cả trong các cuộc thi thố với chính những người bạn trong nhóm mình lại cố gắng hơn thua. Nghiêm túc thi đua cũng được. Nhưng không phải tùy từng hoàn cảnh cụ thể à? Hida không nghĩ tới việc anh trượt nhanh quá khiến Momomi không thể đuổi kịp ư? Hay là anh ghét phải khao bia bạn bè mình đến mức ấy?

Momomi mới nghĩ đến đây thì...

Quả nhiên cô mất dấu anh thật.

Vừa mới ban nãy cô còn nhìn thấy Hida, vậy mà bây giờ không biết anh ở nơi nào. Hơn cả vấn đề đó là chuyện Momomi đang không biết đây là đâu. Momomi ngó trước ngó sau, nhìn sang trái sang phải nhưng cô không hề thấy bóng dáng của bất kỳ người chơi trượt tuyết hay trượt ván nào. Hình như, Momomi đã lạc vào nơi mà ít người biết đến mất rồi.

Cô đang bối rối không biết phải làm gì thì một người chơi trượt tuyết đi tới. “Xin lỗi...” Momomi cất tiếng gọi và giơ tay lên vẫy.

Người đàn ông mặc bộ đồ trượt tuyết trượt ngay tới và đỗ lại bên cạnh cô.

“Anh có biết đường đi tới khu nghỉ dưỡng Hinata không ạ?”

“Khu Hinata à? A, em cứ đi ra đằng kia là được.” Nhìn theo tay người đàn ông chỉ, Momomi thấy giật mình. Đúng là có vết trượt tuyết ở đó thật, nhưng con đường đó khá cách biệt với cung đường chính.

“Chỗ này nằm trong cung đường chính ạ?”

“Đúng rồi. Nhưng tuyết chưa phủ nhiều nên em phải cẩn thận đấy.” Người đàn ông khẽ nói rồi lao đi.

Momomi trượt gần tới dốc và sợ sệt nhìn xuống phía dưới.

Một vùng tuyết bột trắng tinh, đẹp tuyệt vời trải rộng ra trước mắt cô. Chỉ có điều nó rất dốc. Một nỗi bất an xâm chiếm toàn bộ cơ thể cô. Thực ra là Momomi rất sợ những nơi tuyết phủ dày và có độ dốc lớn.

Nhưng để tới được chỗ mọi người thì cô chỉ có mỗi một cách là trượt ở chỗ này xuống phía dưới. Có lẽ anh Hida cũng đã trượt xuống rồi. Chắc lúc này anh đã nhận ra không thấy Momomi đâu và đang dừng lại để đợi cô. Giờ không phải lúc để sợ hãi.

Momomi hạ quyết tâm cao độ và cô bắt đầu trượt xuống.

Chiếc ván đột ngột lao đi với tốc độ chóng mặt. Cơ thể gần như không theo kịp với ván. Trọng tâm của cô hơi dồn một chút lên chân trước. Trong nháy mắt, đầu ván cắm phập vào tuyết.

Lúc Momomi kịp nhận ra mình rơi vào tình huống nguy hiểm thì đã quá muộn mất rồi. Cơ thể cô lộn nhào, còn mặt thì cắm xuống tuyết.

[4]

Điện thoại trong túi áo ngực reo lên. Lúc đó, Momomi đang đeo đai trượt tuyết vào giày. Để có thể đứng dậy trong tình huống bị vùi trong tuyết thì Momomi phải tạm thời tháo ván trượt ra. Việc chỉ có mỗi vậy thôi nhưng nó ngốn của cô cả đống thời gian khiến cô bực mình phát chán. Càng cử động, cô lại càng bị lún sâu, càng khó ngồi dậy được. Thể lực cũng nhanh chóng bị tiêu hao, mồ hôi cô vã ra ướt sũng. Đương nhiên Momomi phải tháo mắt kính ra vì hơi nước làm mờ mắt kính.

Điện thoại gọi đến là của Hida. “Alo, Momomi à?”

“Em đây. Em xin lỗi đã bắt anh phải đợi.”

“Em có sao không? Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em cũng không rõ lắm nhưng hình như là ở đoạn dốc dựng đứng, tuyết chưa phủ dày. Em định đuổi theo anh Hida thì bị tuyết vùi ở đây...”

“Ối, em đuổi theo sau anh ư?” Hida ngạc nhiên nói.

“Vâng ạ. Anh không biết à?”

“Anh chẳng để ý gì cả. Ồ, hóa ra là vậy à?”

Momomi nổi cáu. Tại sao anh lại không nhận ra? Trước khi anh xuất phát, chúng ta cũng đã nói chuyện và theo mạch câu chuyện thì rõ ràng em sẽ trượt theo sau anh mà?

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Anh ư? Bây giờ anh đang ở nhà ăn. Anh đang ăn mì tantanmen với cài Nozawana.”

Momomi không khỏi thất vọng, cô vẫn đang áp chiếc điện thoại vào tai. Hida không nghĩ là Momomi đã trượt theo sau anh nên đương nhiên cũng không có chuyện anh đợi cô ở giữa chừng nữa.

“Anh nhắn với mọi người giúp em là không phải lo lắng đâu. Em sẽ trượt xuống từ từ. À mà, em sẽ trả tiền bia đầy đủ.”

“Ừ, anh biết rồi. Trước mắt tiền bia anh đã ứng ra trước rồi.”

“Ôi, cảm ơn anh quá. Gặp lại anh sau.” Momomi đáp, rồi cô dập máy mà không buồn nghe xem Hida nói gì.

Momomi vừa cất điện thoại vào túi áo, vừa nghĩ có lẽ mình không thể hẹn hò gì với cái người đó được.

À, không. Có lẽ với anh Hida, anh ấy đã nghĩ làm như thế là tốt cũng nên.

Đành rằng Hida có tình cảm với Momomi nhưng phải chăng tình yêu đó chưa đủ lớn? Nếu thật sự Hida yêu Momomi thì không phải là anh sẽ luôn để mắt dõi theo cô để cô không bị lạc hay sao?

Momomi vừa mải mê theo đuổi những suy nghĩ ấy vừa trượt xuống. Cuối cùng cô cũng đã tới được khu Hinata. Cô tháo ván trượt

ra, thất thểu bước về phía nhà ăn. Mồ hôi ướt đầm dưới bộ quần áo, cô gần như kiệt sức, cả về thể lực lẫn tinh thần.

"Momomi!" cô nghe thấy có tiếng gọi ở phía trước. Cô ngẩng mặt lên thì thấy Hida đã đứng ở đó và cười rất tươi. "Em vất vả quá."

Momomi chẳng còn sức để đáp lại, cô dựng ván trượt ở một góc.

"Những người khác lại đi trượt ván mất rồi." Hida bước tới bên cạnh Momomi.

"Vậy ạ?... Em xin lỗi đã bắt anh phải đợi."

Có lẽ Mizuki và những người khác đã cố ý tránh đi để Momomi và Hida được ở bên nhau.

"Thế em đã gặp sự cố ở đâu vậy?" Hida hỏi.

"Em đã nói là ở đoạn dốc chỗ tuyết chưa phủ dày rồi mà. Em đã rẽ vào một ngách đoạn đường rừng..."

"A!" Hida vỗ tay. "Em đã đi vào đó à? Hóa ra là thế."

"Thế không phải chỗ đó ư?"

"Không phải. Thực ra chỗ đó cũng được. Nhưng nếu em đi tiến lên một chút về phía bên tay trái thì sẽ có một cung đường dễ trượt hơn. Vậy à? Em bị tuyết vùi ở chỗ đó à? Ha ha ha. Thế thì hơi gay đấy nhỉ. Ha ha ha ha."

Cơn giận của Momomi dâng lên tới đỉnh điểm khi nhìn thấy khuôn mặt điềm nhiên của Hida. Momomi ngồi thụp xuống, hai đầu gối cô chạm tuyết và ném cái nhìn vào mặt Hida.

"Ối, sao thế?"

"Đâu phải lúc để anh cười!" Momomi giận dữ. "Anh có biết là em đã sợ hãi, cô đơn thế nào không? Em đã không thể cử động được trong lớp tuyết dày đó... Mà tại sao anh lại trượt đi trước thế hả?"

"Thì tại vì anh không nghĩ là Momomi đi theo sau anh." Hida hốt hoảng.

"Đâu cần nói cũng biết em sẽ trượt sau anh mà. Tại sao có mỗi chuyện như thế thôi mà anh cũng không hiểu vậy?" Ban đầu thì Momomi thấy tức giận nhưng sau đó cô cảm thấy một nỗi buồn vô hạn dâng lên. Momomi lại ngồi thụp xuống. Nhưng lần này là để che đi những giọt nước mắt. Cô lấy găng tay ôm mặt và bắt đầu khóc nức nở. Vì cô đã tháo mắt kính ra nên đôi găng tay ướt khiến mặt cô lạnh buốt.

"Thế thì..." Hida bình thản nói. "Em nói cho anh biết trước có phải tốt hơn không."

"Hả?" Momomi ngẩng mặt lên. Hida đang quỳ trước mặt cô.

"Nếu em nói với anh là em đi theo anh có phải tốt hơn không?" Hida nhắc lại.

"Không nói thì anh không biết hay sao? Không cần nói mà chị

Akina đi theo sau anh Mizuki còn Maho đi theo sau Tsukimura còn gì?"

"Thì bởi vì họ là một đôi mà. Nhưng anh và Momomi khác họ phải không? Cũng có thể Momomi lại muốn trượt ở cung đường khác với cung đường anh thích nữa. Không phải vốn dĩ trượt ván là trượt ở chỗ mình thích trượt hay sao?"

"Nhưng mà có người cần được dẫn đường. Anh không nghĩ là mình cần phải đứng ra dẫn đường cho người đó hay sao?"

Nếu anh nói là không thì coi như anh bị loại, Momomi nghĩ. Đến mức như thế này mà anh không biết đưa ra câu trả lời hợp lý thì em không thể đồng hành với anh đến suốt cuộc đời được!

"Không hẳn là không... Nhưng dù sao thì... Cái khoản đó anh ngại lắm."

Momomi thất vọng. Quả nhiên là anh ngại ư?

"Khi trượt anh sẽ rất tập trung nên thường hay không có đủ thì giờ để ý đằng sau. Hơn nữa, anh cũng không biết được kỹ thuật của người đằng sau ở mức nào để điều chỉnh tốc độ của mình cho phù hợp với người đó, với cung đường đó. Thành ra anh rất phân vân."

"Vậy ư?"

Sau khi nghe Hida giải thích, Momomi đã hiểu.

Không chỉ riêng trượt ván, mà với Hida, tất cả mọi việc đều như vậy. Momomi nghĩ. Nghĩ lại thì hầu như là thế.

Có lẽ nên từ bỏ ý định sẽ đi theo người đàn ông này tới suốt cuộc đời thì hơn. Trong sâu thẳm trái tim của Momomi đang nhen nhóm sự bỏ cuộc.

"Nếu..." Hida nói.

"Nếu cùng nhau trượt thì Momomi hãy trượt trước để anh theo sau Momomi. Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn."

"... Em trượt trước à?"

"Phải."

"Nhưng nếu làm như thế, anh Hida có thể sẽ không được thỏa sức trượt bởi vì em không trượt nhanh được."

"Kiểu gì chẳng có cách." Hida vừa cười vừa đứng dậy. Anh chìa tay phải ra cho Momomi. "Lần tới ta làm như thế nhé."

Momomi gật đầu. Cô nắm lấy tay anh, đứng dậy.

Bước vào trong nhà ăn nhưng Momomi lại không muốn ăn gì nên cô đã gọi tạm một ly kem, còn Hida thì uống cà phê. Anh vẫn mặc chiếc áo đệm bảo hiểm như mọi lần nhưng mặc trùm ra bên ngoài một chiếc áo phông màu đỏ. Thấy vậy, Momomi khẽ thở dài. Giữa ngực áo còn ghi hai chữ "quyết thắng" màu trắng rất to.

"Em sao thế?" Nhận ra Momomi đang nhìn mình, Hida hỏi.

“À, không... Anh thích cái áo phông đó lắm à?”

“Áo này ấy à? Anh có thích đâu. Hàng trúng thưởng nên anh mặc thôi.”

“Hàng trúng thưởng”? Sao anh lại mang thứ đó đi du lịch được chứ?

“Em nghĩ là còn nhiều bộ đồ hợp với anh Hida hơn đấy. Kể cả là quần áo mặc thường ngày.” Momomi mạnh dạn, thử góp ý thẳng thắn.

“A, chuyện đó à?” Hida lấy tay ôm đầu như thế xấu hổ. “Mọi người cũng bảo với anh thế. Rằng anh chẳng có gu thẩm mỹ gì cả. Nhưng anh không biết mặc thế nào thì đẹp nữa.”

Nghe Hida nói, Momomi chợt nảy ra một ý tưởng trong đầu.

“Nếu được thì anh để em chọn quần áo cho nhé?”

“Ối, Momomi chọn cho anh ư?”

“Nhưng là chọn theo ý thích của em thôi.”

“Được chứ. Thế thì may quá. Vậy lần tới đi mua sắm anh sẽ gọi cho em.”

“Vâng.” Momomi đáp. Trong đầu cô đã nhanh chóng hiện ra một buổi trình diễn thời trang.

Người mẫu đương nhiên là Hida rồi. Momomi hồi hộp hình dung ra cảnh Hida mặc những bộ quần áo do chính tay cô chọn lựa. Nói cách khác anh chính là búp bê mẫu thời trang sống động. Giống như việc anh rất hợp với bộ đồng phục khách sạn thì về cơ bản, phong cách thời trang của Hida cũng không đến nỗi nào. Có thể nói Momomi tự tin để có thể giúp anh thay đổi diện mạo mới.

Và Momomi có cảm giác như mình đã nắm bắt được một điểm rất quan trọng.

[5]

Vì quá mải mê trượt nên Momomi đã đi vào nơi có địa hình rắc rối. Cô cứ nghĩ chỗ dốc đó chỉ toàn tuyết bột xốp mềm nhưng ai mà ngờ ẩn nấp dưới lớp tuyết đó là những ụ tuyết rắn, mấp mô. Đúng như Momomi nghĩ, cô va phải những ụ tuyết đó và bị bắn tung lên rồi ngã xuống. Cô vội vàng bò dậy, nhìn dáo dác xung quanh.

“Em có sao không?” Cô nghe thấy giọng nói phát ra từ trên đầu mình.

Hida ngay lập tức chạy lại gần chỗ cô. Anh chìa tay phải ra.

“À, em không sao.” Momomi nắm lấy tay Hida, đứng dậy. “Cảm ơn anh.”

“Em cẩn thận nhé, phía dưới cứng hơn chúng ta tưởng đó. Em đừng để mắt mình bị đánh lừa mà hãy cố gắng kiểm tra bằng cách cảm nhận độ dốc bằng lòng bàn chân.”

“Vâng.” Nói rồi Momomi trượt tiếp. Kiểm tra bằng cách cảm nhận độ dốc bằng lòng bàn chân... Yêu cầu khá là khó đây. Và đương nhiên, Momomi không dễ dàng làm được điều Hida nói. Cô vừa mới trượt đã lại ngã ngay.

“Em ổn chứ?” Hida lại hỏi và lại chìa tay phải ra cho Momomi.

“Em không sao.” Cô đứng dậy và tiếp tục trượt. Chính Momomi cũng nhận thấy mình bỗng trở nên tích cực hơn mọi ngày.

Họ nghỉ ngơi ở nhà ăn một lúc rồi lại bắt đầu trượt. Tiếp thu những lời chỉ bảo của Hida, Momomi trượt về phía trước và cô đã thực hiện thành công. Cô không hề cảm thấy lo lắng bị lạc đường dù chỉ một chút. Bởi vì mỗi lần Momomi phải dừng lại hay bị ngã, luôn có Hida ở bên cô. Nói như vậy nhưng không phải lúc nào Hida cũng bám dính theo Momomi. Thỉnh thoảng, Momomi ngoái lại phía sau thì thấy anh đang lướt trên đường hoặc trượt bằng mép ván làm tung bay lớp tuyết bột. Anh ấy đang vui chơi với tuyết theo cách của riêng mình. Nhưng nhất định anh ấy không hề rời mắt khỏi Momomi.

Vì biết Hida luôn luôn trượt ở sau lưng mình nên Momomi hoàn toàn yên tâm trượt xuống mọi địa hình dốc. Thậm chí cô không sợ những đoạn tuyết phủ dày nữa. Nếu cô bị ngã và bị chôn vùi dưới tuyết thì đã có Hida ở bên giúp cô. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy một niềm tin mãnh liệt ở Hida kể từ lần đầu gặp gỡ.

“Anh Hida, anh không cảm thấy nhàm chán khi trượt ở đằng sau em à?” Momomi hỏi khi hai người đang ở trên cáp treo.

“Ơ, tại sao cơ? Anh rất vui mà. Lại còn được ngắm Momomi trượt nữa.”

“Nhưng anh không chán sao? Vì không được tới những chỗ mà mình muốn?”

“Không hề có chuyện đó. Vì trượt ở đâu cũng rất thú vị mà. Anh

còn thấy thoải mái nữa, bởi vì anh chỉ việc đi theo Momomi thôi chứ không cần phải nghĩ xem em muốn trượt ở đâu, loại địa hình như thế nào."

"Nếu thế thì tốt rồi."

"Ừ, em đừng bận tâm."

Momomi cảm nhận được sự chân thành trong câu nói của Hida. Cô cũng hiểu rất rõ Hida không phải là người nói ra những điều mình không hề nghĩ tới.

Lúc ở trong nhà ăn, Momomi đã suy nghĩ rất nhiều về một việc. Và cô quyết định hỏi Hida.

"Em có chuyện này muốn hỏi. Anh Hida có quan tâm đến đền thờ Thần đạo và những ngôi chùa không?"

"Hả? Đền thờ Thần và chùa ư?" Hida đáp, giọng đầy ngạc nhiên.

"Thực sự là anh không quan tâm à?"

"À thì, thế nào nhỉ... Anh cũng chưa từng nghĩ đến. Nhưng có chuyện gì sao?"

"Thực ra em là người rất quan tâm tới hai thứ đó."

"Ôi, vậy à?"

"Em rất thích đi thăm các ngôi đền và các ngôi chùa. Ngày nghỉ em cũng thường một mình tới những nơi đó."

"Vậy à? Lần đầu tiên anh nghe thấy em kể đó."

"Sở thích hơi đặc biệt nên em không hay kể cho mọi người biết. Vì mọi người dễ liên tưởng tới những điều hắc ám."

"Vậy ư? Anh lại không nghĩ nó có gì xấu cả."

"Nếu vậy anh có muốn đi cùng với em không?"

"Ơ, đi đâu cơ?"

"Ngày nghỉ tới em định đi Kamakura. Đã từ lâu rồi, em rất muốn xem tượng Đại Phật. Nhưng đi một mình thì buồn lắm nên em nghĩ giá có người đi cùng thì vui biết bao."

Hida tiến sát lại gần Momomi.

"Nếu em muốn, anh sẽ đi cùng em, đương nhiên rồi. Lần tới khi nào em được nghỉ?"

"Thứ Hai tuần sau ạ."

"Thứ Hai. Hay quá. Hôm đó anh cũng đã xin nghỉ rồi. Đi thôi, đi thôi." Hida hào hứng.

"Vậy quyết định thế anh nhé. Ta nên tới Kamakura vào buổi sáng, nên sáng sớm hôm đó ta xuất phát ở Tokyo nhé."

Toàn thân Hida cứng đơ khi nghe Momomi nói vậy. "Sáng sớm ư?"

"Vâng." Momomi đáp. Đây chính điểm mấu chốt để nhìn nhận tính cách của một con người.

“Mới sáng sớm đã phải đi chùa nên anh không thích à?”

Hida im lặng một lúc rồi đáp.

“Không. Không phải như thế đâu. Anh sẽ đi. Sáng hôm đó anh có chút việc bận nhưng anh sẽ cố gắng sắp xếp.”

“Thật không ạ? Ôi, tốt quá.”

“Nhưng anh hầu như không biết gì về đền chùa đâu, nên đi với anh không biết em có thấy thú vị không?”

“Không sao. Có điều nếu anh tìm hiểu trước một chút thì em nghĩ sẽ thú vị hơn đấy. Câu chuyện của chúng ta có thể trở nên vui hơn.”

“Phải đấy. Nhưng làm thế nào để tìm hiểu được nhỉ?”

“Có vài cuốn sách viết về đền, chùa. Anh chỉ cần đọc chúng thôi. Em sẽ nói tên sách cho anh sau nhé.”

“Anh biết rồi. Vậy trước ngày thứ Hai, anh sẽ đọc qua chúng.” Hida nói với tinh thần rất quyết tâm.

Quả nhiên đúng như mình nghĩ. Momomi gật đầu.

Hida không phải tuýp đàn ông dẫn dắt cho phụ nữ. Trái lại, anh thuộc tuýp nếu được dẫn dắt sẽ phát huy được những phẩm chất tốt mà mình có. Cả về thời trang hay sở thích, chỉ cần đối phương đề xuất thì anh ấy sẽ làm theo. Nói một cách hơi cực đoan thì Hida là người mà ta có thể cải tạo theo ý ta muốn.

Momomi vốn là một cô gái không thích bị đàn ông chỉ đạo. Nói gì thì nói, cô vẫn muốn được làm theo ý của mình và cô cũng muốn yêu một người đàn ông hiểu được điều đó. Nhưng cô lại nghĩ nếu làm thế thì chẳng còn hấp dẫn nên cứ phải chịu đựng mãi. Nhưng nếu người đó là Hida thì chắc anh ấy sẽ chấp nhận và Momomi cũng không cảm thấy dằn vặt.

Trong đầu Momomi lúc này đang ngập tràn những tưởng tượng về việc tới đây cô sẽ thay đổi người đàn ông này như thế nào.

Ngày thứ Hai tới sẽ thú vị lắm đây! Momomi nghĩ. Chắc chắn Hida sẽ đọc hết những cuốn sách mà Momomi gợi ý. Bởi vì, đối với Hida đó sẽ là một ngày anh nghiêm túc hy sinh vì nó.

Thứ Hai tuần sau... Sáng hôm đó có một sự kiện vô cùng quan trọng. Đó là trận chung kết bóng bầu dục mà Hida vô cùng yêu thích sẽ được truyền hình trực tiếp trên vô tuyến.

[6]

Khi Momomi và Hida trượt xuống trạm lên cáp treo cabin thì thấy bóng dáng của Mizuki và những người khác. Ban nãy, họ đã liên lạc và hẹn sẽ gặp nhau ở đó. Hình như Mizuki cũng nhận ra Momomi và Hida nên họ vẫy tay từ xa.

“Hai người vất vả quá.” Mizuki lên tiếng. “Cảm xúc thế nào?”

“Vui lắm anh ạ.” Momomi đáp, rồi cô quay sang nói với Hida. “Vui anh nhỉ?”

“Ừ, ừ.” Hida gật đầu. “Trên cả tuyệt vời.”

“Gì thế? Tớ cảm thấy có gì đó hay ho ở đây rồi nhé. Hai người đã làm gì thế?” Akina cười bí hiểm.

“Thế thì càng tốt chứ sao. Ta lên cáp treo cabin rồi nói tiếp nhỉ.”

Mizuki ôm ván trượt rồi rảo bước. Momomi cùng mọi người đi ngay theo sau anh.

Trạm lên cáp treo hơi đông. Nhưng vì cáp treo cabin này có sức chứa là mười hai người nên mọi người vẫn tiếp tục nhích lên phía trước. Cuối cùng cũng đến lượt nhóm của Momomi. Sau khi sáu người đã lên được bên trong thì một đôi nam nữ - chắc là một cặp cũng lên cùng. Vì đông người nên đương nhiên họ phải đi chung một cabin với nhau.

“Hôm nay trượt nhiều phết nhỉ. Mệt ghê cơ.”

Nói rồi Akina nhìn ra phía bên ngoài cabin. Người phụ nữ ngồi ở phía đối diện chợt reo lên “A, Kimoto đấy à?”

“Ối, ai thế?” Akina ngạc nhiên. Momomi cũng quay sang phía người phụ nữ.

“Là tớ đây.” Người phụ nữ tháo kính và khẩu trang ra.

Tại khoảnh khắc đó, suýt chút nữa thì tim Momomi bắn ra khỏi lồng ngực. Người phụ nữ đó là một người mà cô biết rất rõ.

Những người khác cũng thốt lên đầy bất ngờ.

“Chị Hashimoto?” Người vừa gọi tên chính là Maho.

Phải. Người phụ nữ đó chính là Hashimoto Miyuki, một người có rất nhiều duyên nợ với Momomi.

“A, giọng nói đó có phải là...”

“Em là Tsukimura Maho đây. Lâu lắm rồi không gặp chị nhỉ.”

“Đúng là Maho rồi. Ôi, nhớ quá. Vậy người ngồi bên cạnh em là...”

“Tsukimura đây. Xin chào.”

“Ôi...” Miyuki nắm hai tay lại trước ngực.

“Có chuyện như thế này sao? Tình cờ quá.”

“Ưm, không biết em có nhớ hay không...” Mizuki ngồi bên cạnh kéo kính lên tới trán. “Anh Mizuki đây.”

“A, anh ở bộ phận tổ chức tiệc cưới?”

“Phải phải. Thật vinh dự vì em vẫn nhớ anh.”

“Em nhớ chứ.” Vừa nói, Miyuki vừa liếc sang bên cạnh. Người ngồi phía đó chính là Hida.

Hida ngập ngừng cúi đầu. “Lâu rồi không gặp em. Anh Hida đây.”

“A, chào anh...” Momomi thấy rõ nét mặt của Miyuki trở nên cứng nhắc. Tại sao Miyuki lại có thái độ như vậy với riêng Hida nhỉ?

Miyuki cũng liếc về phía Momomi nhưng ngay lập tức cô quay sang Akina. Miyuki nghĩ cô gái này không phải là người cô quen chăng? Momomi không tháo kính và khẩu trang nên người khác không thể thấy được khuôn mặt của cô.

“Hashimoto kết hôn rồi nhỉ?” Akina hỏi.

“Ừ, đúng rồi. Tớ cưới vào mùa xuân năm ngoái.”

“Vậy thì, anh đây là...” Akina quay sang nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi cạnh Miyuki.

“Anh ấy là chồng tớ.” Miyuki mừng rỡ đáp.

“Chào em.” Người đàn ông khẽ cúi đầu. Momomi vẫn nhớ giọng nói đó.

Là Kota. Hai năm trước, cô đã hẹn hò với anh ta. Hai người họ cũng đã từng tới khu trượt tuyết Satozawa với nhau. Và cũng lên cáp treo cabin.

“Nghĩa là, anh chính là người đã đột ngột xuất hiện vào lúc đó ư?” Tsukimura hỏi. “Bọn em đã từng rủ chị Hashimoto tới đây trượt tuyết mà. Lúc đó, đột nhiên chị Hashimoto nói muốn đi tách đoàn khỏi bọn em. Khi hỏi ra thì em mới biết chuyện, người yêu cũ đã đến tận đây để cầu hôn chị.”

“Đúng rồi. Người đàn ông ngốc nghếch đó chính là ông chồng đang ngồi cạnh chị đây. Anh chào mọi người đi chứ?”

Bị vợ hối thúc, Kota liền tháo kính và mũ len ra.

“Xin lỗi lúc đó đã làm phiền tới mọi người.” Kota cúi gập người.

Nghe họ nói chuyện, Momomi bắt đầu xâu chuỗi lại sự việc. Cô đã từng nghe qua việc Miyuki chấp nhận lời cầu hôn đột ngột của Kota ở khu trượt tuyết. Cô cũng biết lúc đó Miyuki đã cùng đồng nghiệp tới đây, nhưng cô không ngờ bọn họ lại chính là nhóm Akina.

Momomi nhìn chăm chú khuôn mặt của Kota. Lâu rồi không gặp nhưng Momomi nghĩ anh ta đã là một người rất tốt. Cô thấy xấu hổ và ân hận khi mình đã nghĩ như vậy. Miyuki có nói rằng, lúc Kota đuổi theo Miyuki tới tận khu trượt tuyết thì đầu anh ta trọc lóc. Đã gần một năm trôi qua nên tóc cũng mọc ra rồi.

Momomi thở khẽ khàng. Cô cầu mong đừng ai bắt chuyện với cô. Nhưng nếu cô bị gọi tên thì coi như xong chuyện. Cơn ác mộng trong

lần đi trên cáp treo cabin lần trước lại ùa về trong tâm trí cô. Vậy mà cô vẫn phải chịu đựng cái cảm xúc khó xử đến mức như đang ở dưới địa ngục cho tới tận lúc xuống khỏi cáp treo. Ai có thể ngờ được cô lại chạm trán với Miyuki và Kota tại một nơi như thế này.

“Trông em hạnh phúc như thế là tốt rồi.” Hida bất ngờ nói. Giọng nói của anh hơi gượng gạo.

“Cảm ơn anh.” Miyuki đáp. Nghe mẩu đối thoại của hai người, có thể cảm nhận hình như họ có gì đó mất tự nhiên, phải khách khí với nhau.

Đúng lúc đang nghĩ như vậy thì Momomi chợt nhớ ra.

Vào hôm cô hợp tác với Hida cùng những người khác lừa Mizuki, khiến anh phải ngỏ lời cầu hôn với Akina, Hida có buột miệng nói rằng khi anh đang đợi để cầu hôn một cô gái ở khu trượt tuyết thì đã có chuyện không thể tin nổi xảy ra. Một người đàn ông lạ đã cướp đi người con gái mà anh định cầu hôn.

Nếu vậy thì người con gái đó không phải là Miyuki hay sao? Và người đàn ông kia chính là Kota.

Chắc chắn là như vậy rồi. Nếu đúng như thế thì mọi thứ đều rất ăn khớp với nhau.

Nghĩa là...

Nếu sau này Momomi và Hida yêu nhau thì Momomi lại vẫn là người đến sau Miyuki.

Nếu vậy thì lại càng không được để lộ ra danh tính của mình, Momomi nghĩ. Khi cô được nghe thông báo rằng Miyuki sắp làm đám cưới với Kota, lòng tự trọng của Momomi đã bị tổn thương ít nhiều. Cô có cảm giác như Miyuki nhìn cô bằng con mắt của kẻ bề trên và Momomi như được thương hại.

Vậy mà lần này, người Momomi đem lòng yêu mến vẫn lại là người Miyuki đã rũ bỏ. Nếu điều này bị bại lộ thì Momomi cũng không thể hiểu nổi Miyuki sẽ nghĩ gì về cô. Bề ngoài thì Miyuki sẽ nói rằng muốn chúc phúc cho cô nhưng trong thâm tâm biết đâu Miyuki lại đang cười nhạo Momomi vì Momomi yêu cái người mình đã chối bỏ.

Còn về phần Hida. Nếu như anh biết Momomi là người thứ ba, người mà chồng của Miyuki đã ngoại tình thì trái tim Hida chắc chắn sẽ không bình yên được. Nhất định anh sẽ viện cớ gì đó và rút lui.

“Nhưng mà... “ Mizuki hỏi. “Tại sao em lại chia tay vậy?”

“Ơ...” Miyuki ấp úng.

“Hai người đã chia tay rồi đúng không? Nhưng chồng em lại đột nhiên xuất hiện ở khu trượt tuyết và muốn nối lại tình cảm nên đã cầu hôn với em. Như vậy không phải trước đó hai người đã chia tay à?”

“À, vâng ạ. Đúng là bọn em đã chia tay.”

“Thế nên anh mới thắc mắc là vì sao bọn em chia tay. Hai người đã cãi nhau à?”

“À, hóa ra anh hỏi chuyện đó ư?” Miyuki gượng cười, trông cô có vẻ khó xử. Cô quay sang nhìn Kota.

“À không, thực ra là...” Kota gãi đầu. “Cô ấy biết tôi đã ngoại tình.”

“A ha ha!” Mizuki phá lên cười. “Thế thì anh gặp rắc rối to rồi. Thế tại sao lại bị lộ?”

“Đó là vì một chuyện không tưởng đã xảy ra trong cáp treo cabin.”

Ối! Lẽ nào anh ta định kể hết mọi chuyện? Momomi thấy toàn thân cô sởn cả da gà.

“Hả, trong cáp treo cabin ư? Nghĩa là sao?” Mizuki tò mò.

“Đến bây giờ tôi vẫn không thể tin nó là sự thật. Khi tôi và cô gái mà tôi cặp bồ lên cáp treo cabin thì một người trong nhóm những cô gái lên chung cáp treo đã tháo kính ra.

Và người đó lại chính là Miyuki, người tôi đang sống chung một nhà.”

“Hả?” Không chỉ Momomi mà cả những người khác cũng đồng thanh thốt lên.

“Thế rồi câu chuyện tiếp tục ra sao?” Akina hỏi đầy hào hứng. Nếu Akina là những người đã xuất hiện trong câu chuyện thì chắc cô ấy không thể mừng rỡ được như thế này.

“Vì tôi vẫn đeo kính mắt và khẩu trang nên Miyuki chưa hề hay biết gì. Tôi đã nghĩ mình không muốn sống nữa. Tôi đã cầu nguyện để mọi chuyện không bị bại lộ cho tới khi cáp treo đến trạm dừng.”

“Ôi...” Maho đưa hai tay lên ôm má. “Hồi hộp đến ngạt thở.”

“Rồi thế nào nữa, thế nào nữa?” Akina lại tiếp tục truy vấn.

“Sau đó mới thật sự khủng khiếp. Cô gái đi cùng tôi không hề biết điều này, và bắt đầu hỏi tôi rất nhiều chuyện. Nhưng nếu tôi trả lời thì Miyuki sẽ nhận ra giọng nói của tôi nên tôi đã cố gắng trả lời càng ngắn gọn càng tốt cho qua chuyện. Tôi cứ thót tim hết lần này đến lần khác.”

Thấy mọi người có vẻ hào hứng lắng nghe, Kota bắt đầu kể bằng giọng điệu có phần thích thú. Miyuki ngồi bên cạnh lắng nghe. Trông cô cũng rất tươi vui. Có lẽ nào chuyện xảy ra vào ngày hôm ấy nay lại thành câu chuyện cười cho hai người họ thường xuyên ôn lại?

Nhưng tôi không vui vẻ được như mấy người Momomi hằn học, chằm chằm nhìn vào Kota trong khi anh ta vẫn đang say sưa kể chuyện.

Sau cú sốc ngày hôm ấy, Momomi vẫn chưa thể đứng dậy được. Mỗi lần nghĩ tới nó, cô lại thấy buồn vô hạn. Sau đó, cô đã lầm lũi

một mình trở về Tokyo. Và khi ngồi trên tàu siêu tốc, cô đã không thể ngăn được những dòng nước mắt.

Câu chuyện của Kota qua nhiều nút thắt mở cuối cùng cũng đã đến được với cao trào cuối. Mọi chi tiết trong chuyện được sắp xếp rất mạch lạc. Có lẽ bởi vì Kota đã kể nó cho rất nhiều người nghe. Lẽ nào anh ta định biến anh ta thành người bị hại ư? Cứ nghĩ tới việc mình chính là một trong số những người xuất hiện trong câu chuyện phiếm của Kota, Momomi lại không nén nổi cơn thịnh nộ. Cô cũng cảm thấy xấu hổ và buồn.

"Sau đó, khi tôi xuống cáp treo thì Miyuki đang nhìn về phía tôi. Thế rồi, mọi người có biết cô ấy đã nói gì không? Nói ngay sau lưng tôi."

Nghe đến đây thì Momomi giật mình. *Gay rồi!* Cô nghĩ. Cô vẫn còn nhớ như in giây phút đó. Khi Momomi vừa rời khỏi cáp treo thì Miyuki cất tiếng gọi: "Momomiii!"

Momomi đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất. Nếu như Kota có tiết lộ tên của cô ở đây thì cô vẫn phải ngồi im, không được để Kota và Miyuki biết về sự hiện diện của mình. Chắc Hida và bạn bè của anh sẽ nghĩ đơn giản người thứ ba kia trùng tên với Momomi.

"Chị ấy đã nói gì cơ ạ?" Tsukimura hỏi.

Để tăng bầu không khí căng thẳng, Kota im lặng một lúc rồi mới nói tiếp.

"Cô ấy đã gọi rất to. Tên người con gái đã ở cùng với tôi lúc đó."

"Hả?" mọi người lại đồng thanh thốt lên.

"Tại sao? Tại sao? Nghĩa là thế nào?" Akina phấn khích tột độ.

"Cô bồ kia lại chính là bạn học cùng cấp ba với Miyuki. Hai người bọn họ rất mừng rỡ khi lâu lắm mới gặp lại nhau, trong khi đầu óc tôi trống rỗng. Sau đó thì tôi không nhớ rõ lắm. Chỉ lờ mờ nhận ra rằng thế là mọi chuyện đã bị bại lộ ngay tại đó. Và tất nhiên tôi bị cả hai người con gái đá."

"Thế à..." Mizuki lắc đầu. "Đúng là trên đời có người đen đủi thật."

"Tôi biết là không nên nói thế này nhưng chuyện quả là điên rồ." Akina nói với Kota.

"Xin lỗi. Nó đúng là đã rất điên rồ."

"Đến bây giờ vẫn điên rồ mà." Miyuki ngồi cạnh nhắc khéo.

"Nhưng nếu anh đã sửa đổi tâm tính và hạnh phúc với hiện tại thì tốt rồi mà?" Maho thay đổi bầu không khí.

"Cũng đúng..." Miyuki nói vậy nhưng hình như trong lòng cô không hoàn toàn nghĩ thế.

Hình như đến đây thì màn kịch mà mình là người bị hại của Kota đã kết thúc. Momomi thở phào nhẹ nhõm vì cho đến lúc này Kota vẫn chưa nói ra tên cô.

“Nhưng mà em phải cẩn thận đấy, Hashimoto. Đàn ông mà đã có máu ngoại tình thì đến một lúc nào đó lại ngựa quen đường cũ đấy.”

Nghe Mizuki nói vậy, Akina ngồi cạnh châm chọc: “Anh mà cũng dám nói câu ấy ư?”

“Thì vì là anh nên mới nói được câu ấy. Vì cuối cùng anh cũng đã tốt nghiệp khỏi khóa đó rồi mà.”

“Có thật là anh đã tốt nghiệp rồi không đấy?”

“Chuyện của anh cho qua đi. Ta đang nói chuyện của chồng Hashimoto cơ mà.”

“Không, tôi mệt mỏi lắm rồi. Thế là đủ rồi. Bây giờ tôi là người rất nghiêm chỉnh.” Kota sau khi cúi đầu bằng điệu bộ ra vẻ tu tỉnh thì quay sang nói với Miyuki “đúng không em nhỉ?” để tìm kiếm sự đồng tình.

“Thì nhờ thế nên bây giờ anh ấy rất ngoan hiền.”

“Nhờ thế là thế nào?” Kota nói chen vào, giọng có vẻ bất mãn. “Anh và cô ta lúc đó cũng có làm gì đâu.”

“Nhưng anh có định làm gì mà. Bởi vì ban đầu anh có kế hoạch ngủ lại qua đêm ở khu nghỉ dưỡng đấy thôi.”

“Đúng là như thế. Nhưng ban đầu anh đã bảo là đi về trong ngày thôi đấy chứ. Nhưng cô ta cứ nài nỉ rằng đằng nào cũng thế rồi nên muốn ngủ lại một đêm.”

Nghe Kota nói vậy, Momomi cau mày dưới lớp kính. *Nài nỉ đòi ngủ lại một đêm* ư? *Tôi đã nói thế* ư?

Anh đang nói cái quái gì vậy? Momomi lại quay sang lườm Kota. *Người nài nỉ đòi ngủ lại một đêm không phải là anh* ư?

“Cô gái ấy chủ động nhỉ?” Maho tin ngay lập tức.

“Phải phải. Tôi quen cô ta trong một buổi hẹn hò, kết bạn. Ngay từ ban đầu cô ta đã rất chủ động nên tôi mới sa vào những lời dụ dỗ của cô ta đấy chứ.”

Này, này, này, này, đợi đã. Momomi tức điên lên tới mức cô muốn nhảy bổ vào. *Cái gì? Anh đang nói cái gì phi lý thế? Anh mới là kẻ hết mình đi dụ dỗ người khác cơ mà.*

Nhưng Momomi vẫn phải kìm lại. Mãi cô mới có thể đưa ra quyết định sẽ yêu Hida. Nếu cô để lộ ra rằng cô đang có mặt ở đây thì mọi thứ coi như chấm hết.

“Em nghĩ cái người nghe theo sự dụ dỗ mới đáng trách.” Miyuki nói.

“Thì đúng là như vậy. Nhưng mà bị tấn công đến mức ấy thì anh nghĩ, đàn ông nào cũng sẽ bị lung lay thôi.”

“Ôi, anh đã bị tấn công như thế nào cơ?” Mizuki trở nên hứng thú.

“Nói thẳng ra thì đó là chiêu mỹ nhân kế. Cô ta có bộ ngực khá to.

Cô ta cởi hai cúc của chiếc áo đang mặc và khoe cho tôi cái rãnh trên ngực mình. Lại còn cố tình đứng sát trước mặt tôi...”

Mỹ nhân kế? Rãnh ư? Đầu Momomi đang dần bốc lửa. *Ai thèm làm chuyện đó? Ngày hôm đó tôi cũng đâu có mặc áo có cúc đâu.* Nhưng mà... Nhưng mà phải kiềm chế. Cáp treo sắp đến trạm cuối rồi.

“Bị tấn công như thế thì đàn ông không có đường thoát là đúng rồi.” Mizuki nói.

Thế là Kota nổi hứng cao giọng: “Anh cũng nghĩ vậy đúng không?”

“Vì không muốn người ta phải xấu hổ nên tôi mới hưởng ứng thôi. Cũng chỉ mỗi lúc đó thôi. Nhưng sau buổi đó, cô ta cứ tiếp tục liên lạc với tôi dai như đỉa nên tôi đã thua cuộc...”

Kiềm chế nào, kiềm chế nào. Cố gắng không nghĩ gì hết... Momomi đang định bước vào thế giới thiền nguyện.

“Đại khái, tôi đã nói cho cô ta biết ngay trong buổi hẹn hò, kết bạn đó là tôi đã có người yêu. Tôi chắc chắn đấy.” Kota lại tiếp tục nói những lời vô lý mà Momomi nhớ rằng nó không hề có trong ký ức của cô.

“Ơ, vậy à?” Miyuki hỏi lại bằng vẻ mặt như mới nghe lần đầu.

“Đúng thế. Chắc chắn anh đã nói mà. Vậy mà cô ta vẫn tấn công anh. Anh nghĩ là cô ta rắp tâm chiếm đoạt anh đó.”

Nhẫn nhịn nào, nhẫn nhịn nào. Không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết.

“Ôi, cô ta thật đáng sợ.” Akina nói.

“Thế nếu lúc đó anh rơi vào bẫy của cô ta thì không biết giờ này anh sẽ thế nào nhỉ?” Mizuki thắc mắc.

“Tôi nghĩ chắc sẽ thảm lắm. Không phải là cô ta sẽ chơi bời đến lúc chán thì sẽ đá tôi đi hay sao? Thực sự nguy hiểm ấy. Chính vì thế, trong vụ việc ngày hôm đó, có lẽ tôi đã gặp may. Và chiếc cáp treo cabin này chính là chiếc cáp treo tình yêu may mắn.”

Khoảnh khắc Kota phá lên cười “ha ha ha” cũng là lúc trong đầu Momomi có một thứ gì đó như luồng điện chạy qua.

Ngay sau đó, cáp treo đến trạm cuối. Cánh cửa mở ra. Mọi người lần lượt đi xuống.

Nhưng Momomi không bước ra. Cô là người duy nhất đứng lại trong cabin.

Mọi người nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu.

“Em làm sao vậy?” Hida hỏi.

Momomi quay sang Hida, khẽ nói: “Vĩnh biệt anh!”

Rồi cô đứng chống nạnh, vừa từ từ tháo kính và khẩu trang, vừa nhìn chằm chằm vào Kota.

Vài giây sau đó, có tiếng hét thất thanh vang vọng khắp khu nghỉ

dưỡng Satozawa.

HẾT

(1) Tantanmen: tên một loại mì ramen của Tokyo.

(2) Nozawana: một loại rau thuộc họ rau cải.

(3) 1LDK: căn hộ gồm một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn và một bếp.

(4) Khu suối nước nóng thuộc tỉnh Nagano, Nhật Bản.

(5) Trượt ván trên tuyết: trượt bằng một ván duy nhất chung cho hai chân.

(6) Trượt tuyết: trượt bằng hai miếng ván riêng rẽ lắp vào hai chân.

(7) Goofy stance: Vị trí đứng cơ bản trên ván trượt. Khi chân phải đặt lên phía trước thì được gọi là "goofy", chân trái phía trước là "regular".

(8) Aho: trong tiếng Nhật nghĩa là ngốc nghếch.

(9) Kimoto: Tên của Akina. Akina là họ.

(10) Chén đầy bột tuyết: cách nói trong trượt ván trên tuyết. Chỉ việc lớp tuyết mới rơi xuống nhiều và dày, tạo thành một lớp trắng xóa trên bề mặt như lớp bột. Người chơi thỏa sức lướt ván, khiến tuyết bắn tung tóe vào mặt, vào miệng nên có cảm giác như đang ăn tuyết.

(11) Edamame: đậu tương luộc, đậu nành luộc Nhật Bản.

(12) Sashimi: món cá sống.

(13) Siêu nhân Nguyệt Quang: một siêu anh hùng hư cấu xuất hiện trong các chương trình truyền hình của Nhật Bản kể từ khi ra mắt trên TV vào năm 1958.

(14) Back country: Trượt tuyết ở địa hình thưa người như vùng núi, nông thôn.

(15) Trong tiếng Nhật, momo có nghĩa là quả đào.

(16) American Football: môn bóng bầu dục Mỹ.

(17) NFL: giải bóng bầu dục quốc gia của Mỹ.

(18) Yukata: áo kimono mặc vào mùa hè hoặc mặc như bộ đồ ngủ trong khách sạn, nhà trọ kiểu Nhật.

(19) High ball: là một loại cocktail được pha trộn từ một phần là rượu mạnh và một tỷ lệ lớn hơn các loại thức uống không cồn khác.

(20) Ichiro Suzuki: cầu thủ đánh bóng chày của Nhật Bản.

(21) Okonomiyaki: món bánh xèo Nhật Bản.

(22) Quarterback: thường được gọi là thủ quân, là một vị trí trong bóng bầu dục Mỹ.

(23) Đom đóm: thường xuất hiện ở những nơi ít gió, nguồn nước sạch.

(24) Carved-turn: thuật ngữ trượt tuyết, được sử dụng để chỉ một kỹ thuật rẽ trong đó trượt tuyết nghiêng sang một bên bằng mép ván trượt.

Table of Contents

Cáp treo cabin
Cáp treo ngoài trời
Chiến dịch cầu hôn
Gelecon
Gia đình trượt tuyết
Chiến dịch cầu hôn - Revenge
Cáp treo cabin - Replay